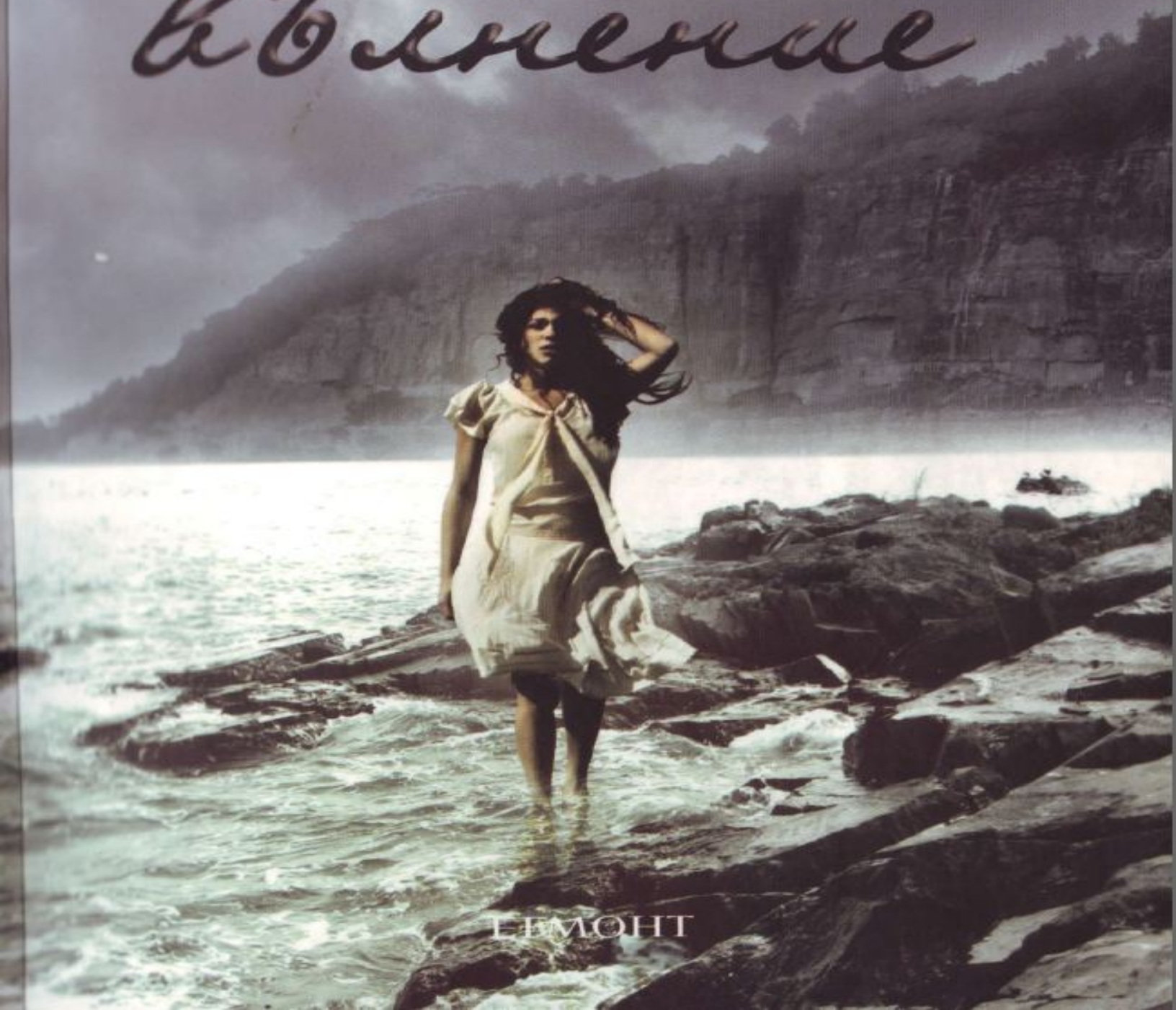

ТРИША РЕЙБЪРН

Мъртва
възвъздух

ЛЕМОНТ

ТРИША РЕЙБЪРН МЪРТВО ВЪЛНЕНИЕ

Превод: Анелия Янева

chitanka.info

Сирените се завръщат, а най-голямата заплаха за тях може би е Ванеса...

В живота на Ванеса Сандс вече нищо не е нормално. Целият ѝ свят се преобръща в мига, в който открива, че по-голямата ѝ сестра Джъстин е убита от сирени — фатални жени от дълбините на морето — а семейството ѝ е една голяма лъжа. Гаджето ѝ Саймън е единственият човек, на когото може да разчита и вярва безпрекословно. Но сега ѝ се налага да пази тайни, които не може да разкрие дори на него. Затова, когато в полезрението ѝ попада Паркър — най-желаното момче в гимназията — Ванеса открива нужния довереник. Изпълнена със съмнения относно връзката си със Саймън, намеренията на Паркър и своите собствени чувства към двамата, ужасена от онова, което научава за самата себе си, Ванеса се чувства по-самотна откогато и да било. Но личните проблеми остават на заден план, когато сирените от Уинтър Харбър се завръщат за отмъщение. Ванеса ще трябва да се изправи срещу миналото си и да приеме, че може да бъде точно толкова опасна и изкусителна, колкото са и враговете ѝ.

На Хъни

БЛАГОДАРНОСТИ

За това, че тази история достигна до читателите, ще съм вечно благодарна на суперагента Ребека Шърман, редактора експерт Реджина Грифин, на Елизабет Лоу, Дъг Покок, Мери Алби, Алисън Уейс и всички останали от екипа на „Егмонт САЩ“, както и на Сесилия де ла Кампа, Ангарад Коуал, Челси Хелър, Тай Кинг и Джена Шоу от Writers House.

ГЛАВА 1

Беше първи септември. Денят, в който по-голямата ми сестра Джъстин трябваше да тръгне на лекции. И да започне да обмисля бъдещето си. Ден, в който трябваше да прави всички онези неща, които обикновено първокурсниците правят — не и тя обаче, защото нейното бъдеще се реши в секундата, в която преди три месеца скочи посред нощ от една скала.

На този ден аз влязох в двора на колежа вместо нея.

— Това е Паркър хол — каза моят водач. — А там са Хоторн хол и параклисът.

Усмихнах се и го последвах през квадратния вътрешен двор. Китното, подобно на парк площадче на кампуса, беше оградено от червени тухлени постройки и гъмжеше от младежи, които разговаряха, смееха се и сравняваха училищните си програми.

— Това е библиотеката „Корам“ — продължи той, посочвайки с ръка, — а веднага след нея е библиотеката „Лад“ — същинска Мека на познанието на площ три хиляди четиристотин и шестнайсет квадратни метра.

— Внушително — казах, мислейки същото и за него самия. Кафявите очи гледаха топло, а тъмната му коса беше леко разрошена, сякаш е заспал с глава върху някоя разтворена книга малко преди срещата с мен. Загорелите му ръце изглеждаха бронзови в сравнение с искрящо бялата тениска със знака на неговия отбор. Ако колежът „Бейтс“ се опитваше да поблазни младите момичета и с романтика, освен с академични познания, то значи си беше подбрал подходящ представител.

— Освен това е удобно и комфортно. Може да ми вярваш, аз би трябвало най-добре да знам. — Той рязко спря и ме дръпна за ръката. В мига, в който залитнах към него, едно фрийзби разсече въздуха там, където доскоро беше главата ми.

— Вярвам — отвърнах.

Стоеше толкова близо до мен, че чух как рязко си пое въздух. Усетих как пръстите му ме стиснаха още по-здраво през ръкава на пуловера ми и мускулите му се напрегнаха. След няколко секунди ме пусна и сграбчи дръжките на раницата, преметнати през раменете му.

— А това какво е? — попитах.

Той погледна към високата сграда до двете библиотеки.

— Това там е решаващият фактор — каза и пое по пътеката. Когато стигна първите стъпала на сградата, се обърна към мен и се ухили. — Представям ти Залата на науките „Карнеги“.

Притиснах длан към гърдите си.

— Залата на науките „Карнеги“? Същата, в която едни от най-бляскавите и напредничави умове провеждат своите изследвания, определящи основите на съвременната наука?

Той помълча.

— Точно така.

— Чакай малко. Трябва да я снимам.

— Щом познаваш тази сграда — каза той, докато ровех из чантата си за дигиталния фотоапарат, — тогава ти е известно с какво работата в нея отличава нашия колеж от останалите. Дори и да не си голям учен, според мен даже солидната такса от двеста хиляди долара вече е достатъчна гаранция.

„Vox clamantis in deserto.“

Вперих поглед в дисплея на фотоапарата и в паметта ми изплуваха зелени ключодържатели. Чаши за кафе. Пуловери и чадъри. И върху всички тях известният герб на „Дартмут“.

— Ванеса?

— Съжалявам. — Тръснах глава и вдигнах фотоапарата. — Кажете ми.

Той понечи да проговори, но внезапно погледът му се спря върху нещо зад гърба ми. Преди да се обърна и да видя какво е привлякло неговото внимание, усетих потупване по рамото.

— Така не става — каза момчето, когато се извърнах назад. Изглеждаше мой връстник, най-много година-две по-голям, придружен от още двама, които ми се усмигнаха, щом ги погледнах. Носеше зелен спортен панталон, яке от полар и кубинки, сякаш се готвеше да поеме по планинските пътеки веднага след лекции.

— Как така не става?

— Не че кадърът е лош... Но ще стане още по-добър, ако и ти влезеш в него. — Той протегна ръка с дланта нагоре. — Може ли?

— О! — Сведох поглед към фотоапарата. — Благодаря, но...

— Митоза^[1] — обади се моят водач.

Планинарят вдигна очи към него.

— Просто се сетих, че в момента тук има отлична фотографска изложба на тема клетъчна митоза. Най-подходящото време да се види е точно сега, късно сутрин. Трябва да вървим, преди светлината да се е променила.

— Точно така. — Планинарят кимна. — Знаеш ли, сигурно ще вербуваш хиляди нови студенти годишно, ако включиш и нея в рекламните материали на училището.

— Непременно ще предложи това на администрацията.

Планинарят ми хвърли последен оценяващ поглед, преди да си тръгне. Изчаках той и приятелите му да се отдалечат и да завият зад ъгъла, после се обърнах. Моят водач продължаваше да стои на същото стъпало с ръце в джобовете, а лицето му беше изопнато от нещо като... Вълнение? Ревност?

— Наистина ли тук има отлична фотографска изложба на тема клетъчна митоза? — попитах.

— Ако наистина имаше, тя едва ли щеше да е включена в нашата обиколка. Не искаме чак дотам да отегчим младежите, че да загубят желание да се запишат в колежа.

Вдигнах фотоапарата.

— Зеле — каза той.

Направих снимката и върнах фотоапарата обратно в чантата.

— Вече ми стана ясно, че Залата на науките „Карнеги“ изстрелва вашия колеж на светлинни години пред останалите, но искам да видя още едно нещо, преди да взема окончателно решение.

— Спортният салон? Театърът? Музеят на изкуството?

— Спалните.

Пулсът ми запрепуска, когато сведе поглед. Реших, че съм го притеснила и бях готова да му предлага друг вариант — някое място извън кампуса, където няма толкова хора и отвличащи вниманието неща. Но той вече слизаше надолу по стълбите, после зави надясно, откъдето бяхме дошли.

— Само почакай да видиш бетонните стени и линолеума на пода — каза. — Едва ли ще искаш да се върнеш повече у дома.

Прекосихме мълчаливо вътрешния двор. От време на време той поздравяваше свои приятели и състуденти, но аз дума не обелвах. В главата ми кръжаха мисли за Джъстин, за току-що свършилото лято, за идващата есен и не знаех коя от тях ще изскочи първа, ако заговорех. Те продължиха да танцуват из ума ми през целия път из кампуса, чак докато стигнахме висока тухлена сграда и се изкачихме по четирите реда стъпала.

За щастие мълчанието ни не беше неловко. Никога не е било.

— Трябва да те предупредя — каза той, когато спряхме пред една затворена врата, — по въпроса за обстановката има още много какво да се желае. Такъв е резултатът, като затвориш два зрели организма в тясно пространство. Или в каквото и да е друго пространство.

— Твоят съквартирант...?

— В момента го няма. Отиде на четиричасов семинар, до края на който остават още три часа и половина.

Сърцето ми трепна и стомахът ми се сви. Обърканите ми чувства явно са проличали, защото той пристъпи към мен с внезапна загриженост.

— Е, щом е така — продължих с облекчение, защото гласът ми звучеше равно и спокойно, — сигурно трябва да продължим с обиколката.

Това, изглежда, му вдъхна кураж. Усмиваше се през цялото време, докато вадеше ключовете от джоба на джинсите си и отваряше вратата. Щом влязохме, се опря на затворената врата с ръце зад гърба и огледа стаята.

— Интересно — каза.

— Кое?

— Обстановката.

Озърнах се. Най-обикновена стая в общежитие с две легла, бюра, гардероби и книжни лавици. Едната половина беше по-разхвърляна от другата и предположих, че е на неговия съквартирант, който очевидно не е очаквал посетители. Единствената украса се състоеше от син килим, флага на колежа... и снимка на момиче в червена лодка, поставена в рамка.

— Знаех си, че тук нещо липсва — тихо продължи той, — и горедолу се сещах какво може да е. Сега обаче съм сигурен.

Очите ми срещнаха неговите и се задържаха на тях. Той не помръдна, когато приближих. Изчакваше, за да е сигурен, че каквото и да се случи по-късно, то ще е защото аз го искам. Бяха изминали два месеца и нищо не се бе променило. След две години, след две десетилетия — пак щеше да е същото.

Пристъпих колкото се може по-близо, без обаче телата ни да се докосват. Усетих аромата на сапун по кожата му и видях как гърдите му се надигат и отпускат. Той стисна челюсти и широките му рамене се изопнаха, когато се опря още по-здравео на вратата, притискайки ръце зад гърба си.

— Ванеса...

— Всичко е наред — прошепнах и се наведох към него. — Добре съм.

Моите устни едва изпърхаха по бузата му, когато неговите длани ме обхванаха. Той ме придърпа към себе си, докато разстоянието между нас не се стопи напълно. Ръцете му пропъзяха от талията към шията ми и спряха там, обгръщайки лицето ми, сякаш е от стъкло. Очите му се задържаха на моите достатъчно дълго, за да усетя топлината в тях, после се наведе към устните ми.

Замайването изчезна. Главата ми се избистри. Сега го имаше единствено това между нас, само ние. Той.

Саймън. Моят Саймън.

Целувката започна бавно, сладко, сякаш устните ни отново се опознаваха след дългата раздяла. Скоро обаче се притиснаха силно, трескаво. Сграбчих неговия пуловер с две ръце и продължих да стискам материята, докато устните му се движеха по бузите ми, покрай ушите, надолу по врата. Той се забави само веднъж, когато непокритата кожа свърши. Не исках да спира, затова пуснах неговия пуловер и изхлузих моя през главата. Когато го хвърлих на пода, неговият вече беше там.

Положи чело на рамото ми, а дланите му бавно напредваха от раменете ми надолу към джинсите. Целувахме се по целия път към леглото, където той легна под мен, а краката ми се увиха около кръста му.

— Можем да спрем — тихо каза Саймън, — ако ти е притеснено или не си сигурна...

Усмихнах се. Ако е имало моменти, когато съм се чувствала притеснена или несигурна до Саймън, причината никога не е бил страхът да съм твърде близо до него.

Напротив — страхувах се, че не съм достатъчно близо до него.

— Липсваше ми — казах.

— Ванеса... представа нямаш...

Напротив. Усещах го всеки път, когато ме погледнеше; всеки път, когато произнасяше името ми; всеки път, когато улавяше ръката ми или ме целуваше. Каза го само веднъж, но и не беше нужно да ми го напомня.

Аз знаех, че Саймън ме обича.

За нещастие знаех и защо.

Той отвори уста да каже още нещо, но аз побързах да го целуна. Целувахме се, докато май забрави какво е искал да каже, а аз отпратих познатата болка толкова надалеч, че да мога да мисля единствено за него, за нас, за двама ни в този момент.

Защото това рано или късно щеше да свърши. Нямаше как да не се случи. Понякога се чувствах така увлечена, толкова щастлива, че си позволявах да си представя как край няма да има... Но все се намираше нещо, което да ми го напомни.

Случи се и сега, докато лежахме един до друг с преплетени крака, а главата ми беше отпусната върху гърдите му. Пръстите на Саймън разсеяно си играеха с косата ми, а аз гледах втрещено снимката на момичето в лодката върху нощното шкафче край леглото и броях спокойните равномерни удари на сърцето му.

— Ей сега се връщам — прошепнах.

Увих се с чаршафа, станах и се усилих да стигна до гардероба. След като смених чаршафа с халата на Саймън, взех кърпа от рафта, вдигнах чантата си от пода и излязох от стаята.

По коридора се затичах. Забелязах банята още на идване и сега не беше трудно да я открия. Без да обръщам внимание на любопитните погледи на минаващите, отворих вратата и влетях вътре.

Всеки душ имаше по две отделения — душкабина и малко помещение за преобличане и подсушаване. Вмъкнах се под последния душ и дръпнах плътно виниловата завеса. На три пъти изпусках

чантата, докато треперещите ми ръце най-сетне успяха да я отворят и да извадят кутията. Щом го направих, хвърлих на покрития с плочки под чантата и халата на Саймън и се вмъкнах в душкабината.

Гърдите и кожата ми горяха. Не усещах краката си. Усилието да пусна водата и да отворя пластмасовата кутия изцеди сетните ми сили.

Наклоних глава към струята на душа, та водата да потече по лицето ми. Отворих уста и вдигнах кутията към нея, после се закашлях, когато водата и ситният прах се смесиха в гърлото ми.

После обаче — най-накрая — настъпи облекчението. Идваше малко по малко, с всяко преглъщане. Макар и бавно, невидимите пламъци по кожата ми угаснаха, а огънят в гърдите стихна. Щом се почувствах малко по-силна, загребах сол с две шепи и я пръснах по тялото си. Ситните кристалчета отначало дращеха, но после, когато се смесиха с водата, започнаха да гаят кожата.

„Това е просто ексфолиант — повтарях си, — който изглажда кожата ми сякаш съм била в спа център.“

Коленете ми се подкосиха. Отпуснах се на пода и ги притиснах към гърдите си. Студената вода ме обливаше, отмивайки топлите сълзи, които се стичаха от затворените ми очи.

Джъстин все ми повтаряше, че най-добрият начин да се пребориш със страха си от тъмното е като си представиш, че наоколо е светло. Тя прилагаше тази своя теория в безброй случаи, докато двете растяхме — за добро или лошо, аз все още разчитах на нея всеки път, щом бях толкова уплашена, че не можех да разсъждавам.

Ето защо след няколко минути се надигнах, подсуших се и тръгнах по коридора. Върнах се в леглото и се свих на кълбо до Саймън. Когато той ме целуна и попита дали всичко е наред, отговорих, че никога не съм се чувствала по-добре.

Защото едва ли щях да се чувствам по-зле и по-уплашена в живота си от мига, в който трябваше да призная на Саймън истината.

[1] Митозата е процес на равномерно разпределение на генетичния материал на майчината клетка в две дъщерни клетки. В резултат от митозата от една майчина клетка се получават две дъщерни с еднакъв брой хромозоми, равен на броя на хромозомите в майчината клетка. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

Откакто преди две седмици се върнахме от Мейн в Бостън, родителите ми вече бяха така добри да не висят непрекъснато като квачки над мен. Като преподавател по литература, татко винаги е оценявал колко е важно човек да прекарва известно време сам и сега стана още по-внимателен в това отношение. (Само дето не можех да преценя дали го прави заради мен, или заради самия себе си.) А мама, която доскоро следеше моето излизане и прибиране като движението на акциите на клиентите си на „Уолстрийт“, сега се задоволяваше с едно виждане дневно, докато вечеряме. Мислех, че така се опитват да направят завръщането ни у дома без Джъстин колкото се може побезболезнено. Предположих, че ще я караме по този начин, докато ясно не им дам знак да престанат.

Обаче грешах.

— Шест и четиридесет и пет! — пропя мама сутринта на първия учебен ден.

Дори не шавнах под водата.

— Шест и петдесет!

Поех дълбоко дъх и хладката течност пропълзя надолу по гърлото ми, чак до дробовете.

— Ей, Ванеса! — Гласът на мама беше по-приглушен, по-мек. Звучеше така, сякаш идваше някъде отдалече през времето. — Направих закуска... И реших, че ако имаш няколко минути... бихме могли всички да седнем заедно...

Седнах във водата.

— Веднага идвам.

Настъпи тишина, последвана от бавни стъпки, които се отдалечиха по коридора. Станах, извадих запушалката на ваната и пуснах душа. Насапунисах се обилно, за да не мириша така, сякаш цяла сутрин съм била на плажа, после изплакнах ваната с ръчния душ. Когато белите дантели на солта изтекоха в канала, спрях водата,

избърсах се набързо и прибрах синята кутия със сол зад ролките тоалетна хартия в дъното на шкафа с кърпите.

Като оставим настрана новата процедура в банята и ако можех да залича последното лято, точно така щеше да преминава всяка една сутрин. Все така щях да ставам много рано. Мама все така щеше да чука на вратата на банята, за да ме накара да побързам. Татко все така щеше да приготвя закуската. Джъстин все така нямаше да я има.

Това си мислех, докато вървях по коридора към стаята си, или — ако трябва да съм по-точна — към стаята на Пейдж.

Тя стоеше с гръб към мен пред огледалото, облечена в униформата на предколежанското подготвително училище „Хоторн“: къса морскосиня пола, прилепнала бяла риза и ален пуловер без ръкави. На пода до краката ѝ имаше кожена пътническа чанта, а отвореният капак позволяваше да се видят чисто новите тетрадки и химикалки.

— Ванеса — обърна се тя. — Господи! За малко да си сложа тая вратовръзка като колан!

Докато приближавах, за да ѝ помогна, забелязах, че държи до ухото си мобилния телефон.

— Дръж! Баба Би иска да те поздрави.

Притискайки телефона между ухото и рамото си, оправих възела на синята ѝ копринена вратовръзка.

— Добро утро, Бети.

— Ванеса, скъпа моя, всичко ли е готово за големия ден?

Усмихнах се в отговор на обичайната топлина в гласа ѝ.

— Готово е, както винаги досега. А благодарение на прекрасната ти прилежна внучка, съм снабдена с толкова нови химикалки и листчета за бележки, колкото няма и в най-големия магазин за офис консумативи в Бостън.

— Винаги е за предпочитане да си презареден, отколкото обратното — казаха Бети и Пейдж едновременно.

— Това сигурно означава, че и аз трябва да се обличам — отбелязах.

— Няма да те задържа — каза Бети. — Желая ти един прекрасен ден. И пак ти благодаря, че така добре се грижиш за моето момиче.

Сбогувахме се, върнах телефона на Пейдж, която на свой ред каза довиждане и затвори.

— По-късно ще ти преподам специален урок. — Затегнах възела на вратовръзката и го оправих. — Научиш ли го веднъж, никога не се забравя.

— Дано пожеланието за деня се сбъдне. — Тя пак се обърна към огледалото. — Кое поред училище ти е „Хоторн“, трето?

— Четвърто. Преди това беше подготвителното училище „Джон Адамс“, началното училище „Ралф Уолдо Емерсън“ и прогимназията „Джон Ф. Кенеди“.

— Училищата, в които аз съм учила, бяха кръстени на имената на градчета, не на покойни президенти и известни интелектуалци. Много впечатляващо, нали?

— Наистина е впечатляващо. — Тръгнах към средата на стаята. — Ти живееш на място, където бостончани изсипват сума ти пари, само за да летуват. Ако бяха умни като теб, щяха да продадат баровските си къщи от червен камък по „Нюбъри стрийт“ и завинаги да се пренесат в Мейн.

— Живеех.

Заковах се на място и се обърнах.

— Живеех на място, където бостончани изсипват сума ти пари, само за да летуват.

Нещо стегна гърдите ми. Не бях единствената, преживяла непоправима загуба това лято. Ако това изобщо подлежеше на цифрово измерение, Пейдж беше изгубила четири пъти повече от мен. Ето защо сега беше тук, а не в дома си в Уинтър Харбър.

— Това не е завинаги — казах. — Няма да трае и седмица, ако не искаш.

Пейдж изхлипа и аз се устремих към нея, готова да я притисна в прегръдките си и да я държа там, докато се наплаче. Но после тя повя с две ръце на навлажнените си очи и ми отправи невероятната си усмивка. Същата, която ме накара да се привържа към нея веднага щом я срещнах за първи път в техния семеен ресторант преди три месеца.

— Защо не слезеш на закуска? — Прегърнах я набързо. — Идвам и аз, само да се облека.

Пейдж кимна и двете заедно поехме по коридора. При последната врата вляво аз свърнах в стаята, а тя продължи към

стълбището.

В новата ми спалня ме чакаше моят червен куфар. Продължаваше да стои на същото място, където го оставих при завръщането ни в Бостън, когато се преместих в стаята на Джъстин, за да може Пейдж да се настани в моята. Тогава извадих от него късите панталонки и тениските и ги замених с есенни дрехи и повече не го бях докосвала. По килима наоколо се търкаляха джинси, пуловери и сутиени като отпадъци около препълнен контейнер за боклук. Обикновено бъркотията изчезваше във вторник, когато идваше чистачката... но тя вече не влизаше в тази стая.

Открих всички части на униформата си, облякох се набързо и вързах мократа си коса на опашка. Ровех за чорапи, когато мобилният ми телефон избръмча.

Лежеше върху нощното шкафче до наполовина пълна четирилитрова бутилка с вода. Отпих от нея, докато четях съобщението.

„Куриоз № 48 от приемните изпити: Средният успех на първокурсниците в «Бейтс» е 3,6.“

Усмигнах се и написах в отговор:

„Куриоз № 62 от кандидат-студентите: Моят среден успех е 4,00. Може би трябва да се разделя с част от акъла си по пътя на север? Нямам търпение, до по-късно.“

Препрочетох съобщението и се поколебах. Май единственото, с което трябваше да се разделя, беше тази... емоция, тази връзка, която колкото повече се задълбочаваше, толкова по-зле щеше да завърши. Но нямаше ли той да се разтревожи, че нещо се е объркало, ако не му отговорех? Реших, че определено ще се притесни, натиснах „Изпрати“ и се спуснах по стълбите.

— Ето я и нея! — заяви мама, без дори да се обърне, когато влязох в кухнята. Тъкмо режеше ягоди на масата. — Чак не е за

вярване, че нашето бебе започва последната си година в гимназията.

Това беше отправено към татко, който стоеше край плота и сипваше шоколадов корнфлейкс в купата с тесто. Преди обаче той да успее да отговори, тя ми хвърли поглед през рамо и бързо се изправи.

— Ванеса, скъпа... Какво е станало?

Посегна да хване ръката ми, но аз се дръпнах и я заобиколих. После се промъкнах покрай плота за пълна шепа шоколадов корнфлейкс и се стоварих на стола. Татко ме погледна, когато минавах край него; знаех, че и той забеляза онова, което привлече погледа на мама, но нищо не каза.

— Трябва да опиташ това. — Пейдж побутна към мен чиния с канелени кифлички. — Луис направо би откачил.

Луис беше главен готвач в „Рибената чорба на Бети“, ресторанта в Уинтър Харбър, собственост на семейството на Пейдж. Тя произнесе името му с лекота, сякаш просто закусвахме през улицата, а не на четиристотин и петдесет километра разстояние.

— Ванеса. — Мама застана пред мен. — Изглеждаш така, сякаш от седмица спиш с тези дрехи.

— Никой не се глади през последната година. Това е нещо като ритуал.

— Изобщо не е така. Джъстин винаги...

Тя сведе очи. Произнесено на глас, името на Джъстин можеше да прекрати всеки разговор, все едно изобщо не е започвал.

— Готова ли си да се потрудиш днес? — попитах, посягайки към чинията с бъркани яйца. — Доста работа ще падне.

— Пейдж, скъпа, какво още да ти предложи? — попита мама. — Кафе? Или корнфлейкс?

Пейдж ме погледна. Аз наблюдавах мама как се движи из кухнята. Тя напълни чаша с кафе и я изостави на плота. После изми една чиния и веднага я върна обратно при мръсните съдове. Накрая взе кутията корнфлейкс от бюфета и я пъкна в хладилника вместо кутията с портокалов сок.

— Майка ти има нужда от още малко време — отбеляза тихо татко. Стоеше край мен с поднос палачинки в ръце.

— Вече минаха два месеца.

— Каза, че иска да е тук, когато се прибираш след училище.

— Но това не се е случвало, откакто...

Прехапах език. За малко да кажа, че това не се е случвало, откакто двете с Джъстин бяхме в началното училище... Но не изричахме името й повече от веднъж по време на хранене. Ако мама е толкова развълнувана сега, какво ли щеше да стане при второто споменаване.

— Но да се върнем на първия въпрос. — Гласът на татко прозвуча нереално жизнерадостно и високо, докато набучваше две палачинки с вилицата и ги слагаше в чинията ми. — Наистина не мога да повярвам, че нашето бебе започва последната си година в гимназията.

Забих поглед в чинията, усещайки, че лицето ми пламва. *Нашето бебе*. Как може да го каже?! Но още по-объркващото беше, че *тя* може да го каже. Дали след седемнайсетгодишна практика лъжите им вече не идваха съвсем естествено?

— Може ли солта, моля? — проговорих.

Пейдж ми подаде солницата. Изчаках татко да се върне при печката, а мама да изчезне зад отворената врата на хладилника, преди обилно да посоля храната в чинията си — включително палачинките, които бяха толкова сладки, че можеха да послужат и за десерт.

Останалата част от закуската мина без произшествия. Татко най-после спря да готви, а мама — да снове наоколо, така че им остана достатъчно време да похапнат. Пейдж попита татко на кого ще преподава този семестър и това даде началото на двайсетминутен монолог. Аз се хранех мълчаливо, спомняйки си как хиляди пъти съм сядала на същата тази маса, поглъщайки и палачинки, и неизменния тип разговори... Тогава дори не подозирах колко малко знам за моето собствено семейство.

Зарадвах се, когато най-после дойде време да тръгваме. Не че изгарях от нетърпение да започна училище, но извинението да отсъствам от нас поне за няколко часа беше добре дошло.

— Всичко ли си взехте? — втурна се след нас мама, докато пресичахме всекидневната. — Тетрадки? Карта за градския транспорт? Пари за обяд?

— Да, да и да. — Отворих входната врата и поех надолу по стълбите.

Есента едва ли щеше да разхлади този тлеещ град — поне в следващите няколко седмици. Въздухът беше все така горещ и натежал

от влагата. Почти усетих как порите ми набъбват и лицето ми плувва в пот, като само се молах да съм взела достатъчно солена вода, за да не пресъхна през деня.

— Сигурни ли сте, че не искате да ви закарам? — продължи да нарежда мама от входната врата.

Татко стоеше до нея и обви талията ѝ с ръка.

— Те са си добре и така.

Мама не каза нищо, но веждите ѝ се свъсиха и връхчето на носа ѝ порозовя, както ставаше винаги, когато е разтревожена или под стрес. Изглеждаше по същия начин както през юни, когато една сутрин поех обратно към Уинтър Харбър — съвсем сама, и при това ми предстоеше да шофирам в продължение на десет пъти по-голямо разстояние, отколкото бях изминавала дотогава.

Тогава ми стана криво заради нея, но сега се чувствах още по-зле. Толкова по-зле, че изтичах обратно нагоре по стълбите и я целунах по бузата.

— Доскоро.

Обърнах се да се спусна надолу, точно когато татко се наведе към мен и протегна ръка. Получи се конфузна пауза, сякаш той очакваше нещо като нежно прощаване, и аз за миг се поколебах дали да не изпълня желанието му. Накрая само стиснах ръката му и побягнах по стълбите.

— Дай да минем през парка — казах на Пейдж. — По-напряко е.

Всъщност минаването през главния градски парк щеше да удължи маршрута ни с петнайсет минути, но аз още не бях готова да тръгна по най-краткия път, откъдето обикновено вървахме с Джъстин — и в буквален, и в преносен смисъл. Пък и сега, щом излязохме от нас, страхът, който доскоро леко къкреше някъде долу в стомаха ми, започна направо да ври.

За щастие Пейдж много я биваше да ме разсейва. Разпитваше за всяка забележителност, покрай която минавахме — от автобусите амфибии, през градските паркове, до гарата на „Бойлстън стрийт“ — и аз криво-ляво успявах да ѝ отговарям. С нея се бяхме сблизихи наскоро, но заедно преживяхме толкова, че вече се познавахме достатъчно и усещахме кога някоя от нас не е в настроение да обсъжда какво я мъчи. Което ще рече, че през последните седмици научих повече, отколкото ми е необходимо, за гъстата супа от омари и как се

ръководи ресторант, а тя на свой ред получи много повече информация за Бостън от който и да е пътеводител за града. Единствената слабост на тази наша малка игра бе, че от време на време си мислех колко би се гордяла с нас Джъстин... Кое то пък до известна степен обезсмисляше предназначението на играта.

— Ванеса? — повика ме тих глас.

С ъгълчето на окото зърнах как Пейдж леко забавя ход и поглежда зад себе си.

— Ванеса!

Продължих да крача напред, далече от този глас, от стъпките, които все повече приближаваха и се забързваха, но скоро усетих леко докосване върху рамото си.

— Натали — казах и се обърнах, за да застана лице в лице с една от най-добрите приятелки на Джъстин. Главата ѝ клюмна в мига, когато очите ни се срещнаха. — Здравсти. Мислех, че вече си в „Станфорд“^[1].

— Не, вместо това отивам в Масачузетския технологичен институт. Татко развъртя няколко телефона да ме уреди, защото отначало отказах да уча при тях. Но след като Джъстин... След това, което се случи...

Забих поглед надолу, докато тя търсеше подходящите думи. Ето, че още не бях стигнала до училището, а вече се започваше.

— Животът е прекалено кратък, както знаеш. Пък и не мога да се откъсна на четири хиляди и петстотин километра от нашите. — Тя подсмръкна и пристъпи към мен, а очите ѝ любопитно зашариха по намачканата ми униформа. — А *ти* как си, бедничката ми? Сигурно си направо разбита.

— Кой е тоя човек? — попита Пейдж.

Стомахът ми се преобърна, докато разбера накъде сочи, но тя просто показваше една висока сива статуя.

— Робърт Гулд Шоу. Роден в Бостън в изтъкнато семейство на аболиционисти^[2] и полковник в 54-ти полк по време на Гражданската война.

— Много е чаровен — каза Пейдж, докато Натали се мръщеше.

— Трябва да вървим — изрекох извинително. — Това е първият ден на приятелката ми в „Хоторн“ и не искаме да закъснеем. Страхотно стана, че те видях. Наистина.

Обърнах се и налетях право на Морийн Фланинг. С нея бяхме от един клас, но не я познавах много добре. Това обаче не ѝ попречи да ме прегърне.

— Ванеса — започна тя, а ръцете ѝ се увиха около тялото ми като ръкавите на усмирителна риза, — толкова съжалявам за сестра ти. Просто не знам какво щях да правя, ако брат ми се пребие заради такава глупост, а дори не го харесвам особено.

— Благодаря. — Стрелнах с очи Пейдж, но тя вече беше схванала ситуацията.

— Съжалявам, задето съм толкова припряна — намеси се тя и ме хвана за лакътя, — но съм нова и имам няколко ангажмента от програмата за ориентиране на новодошлите преди часа на класния.

Възнаградих Морийн с крива усмивка веднага щом ме освободи от прегръдките си.

— Наистина трябва да вървим. Но все пак ти благодаря. Радвам се, че те видях.

Докато стигнем високата желязна арка, която увенчаваше входа на училище „Хоторн“ обаче, имах още няколко подобни съболезнователни срещи. Очевидно съучениците ми бяха много загрижени дали съм добре и не се ли нуждаю от нещо. Неколцина даже зяпнаха при вида ми, сякаш аз бях тази, която е умряла и сега се връщам, за да преследвам като привидение едни от най-привилегированите тийнейджъри на Бостън.

— Страшно си известна тук — отбеляза Пейдж, когато спряхме пред самата порта. — Така де, не че съм изненадана — аз ли не знам колко си страхотна! Но ти никога не говориш за другите си приятели.

— Тия момичета не са ми приятелки. Това са воденичните колела в мелницата за клюки. А аз съм тяхната смазка.

— Всъщност не говорех за момичетата — отвърна тя.

Погледнах я. Очите ѝ се преместиха от една група, която стоеше няколко крачки по-нататък на тротоара, към друга — оттатък улицата, и към следващата — в предния двор на училището. Във всяка от тях момичетата ме зяпаха, докато не се усетят, че и аз ги гледам, после се усмихваха гузно и отклоняваха поглед. Момчетата обаче, много от които бяха с гаджетата си, ме изпиваха с поглед, ококорили очи и провесили долна челюст, сякаш техните приятелки изобщо не са до тях. Сякаш изобщо нямаха гаджета.

Сякаш аз бях единственото момиче на света.

Краката ми сами ме понесоха в обратна посока. Доскоро си мислех, че ходенето на училище ще ме разсее най-добре от мислите ми и че съм готова за това... но май се оказа прекалено рано. Внезапно изпитах желание да се прибера у дома, да се сгуша в леглото, да се завия презглава с одеялото, докато не ми олекне. Докато хората престанат да ме гледат така, сякаш съм страничен ефект на някаква страшна зараза, и започнат да ме приемат като нормално момиче, което живее съвсем нормален живот.

— Ванеса?

Спрях. Пейдж стоеше на няколко крачки от мен — там, където я бях оставила. Изглежда, звънецът бе иззвънял по време на моето отстъпление, защото момчетата и момичетата бавно се точеха през желязната порта. Пейдж гледаше внушителната тухлена сграда така, сякаш е затвор, пълен с убийци, а не училище.

— Не мога да го направя — каза тя, когато се върнах при нея. — Въобразявах си, че съм готова. Мислех, че като дойда тук, ще започна всичко отначало на съвсем ново място... Че така ще е по-лесно да... Че така ще мога да забравя...

— Пейдж — взех ръката ѝ в своята и я накарах да се обърне към мен, — ти няма да забравиш. Независимо къде си и колко време е минало. — Поех си дълбоко въздух, окуражена от собствените си думи. — Въпреки това ще влезеш в тази сграда. Ще посещаваш часовете, ще се запознаеш с нови хора и ще живееш ден след ден. Също както и аз.

Тя леко ми се усмихна.

— Защо ли си мислех, че се страхувах и от собствената си сянка?

Аз наистина се страхувах и от собствената си сянка — сега дори повече отпреди. Страх ме беше също от тъмното, от летенето и от филми на ужасите. Но точно в този момент най-много се боях, че няма да успея да помогна на приятелката си, която чувствах все повече като сестра след всеки нов ден, прекаран заедно.

Обгърнах с ръка раменете на Пейдж и я преведох през желязната порта. Придружих я до дирекцията, останах с нея, докато попълваше формулярите, показах ѝ къде е нейното шкафче и я заведох до класната стая. А докато тичах към моето шкафче в другия край на сградата,

усетих, че се чувствам много по-спокойна и уверена от който и да е друг първи ден в училище.

Може би заради това на следващия въпрос дали съм добре, отговорих честно.

— Не — казах, без да си давам труд да погледна кой задава този въпрос иззад отворената врата на шкафчето ми. — Миналата година хората не можеха да свържат името с лицето ми, без да направят справка в годишника на „Хоторн“. Тази година ме зяпат, шушукат си за мен и се преструват на загрижени, сякаш от това зависи приемането им в Бръшляновата лига^[3]! Да, сестра ми наистина умря. Това обаче не е причина да ставаме приятели.

Затръшнах вратата на гардеробчето си и тя се затвори с трясък.

— Сестра ти е умряла?!

Челюстта ми увисна. Но от устата ми не излезе и звук.

— Много съжалявам. Наистина. Изобщо не знаех.

Пред мен стоеше Паркър Кинг, сякаш току-що излязъл от реклама на Ралф Лорън за колежани първокурсници, а и миришеше така.

Паркър Кинг никога не беше спирал да говори с мен. Изобщо не ме забелязваше; когато не парираше атаките на играчите по водно поло в училищния басейн, той беше заобиколен от тълпи красиви момичета, които кресливо се надпреварваха да спечелят вниманието му. Но ето че сега стоеше тук, интересувахе се дали съм добре, и при това звучеше искрено.

Повярвах на Паркър, че не е знаел за Джъстин. Това донякъде би трябвало да ме успокои, защото означаваше, че не пита само от престорено съчувствие.

Но, от друга страна, излизаше, че разговаря с мен по някаква друга причина. И това беше много, много по-зле.

[1] Частен американски университет в Станфорд, щата Калифорния, основан през 1891 г. от Лиланд Станфорд, калифорнийски железопътен магнат и политик, в чест на сина му, починал от коремен тиф два месеца преди 16-тия си рожден ден. — Бел.прев. ↑

[2] Аболиционизмът е движение в Западна Европа и Америка за премахване робството на негрите, играе голяма роля за подготовката

на Гражданската война в САЩ (1861–1865) и отмяната на робството.
— Бел.прев. ↑

[3] Бръшляновата лига е историческа спортна организация, включваща осем висши училища в североизточната част на САЩ. Днес този термин се използва главно като етикет на група висши училища, предлагащи отлично академично обучение, с високи критерии за прием. Бръшляновата лига включва университетите „Харвард“, „Йейл“, „Корнел“, „Браун“, „Принстън“, „Дартмут“ и „Колумбия“, както и „Университета на Пенсилвания“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 3

Минаха пет дълги дни. В последния двете с Пейдж преглеждахме лавиците в библиотеката „Лад“ на колежа „Бейтс“ и чакахме Саймън.

— Та, колко книги имало в тая Мека на знанието според твоя колежански екскурзовод? — прошепна тя, стоварвайки се на стола до мен.

— Шестстотин хиляди — отвърнах шепнешком.

— Толкова томове и само две нищо и никакви книги за сирени.

Внезапна остра болка прониза гърдите ми. Не бях казала на Пейдж за промяната, която се случи с мен това лято и която щеше да сполети и нея, ако майка ѝ и сестра ѝ бяха постигнали своето, но нейната неочаквана забележка попадна много близо до целта.

— Аз пък си мислех, че се ровиш за някоя нова поредица долнопробни романи — казах.

— Voila!^[1] — Тя ми подаде едната книга.

„Зовът на сирената: Трябва ли да откликнете, щом тя ви повика?“. Свих вежди при вида на сладострастната сирена върху корицата, която държеше в прегръдките си тялото на обезглавен мъж.

— Може пък да е по-забавна от тази. — Пейдж ми подаде и втората книга, която имаше проста кафява корица, без обложка.

— „Одисея“?

— Голяма скука, знам, но така и не съм я чела. В последното ми училище не държаха особено на класиката. Може някога и да е била важна, преди определени книги да бъдат забранени от някои влиятелни членове на обществото.

Наблюдавах изражението ѝ, докато прелистваше страниците. Имаше само един влиятелен член на обществото, за когото това можеше да се отнася: Рейна Марчанд. Пейдж обаче от месеци не споменаваха майка си. Нито сестра си Зара, нито приятеля си Джонатан. Престана да говори за тях още в болницата, докато се възстановяваше след загубата на бебето, което тялото ѝ не бе готово да

износи. Не ги споменавахе и когато я изписаха и се върна у дома. Нито като я поканих да продължи да учи в Бостън. Това обаче не значеше, че не мисли за тях; лицето ѝ ставаше напълно безизразно и очите ѝ се насълзяваха достатъчно често, за да се досетя, че почти постоянно се сеца за тях. Тази нейна забележка беше най-директното им упоменаване гласно от месеци насам и фактът, че тя прозвуча толкова делнично, ме накара да се притесня за приятелката си много повече, отколкото ако беше избухнала в сълзи наред библиотеката.

— Пейдж... сигурна ли си, че идеята ти е добра?

— Рано или късно ще разбере всичко. Защо да не е сега?

Преди да успее да отговори, Саймън се появи иззад стола ми и седна на масата пред нас.

— Здравсти — каза. — Съжалявам, че закъснях. Но когато професорът ми по орго захване да говори, трудно е да го спреш.

— Орго? — попита Пейдж.

— Органична химия. — Той се усмихна. — Радвам се да ще видя, Пейдж. Хубаво е, че дойде.

— Направих всичко възможно да не идвам, кълна се. — Тя вдигна едната си ръка, сякаш наистина полагаше клетва. — Но Ванеса ме заплаши, че ако не съм с нея и тя няма да дойде, а не можех да го допусна.

Саймън извърна усмихнатото си лице към мен и болката в гърдите ми отстъпи на приятна топлина. Ако не се намирахме на толкова оживено място, щях да скоча в скута му и да обвия ръце около врата му.

— Двайсет и един и половина.

Вдигнах очи и с изненада видях, че някакво момче стои зад Саймън. Беше висок, с чуплива руса коса, вчесана на меки вълни. Носеше торбести джинси, тениска на отбора на „Бейтс“ и държеше отворен лаптоп пред себе си.

— Сега е двайсет и един градуса и половина, а е само два часът. Ако тръгнем веднага, ще имаме достатъчно време.

— За какво? — попита Пейдж.

Момчето надвърна иззад екрана на лаптопа. Затаих дъх и се приготвих за един от погледите, които получавах цяла седмица, но той сякаш изобщо не ме забеляза. Щом очите му попаднаха върху лицето на Пейдж, останаха там приковани.

— Да отидем на брега — отговори Саймън. — Райли, роденият и отрасъл в Калифорния мой съквартирант, току-що каза, че трябва да се възползваме от хубавото време и да се измъкнем за малко от кампуса.

— Аз съм Райли — обърна се Райли към Пейдж, очевидно пропуснал представянето на Саймън. — А ти си...

— Пейдж — отвърна тя и бузите ѝ порозовяха. — Приятелка на Ванеса.

Райли премести лаптопа на лявата си ръка и ми протегна дясната.

— Всеизвестната Ванеса. Страхотно, най-накрая да се запознаем. Сигурно ще си доволна да знаеш, че щом Саймън се повали от любовна мъка — а това става почти всяка секунда, когато не те вижда — аз правя невъзможното тези секунди да летят колкото се може по-бързо.

— Гледаме много филми — вметна Саймън.

Усмихнах се и разтърсих ръката на Райли.

— Благодаря. И аз се радвам най-после да се запозная с теб.

— Е, какво ще кажете? Малко забавления на слънце? Едно бързо топване в океана? Поне докато не е почнала оная брутална атака, дето вие, истинските кореняци, ѝ викате зима.

— Не сме ли доста далече от брега? — попитах.

— На четиридесет минути — отвърна Саймън.

— Трийсет — поправи го Райли. — Аз ще карам.

Саймън ме погледна. Иззад очилата очите му ме наблюдаваха загрижено. Знаех, че мисли за последния път, когато отидох да плувам в Уинтър Харбър. Тогава едва оцелях; фактът, че съм още жива, за него е същинско чудо, но той не знае цялата истина.

Но ще я научи. Щом настъпи подходящ момент, ще му разкажа всичко. Това беше една от причините да настоявам Пейдж да дойде в „Бейтс“ този уикенд. Не исках да я оставям сама в Бостън, а също така щях да имам нужда от нея, когато свърша онова, което бях планирала. Не знаех как ще го понесе Саймън, но бях сигурна, че няма да останем заедно, щом научи истинската причина да е с мен. А тогава, повече отвсякога, щях да имам нужда от ободряващото бърбрене на Пейдж.

Май пътуването до брега не беше лоша идея. Не бях плувала от онази нощ преди три месеца. Оттогава хиляди пъти се бях обливала с душа и бях вземала вана още толкова, но водата от водопроводната

мрежа, независимо колко готварска сол изсипвах в нея, не можеше да ме накара да се почувствам така, както ми действаше естествената солена вода. Плуването вероятно щеше да ме отпусне, за да успея да понеса разговора, който се очертаваше да е най-трудният в живота ми досега.

— Едно бързо топване ми звучи доста добре — казах.

* * *

Двайсет минути по-късно ние вече бяхме в „Чероки“-то на Райли и пътувахме към брега. Пейдж настоя да седне отпред при шофьора — вероятно, за да може ние със Саймън да сме заедно на задната седалка — и започна да го разпитва за Калифорния.

— Хайде, стига бе — възкликна тя. — Наистина ли имате палми в двора пред къщата?

— И портокалови дръвчета. Не познаваш вкуса на истинския портокалов сок, ако не си опитала прясно изцедения фреш от овощните градини на Хавърфорд.

— Значи никога не си бил в „Рибената чорба на Бети“.

— Така е. Осветли ме, моля те.

Пейдж замълча за миг. Опитах се да уловя погледа ѝ в страничното огледало, но преди да реша дали се налага да сменя темата, тя подмина въпроса му и го попита наистина ли в Сан Диего 350 дни от годината са слънчеви. Райли, който очевидно вече беше лапнал по нея, нямаше нищо против да ѝ върви по гайдата.

— Тя ми изглежда съвсем добре — прошепна в ухото ми Саймън. Едната му ръка беше праметната през раменете ми и лицето му бе толкова близо до моето, че можех да усетя топлината на дъха му. — Много по-добре, отколкото очаквах.

— Пейдж не е от хората, дето ще се свият като пребито коте и ще зареват с пълен глас. Според мен е решена да продължи напред.

— Познавам още един такъв човек — каза той и целуна слепоочието ми.

Давах си сметка, че не трябва, но въпреки това се притиснах в него. Саймън се облегна настрана, докато раменете му не опряха

прозореца, а аз долепих гръб до гърдите му. Той ме обгърна с ръце и опря брадичка в рамото ми; двамата останахме така, без да говорим.

Докато пътувахме, от главата ми не излизаше мисълта за един друг излет, който неотдавна бяхме предприели. Само дето тогава седяхме отпред в старото субару на Саймън, а Джъстин и Кейлъб — по-малкият брат на Саймън и тайно гадже на Джъстин — бяха на задната седалка. Обикновено така пътуваше нашата задружна четворка — до „Сладоледите на Еди“, до миниголфа или пък до Скалите на Хиона — от мига, в който Саймън взе шофьорска книжка. Чак до деня, когато вече не бяхме четирима.

— Ей, човече, погледни тия вълни!

Под мен тялото на Саймън се напрегна. Преместих се, за да може той да се изправи на седалката, и двамата се надвесихме напред. В пролуката между предните седалки, през стъклото, се виждаше как тъмносини атлантически вълни се разбиват в дългата ивица на пустия плаж.

— Наистина са големи... но не са нищо необичайно.

— Жалко, че не си взех сърфа.

Дори Райли да беше усетил облекчението в гласа на Саймън, той с нищо не го показва. Вместо това изскочи от джипа и тичешком го заобиколи отпред.

— Мен не ме мислете — каза ми през рамо Пейдж, когато Райли хвана дръжката на нейната врата. — Погрижете се за вас.

Направихме точно така, както ни посъветва. Докато Пейдж и Райли вървяха право към водата, ние със Саймън продължихме надолу по брега към дълъг Вълнолом на около километър по-нататък. И тъкмо когато бях стъпила върху каменната конструкция, а той вече беше скочил на пясъка от другата страна и протягаше ръце, за да ме свали, аз замръзнах.

Рейна и Зара Марчанд. Намираха се на двайсетина крачки, облечени с дълги поли и пуловери, и вървяха бавно, с гръб към нас. Докато ги наблюдавах с бумтящо сърце и изпотени длани, Зара понечи да се обърне.

Усетих как очите ми се разширяват. Понечих да извикам Саймън, но не успях.

— Ванеса?

Отскочих назад, когато нечий пръсти се впиха в глезена ми.

— Добре ли си? — попита Саймън.

Преместих очи от глезена си към ръката му, опряна на ръба на скалата, после вдигнах поглед към двете жени на брега. Стояха край една плетена кошница за пикник, говореха и се смееха, докато прибираха обратно остатъците от обяда си. Сега вече виждах ясно лицата им и установих, че изобщо не приличат на Рейна и Зара.

— Извинявай. Добре съм. — Пристъпих към него и скочих. Когато краката ми потънаха в пясък, жените вече се бяха изгубили по пътеката, която водеше навътре към сушата.

— Ето един плаж само за нас, при това съвсем близо до кампуса — каза Саймън, докато вървахме покрай водата. — Направо като изваден от реклама.

Взе ръката ми в своята. Оставих се да ме притегли към себе си. Останахме така, ръцете ми обвиваха кръста му, главата ми лежеше на гърдите му, той ме беше прегърнал през раменете, а брадичката му опираше темето ми. За първи път, откакто бяхме заедно преди две седмици, се чувствах щастлива и в безопасност.

— Говорих с Кейлъб тая сутрин — каза след няколко минути той. Отдръпнах се, колкото да го погледна в очите.

— Как е той?

— Закотвил се е там и не помръдва. Сега има много работа на яхтеното пристанище, помага им да закрийт сезона.

— Още не мога да разбера защо се върна там. Знам, че обича капитан Монти... Но човек би помислил, че ще е по-щастлив, ако остане по-навътре в сушата известно време.

— Според мен се чувства по-близо до нея, когато е до водата. Или пък върху леда, какъвто е случаят.

Не казах нищо. В това имаше смисъл — Кейлъб беше с Джъстин, когато тя скочи за последен път от скалите в разпенената вода — и въпреки това нещо ме бодна, когато го чух изречено гласно. Оpozнах Кейлъб от съвсем неподозирана страна, докато двамата със Саймън го издирвахме след злополуката, и после когато тримата се опитвахме да открием причината за серията удавяния по брега на Уинтър Харбър. Той беше добро момче — нямаше нищо общо с мързеливия кръшкач, за какъвто винаги го е мислела мама. Оказа се и че е обичал Джъстин — *наистина* я е обичал — и че тя е споделяла чувствата му. Затова тя

едва ли би желала сега той да тлее от мъка по нея, вкопчен в общото им минало. Сигурно щеше да иска той да продължи напред.

И аз исках същото за Саймън. Поне себе си убеждавах, че е така.

— Той казва, че най-после е взело да се постопля. Вчера даже е било петнайсет и половина градуса — само малко по-студено от обичайните температури за това време на годината.

— Ами бурите?

— От седмици по небето не се е мяркало облаче.

Отпуснах се в ръцете му и опрях лице на гърдите му.

— Това вече звучи успокоително.

— Има обаче нещо друго.

Вперих поглед в накъдрения хоризонт с надеждата, че не е усетил как сърцето ми взе да препуска.

— Ванеса?

— Топенето.

Той се отдръпна, хвана ме за брадичката и повдигна лицето ми към своето.

— Ледът се задържа три месеца.

Кимнах.

— Дебел лед — от повърхността чак до самото дъно. Каквото и да е имало във водата, то отдавна е мъртво и така ще си остане и занапред.

Отчаяно исках да му повярвам, но вече се бяха случили толкова невероятни и необясними от научна гледна точка неща. Честите мимолетни бури, които връхлитаха само и единствено Уинтър Харбър. Приливът, който идваше и се оттегляше по четири пъти на час. Мъжете удавници, изхвърлени на брега, които изглеждаха толкова щастливи в смъртта, колкото едва ли са били някога приживе.

И жените. Жените, които дишаха солена вода, сякаш е кислород. Които предизвикваха бурите. Които омагьосваха мъжете, а после ги завличаха дълбоко под водата, докато дробовете им не експлодират и животът не ги напусне.

Жените като мен самата.

— Не трябваше да ти казвам.

Понечих да споря, но той продължи:

— Все още се лутам като с вързани очи. Отначало исках да те предпазя, да не ти казвам, за да не се притесняваш напразно... Но след

това си дадох сметка, че не мога да го премълча. Ти заслужаваш да го знаеш. — Той замълча и нежно отмести един кичур от лицето ми. — Да не говорим, че ти... това... Дано постъпвам правилно. Знам, че невинаги ще е лесно, но независимо колко тежко става занапред, искам да споделяме един с друг. Всичко. Също както беше досега, както винаги е било.

Ето, сега беше подходящият момент. Идеалният случай да му кажа всичко, което *заслужава* да знае.

Вълните се разбиваха в брега. Пулсът ми бумтеше в ушите. Саймън ме гледаше угрижено и въпреки това беше щастлив, така щастлив...

— Ще поплуваш ли с мен? — попитах.

Тогава той ме целуна. Беше дълга и сладка целувка, която почти ме накара да забравя, че това не трябва да се случва.

Почти.

[1] Ето (фр.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 4

Пол Карсънс. Чарлз Спинеикър. Арън Нюберг.

Четях имената, докато очите ми бягаха надолу по страницата покрай снимките на красиви мъже, които танцуват със съпругите си, прегръщат децата си, управляват лодките си. Погледът ми се задържа на определени думи в текстовете към тях: „открити“, „причина за смъртта“, „задушаване“. „Уинтър Харбър Херълд“, единственият вестник на малкото градче, който обикновено служеше като пътеводител за туристите, подробно беше описал всичко в разширения си репортаж „Трагедии в открито море“, но сега продължаваше да допълва информацията в специална секция, където публикуваше снимки на жертвите и подробности за техните семейства. В продължение на седмици не бях посещавала уебсайта на вестника, но щом преди няколко дни разбрах за топенето на леда, вече редовно го проверявах при всеки удобен случай, щом успеях да се добера до компютър в училищната библиотека.

Засега добрата новина беше, че не са открити нови удавници. Лошата — времето се затопляше с всеки изминал ден. Ако се съди по слънцето, нарисувано на страницата с прогнозата, сега температурата в Уинтър Харбър беше седемнайсет градуса. Тя сигурно щеше да се понижи с идването на есента, но дотогава заливът вероятно напълно щеше да се е разтопил и едва ли би замръзнал отново. Допреди това лято изобщо не бе замръзвал, дори и в най-лютите зими.

Преди да стигна до статията за Джъстин, се върнах на главната страница на вестника. Водещата снимка беше от вчера и показваше двама души край залива. Единият караше кьнки върху все още замръзнал участък; другият се цамбуркаше по средата на малко разтопено езерце.

Цялата разтреперана, излязох от интернет и се логнах в системата на „Хоторн“. След всяко влизане в сайта на „Херълд“ обикновено няхах желание да остана пред компютъра нито секунда повече, затова и не бях проверявала пощата си от няколко дни.

Прегледах новите имейли, прехвърляйки бегло обичайните съобщения за обедното меню през седмицата, прослушвания за театрални постановки и спортни тренировки. От всички нови съобщения само две бяха адресирани директно до мен.

Първото беше от миналата седмица.

До: Сандс, Ванеса

От: Мълиган, Катрин

ТЕМА: Кандидатстване в колеж

„Скъпа Ванеса,

Поздравления! След като работи така усилено дълго врте, ти най-накрая стигна и до последната учебна година при нас. Следващите месеци са решаващи за по-нататъшното ти образование и ще те изправят пред много предизвикателства и вълнуващи възможности. Моята задача е да се срещна с всеки от завършващите ученици, за да обсъдя с него или с нея плановете за кандидатстване в колеж. Ето защо бих искала да се видя с теб през свободното ти врте в сряда, 25 септември, в 11:30 ч. Моля да потвърдиш уговорката за нашата среща, когато получиш този имейл.

На добър час!“

Поздрави: К. Мълиган

Съветник по професионална ориентация

Препрочетох писмото, което очевидно беше разпратено до всички завършващи тази година. Единственото лично нещо в него, освен името ми, беше денят и часът на срещата.

Следващият имейл обаче беше адресиран единствено до мен. Беше изпратен рано тази сутрин.

До: Сандс, Ванеса

От: Мълиган, Катрин

Тема: Срещата днес

„Здравей, Ванеса!

Още не съм получила от теб потвърждение за днешната ни среща и бих искала да ти напомня, че очаквам да се видим в този кабинет в 11:30 ч.

Дават си сметка, че нещата за теб са още доста неясни. Надявам се двете заедно да успеем да въведем някакъв ред в бъдещите ти планове.“

С най-добри пожелания: К.М.

Тъкмо понечих да изтрия този имейл, когато една глава се подаде над преградата на кабинката с компютъра. Джордан Ланфорд, футболната звезда на горните класове.

— Трагедия — каза той.

— Какво е станало? — попитах неохотно, забивайки отново поглед в екрана на компютъра.

— Ти си тук. Аз съм тук. Толкова близо и в същото време толкова далечни.

Страните ми пламнаха. Дочух шушукане и погледнах през рамо зад себе си. Няколко момичета седяха на една от близките маси. Сигурно бяха от долните класове, защото не ги познавах, но те явно знаеха коя съм. Разговаряха тихо, прикривайки се зад спуснатите коси и с длани и ме гледаха така, както бях виждала много момичета да гледат Джъстин: със свъсени вежди и присвити очи.

Сякаш ревнувах.

Обърнах се отново към компютъра, излязох от пощата си и си събрах нещата.

— Накъде тръгна? — попита Джордан. — Мога ли да те придружа?

— Едва ли е уместно, но все пак благодаря.

Отдалечих се с бърза крачка от компютърния център.

Когато наближих централния вход, се обърнах назад, за да се уверя, че той не продължава да зяпа след мен, после завих наляво. Стрелнах се през справочния отдел и влязох в сумрачната ниша, която никой не обичаше да използва, защото беше без прозорци и нямаше уай фай.

Освен, разбира се, ако някой не е толкова загорял, че не може да дочака края на деня, за да се види с гаджето си. Като Паркър Кинг и

Амелия Хатауей, които се бяха разположили на стария диван с карирана тапицерия.

Завъртях се бързо на пети и започнах тихо да се отдалечавам.

— Чакай! — каза Амелия.

Реших, че говори на мен, и спрях.

— Какъв е проблемът? — попита Паркър.

Лицето ми пламна, защото очаквах всеки момент тя да изрече името ми. Чух звука от целувката им и тъкмо се приготвих да се извиня през рамо и да се омета по посока на справочния отдел, когато тя отново заговори.

— Това. — Думите ѝ бяха остри на фона на шумоленето на дрехи и скърцането на пружините в стария диван. — Не мога да го направя.

— Напротив, можеш — отговори Паркър, — при това доста добре.

Думите му бяха последвани от ново скърцане. Възползвайки се от шума на движенията им, аз се приведох до един шкаф с книги и опитах почти пълзешком да се промъкна покрай него. Само веднъж вдигнах глава да се озърна и видях Паркър да се привежда към Амелия, а тя да го отблъсква.

— Не се шегувам — чух гласа ѝ. — До едно време беше забавно... Но вече спирам с непрекъснатите и безсмислени свалки. — Тя оправи униформения си пуловер и потупа Паркър по коляното. — Добре си изкарахме, нали? Хайде да спрем дотук.

— Но ние не просто... Аз не просто...

Той млъкна наред изречението, когато тя се изправи. Дръпнах се бързо зад рафтовете с книги, докато мине покрай мен, после отново надзърнах. Паркър седеше отпуснат на дивана с отметната назад глава. Притискаше с палец и показалец тъгълчетата на очите си, сякаш да попречи на сълзите да потекат.

— Леле — прошепнах. Обикновено Паркър Кинг беше този, който къса пръв.

— Ванеса? — смутено каза той.

Дръпнах се рязко зад книгите. Чух как диванът отново изскърца, когато той стана, и, превита на две, се шмугнах в страничното крило. Държах главата си ниско и не се изправих в цял ръст, докато не стигнах бюрото за заемане на книги. После на бегом взех разстоянието

до централния вход на библиотеката, без да посмея да се обърна, за да проверя дали идва след мен.

Учебният час беше по средата и коридорът пустееше, с изключение на няколко преподаватели, които говореха пред учителската стая. Опитах се да вървя с нормален ход, но когато чух вратата на библиотеката да се отваря зад гърба ми, ускорих крачка и влетях през вратата на първата стая, където не се провеждаха занятия.

— Ванеса!

Бях с гръб към нея, но познах гласа ѝ.

Госпожица Мълиган. Бях попаднала на място, където определено не желях да бъда — кабинетът по професионално ориентиране. Обърнах се да погледна стенния часовник — беше 11:45 ч.

— Съжалявам, че закъснях — казах.

— Не се притеснявай. Толкова се радвам да те видя.

Госпожица Мълиган изчака да седна и затвори вратата, сякаш се страхуваше да не избягам. Огледах се, докато тя вадеше досието ми от близкия шкаф. Главната причина родителите да записват децата си в предколежанските подготвителни училища беше, че искаха да увеличат шансовете им за приемане в Бръшляновата лига. „Хоторн“ не правеше изключение. Двете с госпожица Мълиган прекарахме доста време заедно през последните три години; по някакъв начин нейният кабинет, декориран с почетните ѝ дипломи и плакати на различни колежи, ми беше много по-познат от която и да е друга стая в училището.

От друга страна, се чувствах така, сякаш никога не съм стъпвала тук.

— И така — започна тя, настанявайки се на бюрото срещу мен.

— „Дартмут“.

— Моля?

— Последния път, когато се видяхме, ти каза, че „Дартмут“ е първи в списъка ти с колежи. — Тя измъкна един лист и го вдигна, за да мога да видя бележките, които си е водила.

— О! Да, така е. — Сега вече си спомних. Миналата пролет госпожица Мълиган беше решена да изтръгне от мен кой е най-предпочитаният от мен колеж, за да определим ясно нашата цел. Тогава казах „Дартмут“, защото мислех, че и Джъстин ще е там. А

онова, което за мен беше по-важно дори от академичните и професионални перспективи на колежа, бе присъствието на сестра ми.

— Да не си променила мнението си? — попита госпожица Мълиган.

— Честно казано, не съм мислила много по този въпрос.

Тя затвори папката с досието ми и скръсти ръце върху бюрото.

— Разбирам те напълно, не ти е било до това.

Ето, пак се започна: тя толкова съжалявала за загубата на моето семейство. Бедната Джъстин. Бедната аз. Имам ли нужда от нещо? Тя може ли да направи нещо за мен?

— Баща ми почина, когато бях на седемнайсет.

О, стана даже по-лошо: тя се чувстваше съпричастна.

— Боледуваше от дълго време и всички си давахме сметка, че краят му приближава. Бяхме подготвени за онова, което предстои, и въпреки това, когато се случи, беше истински шок за нас. Плаках седмици наред.

— Съжалявам — казах.

Тя се наведе към мен.

— И знаеш ли какво ми помогна да го преодолеея?

— Училището?

— Колежът. Планирах, уреждах и обмислях къде ще бъда след шест месеца, след година, след пет години. — Тя се облегна напред и ме измери с поглед. — Джъстин беше отлична ученичка. Тя подаде документи в тринайсет училища и беше приета навсякъде.

Замълчах. Не беше необходимо госпожица Мълиган да знае, че Джъстин е излъгала. Тя не беше приета никъде по простата причина, че изобщо не беше подавала документи. Но Джъстин не беше споделила това с мен. Открих го сама в деня на нейното погребение, когато намерих куп непопълнени формуляри, скрити зад таблото със снимки над бюрото ѝ.

— Сестра ти си даваше сметка колко важно е висшето образование, Ванеса. Тя не би искала да проваляш учението си... Особено пък заради нея.

— Имате право — отговорих. — Определено ще обмисля този въпрос. Съвсем скоро. И много задълбочено.

Устните ѝ се свиха, когато сведе поглед надолу. След миг посегна към мишката и премрежи очи срещу екрана на компютъра.

— Какво ще кажеш за същото време следващата сряда?

— За какво?

Тя затрополи по клавиатурата.

— Според мен трябва да се виждаме веднъж седмично. Дори и да не стигнем до крайното решение веднага, ще ни е от полза да обсъдим нещата на спокойствие.

— Ще се оправя — побързах да кажа. — Във всеки случай ви благодаря, но съм сигурна, че съвсем скоро ще взема решение. Баща ми е преподавател в колежа „Нютон“, така че мога да го питам него, ако имам някакви въпроси около подаването на документи.

Принтерът зад нея зажука. Тя измъкна листа, който излезе от него, и ми го подаде.

— Копие на имейла, който току-що ти изпратих — каза. — Следващата сряда, по същото време, на същото място.

Едва усещах краката си, когато станах, поех листа и се отправих към вратата.

— О, Ванеса!

Спрях с една ръка върху дръжката на вратата.

— Ще ти олекне. Сега сигурно ти е болно да го чуеш... но е истина.

Направих усилие да ѝ благодаря, но устните ми не се подчиниха. Отворих вратата и напуснах, без да отговоря.

В коридора праметнах раницата само през едното си рамо, за да мога да бръкна в нея. Докато ровех вътре, усетих как устните ми сякаш се сбръчкват и съсухрят. Опитах се да ги оближа, но езикът ми беше сух като шкурка. С всяка следваща секунда ръцете ми трепереха все по-силно, затова ми отне сигурно минута, докато открия пластмасовата бутилка и я измъкна от раницата.

Отпих, без да спирам да вървя. Солената вода беше хладка, но премина като лед по гърлото ми. Пресуших бутилката на пет глътки и спрях пред почетната витрина с купите и наградите, спечелени от отборите на училището, докато течността си свърши работата. Когато покрай мен минаваше някой преподавател или ученик, аз се навеждах напред към стъклото, преструвайки се, че чета ситните гравирани надписи, за да не ми задават въпроси.

Когато се надвесих напред за трети път, пред очите ми попадна познато име.

Джъстин Сандс.

Името ѝ се виждаше върху десетина различни надписа във витрината — върху купата от турнира по хокей на трева, на плакета от футболното първенство, върху грамотите от състезанията по софтбоул. През целия си живот Джъстин беше най-добра във всичко, с което се захванеше, в това число и спортните дисциплини, които тренираше всяка година в „Хоторн“.

„Аз не знам... Но и ти също не знаеш.“

Думите, изписани на ръка върху листа с разчертани редове, проблеснаха пред очите ми. Примигнах и тръснах глава, за да си проясня погледа.

Лицето на Джъстин се върна на мястото си. Устните ѝ бяха разтворени в усмивка, а сините ѝ очи бяха разширени от вълнението, че е вкарала победния гол срещу гимназия „Туро“. Изглеждаше толкова красива, така щастлива. Ако човек съдеше по тази снимка, никога не би заподозрял, че тя участва в тази игра не защото ѝ е забавно... а защото смята, че така трябва.

Близо до мен се отвори врата на класна стая. Обърнах се и закрачих бързо по коридора. Когато стигнах дамската тоалетна, вече се чувствах така, сякаш дни наред в най-голямата жегата съм карала велосипед по нажежения асфалт. Някак успях да проверя всички кабинки и щом се убедих, че са свободни, заключих вратата.

— Хайде, давай — прошепнах, докато пусках водата от кранчето и пъхах бутилката отдолу. Стори ми се, че водата не тече достатъчно бързо и дръпнах шишето едва наполовина пълно, после изсипах в него солта от пластмасовата кутия в раницата си. Разтръсках го с едно-единствено рязко движение, вдигнах глава и започнах да пия. Пуснах водата от съседното кранче, сложих запушалката на мивката и изсипах солта. Следващите пет минути последователно пиех от шишето и си плисках лицето. Най-накрая жаждата ми понамаля.

Напълно изтощена се опрях на стената срещу мивките и постепенно се плъзнах надолу, докато седнах на пода.

Ето това беше моето бъдеще. Щях да се крия по тоалетните. Щях да се наливаам със солена вода. Щях да се опитвам да не умира от обезводняване. С госпожица Мълиган можехме да си говорим за колежа всеки ден, но това нямаше нищо да промени. Дори да успеех във всичко — уроците, извънкласните занимания, дипломирането,

бъдещата ми кариера — това не променяше факта в какво се превръщах.

В чудовище.

След няколко минути отново посегнах към раницата. Отворих предния джоб, извадих мобилния си телефон и го включих. Сълзите се стичаха по страните ми, докато избирах номера, който бях изтрила от списъка с телефони за бързо набиране, но знаех наизуст.

Гласовата поща на Саймън се включи след второто позвъняване.

— Здравсти. — Потръпнах, когато гласът ми изневери. — Аз съм. Знаем, че в момента си на лекции... но много ми се искаше да чуя гласа ти. Ще ми се обадиш ли по-късно? Моля!

ГЛАВА 5

— Есемеси или восък.

Вдигнах поглед от домашното си по математика. Пейдж седеше на леглото с отворена книга пред себе си.

— Между тези двете трябва да избира Саймън — продължи тя.

Сърцето ми пропусна един удар.

— За какво?

— За да се откъсне, когато заради теб загуби съня си, приятелите си и нормалния си начин на живот. Според тия книги единственият начин един мъж да се спаси от своята сирена е като мине на есемеси или си натъпче ушите с восък.

Втренчих поглед в нея. Тя се усмихваше насреща ми, но когато не отвърнах на нейната усмивка, лицето ѝ посърна.

— Съжалявам — каза, — това не беше смешно. Ти, разбира се, никога не би могла, ти не си...

— Всичко е наред. Аз съжалявам. Сигурно ми трябва време да свикна с тая дума.

— Отнася се и за двете ни. Затова искам да науча колкото се може повече. Ако разбере що за същества са, защо постъпваш така, как всъщност го правят... Тогава сигурно всичко това няма да ми се струва толкова необичайно.

— Пейдж, ако наистина искаш да научиш нещо повече, защо просто не попиташ Бети?

— След като тя толкова време правеше всичко възможно да скрие истината от Рейна и Зара ли? Които пък на свой ред не само не се подчиниха на волята ѝ, но и използваха наученото срещу нея. — Тя тръсна глава и обърна на нова страница. — Ако започна да разпитвам, това само ще ѝ причини болка, а аз не искам да го правя. Тя и без това преживя достатъчно.

— Вярно, че положението никак не е розово — съгласих се, — но тя все пак ти е баба. И ще направи всичко за теб.

Сигурна бях в това. Нали точно Бети разреши на Пейдж да учи тази година в Бостън, лишавайки се от единствения оцелял член на своето семейство. Тя силно обичаше внучката си и искаше Пейдж да започне начисто, на ново място, далече от всичко, което би навявало само болезнени спомени.

— Искаш ли да ти кажа нещо невероятно? — попита Пейдж след малко. Книгата лежеше затворена пред нея и сините ѝ очи бяха широко разтворени, сякаш се кани да сподели някаква тайна, която още не можеше да повярва, че се отнася до нея самата.

— Давай. — Спомних си за последната тайна, която сподели с мен преди няколко месеца, когато бузите ѝ руменееха, а коремът ѝ беше кръгъл и издаден напред. Тогава тази тайна едва не я погуби.

— Аз ги видях.

Пред очите ми проблесна сребърна светлина. Примигнах, за да я прогоня.

— Видях Рейна и Зара днес в парка. Провеждахме часа по английски там. Четяхме „Зимна приказка“ и историята ми се видя толкова отегчителна, че за малко съм затворила очи. Когато пак погледнах... ги видях. На брега. Гледаха право към мен.

Успокоителният глас на Саймън отново прозвуча в главата ми: „Всичко беше замръзнало... Каквото и да е имало във водата, то отдавна вече е мъртво...“.

— Пълна лудост — продължи Пейдж, когато не пророних нито дума. — Давам си сметка, че е точно така.

— Не е лудост.

— Но това е невъзможно. — Тя се смъкна от леглото и седна на пода срещу мен. — Нали и на теб ти се причуваше гласът на Джъстин? И то след като беше вече мъртва!

Кимнах.

— Може и това да е нещо такова. Сигурно ми се е привидяло. Не защото страшно ми липсват, а защото съм травмизирана — или както там му викат — след всичко, което се случи.

Тогава на мен гласът на Джъстин не просто ми се причуваше, но няхах нищо против Пейдж да мисли така. Поне засега.

— Няма нищо лошо в това те да ти липсват — казах. — Рейна беше твоя майка, а Зара — твоя сестра много преди да се... променят. Няма нищо лошо в това да ти липсват хората, за които си ги мислела.

Погледът на сините ѝ очи стана твърд.

— Двете бяха избили десетки мъже и се канеха да избият още много, ако не ги бяхме спрели. Те убиха Джонатан. Затвориха баба Бети в стаята ѝ за цели две години и бяха готови да я оставят да умре там. — Тя тръсна глава. — Не, те не ми липсват. И няма шанс някога да ми домъчнее за тях. Никога.

Никога не бях чувала Пейдж да говори така сурово за някого. Прииска ми се да сменя темата за доброто и на двете, но трябваше да разбере още нещо преди това.

— Какво направиха, когато ги видях? — Едва чувах собствения си глас, защото пулсът блъскаше в ушите ми.

Тя сви рамене и изражението ѝ поомекна.

— Примигнах и те изчезнаха. Просто защото никога не ги е имало там наистина.

Разбира се, че не са били наистина там. Независимо що за същества бяха, те все пак имаха сърца. И се нуждаеха от кислород. Както каза Саймън, невъзможно е сирените да оцелеят, след като два месеца са били сковани в леда.

— Въпреки това е много мило от страна на Райли, дето взе тези книги за мен, колкото и безполезни да се оказаха. — Тя протегна ръка и вдигна „Одисея“ от леглото. — Той ми се вижда добро момче.

— Саймън едва ли щеше да се сприятели с него, ако не беше така. — Протегнах химикалката и потупах с нея чехъла на Пейдж. — А според него ти пък си много красива.

Това я накара леко да се усмихне, както се и надявах.

— Ами, май е така. Но той не е...

Гласът ѝ заглъхна, но нямаше нужда да завършва изречението, за да разбере какво се канеше да каже. Райли, колкото и да беше добър и мил, просто не бе Джонатан.

Реших, че има нужда да остане за малко сама, затова затворих тетрадката и се изправих.

— Мама каза, че ще прави шоколадов кекс тая вечер. Проявяваш ли интерес?

— Огромен — отговори тя, притискайки корема си с ръце.

Когато се озовах в коридора и вратата на стаята се затвори зад гърба ми, аз се облегнах на стената и на свой ред притиснах корема си с ръце. Приготвих се да почувствам онова особено движение — сякаш

нещо бързо се стрелка вътре като риба в аквариум. Така се движеше бебето на Пейдж, когато веднъж опрях длан о корема ѝ. То беше болно и неспокойно, защото нейното детско тяло не беше готово да износи дете.

Благодарение на злополучната промяна през лятото обаче, когато водата в моите клетки беше заменена със солената вода на океана, сега *моето тяло* беше готово за това. Замислих се за последния път, когато двамата със Саймън бяхме заедно. Тогава много внимавахме. Винаги сме били предпазливи. Но аз продължавах да си повтарям всеки път, че това е за последно, независимо какво ще стане с нас. И вярвах, че наистина е така, докато... докато той не ме докоснеше отново.

Засега коремът ми беше спокоен и неподвижен. Временно успокоена, продължих надолу по коридора.

— Пристигаш тъкмо навреме — посрещна ме мама, когато влязох в кухнята. Стоеше край кухненския плот и пресяваше брашно в купата. — Първата партида е още във фурната. Но това... — Тя взе електрическия миксер от плота, измъкна една от бъркалките за месене на тесто и ми я подаде. — Я пробвай.

Опитах сместа с върха на езика и се обърнах, за да измия бъркалката на чешмата.

— Страшно е вкусно. Трябват ти още няколко седмици и ще станеш същинска Джулия Чайлд^[1].

Тя се разсмя.

— Нали си ми дъщеря, няма как да не кажеш точно това.

Вдигнах поглед. В отражението на прозореца над мивката я видях как отупва ръце в зелената си кухненска престилка, отрупана с къдри и волани.

— Днес след училище се опитах да си опека сандвич със сирене — казах. — Така го прегорих, че парчето чедър^[2] направо се изпари между филиите.

— Защо не ми каза. С радост щях да ти направя друг сандвич.

— Всъщност това беше подобрен резултат на последния ми опит. Какво да се прави — не мога да готвя, дори от това да зависи животът ми. — Бъркалката вече беше чиста, но аз оставих водата да тече. — Чудя се на кого съм се метнала. И двамата с татко сте толкова добри в кухнята.

Тя тъкмо вадеше тавата с кекса от фурната и замръзна така — с лице, надвесено над отворената вратичка. Това продължи само секунда — ако не следях умишлено реакцията ѝ, едва ли щях да го забележа — но думите ми очевидно я хванаха неподготвена.

— Като стана дума за баща ти — каза тя с безгрижен глас, докато затваряше фурната и слагаше тавата на кухненския плот, — той работи отвън. Ще отидеш ли да го попиташ дали иска сладолед към своето парче кекс?

Спрях водата и вдигнах очи към отражението на мама в прозореца. Сърцето ми се сви при вида на татко, който пишеше на лаптопа си на малката веранда отзад.

— Разбира се. Ще му занеса и жилетка.

Наближаваше осем вечерта, но навън все още беше двайсетина градуса и въпреки това на мама идеята за жилетка не ѝ се видя странна. Вероятно изобщо не ме беше чула какво казвам, потънала в собствените си мисли. Това обаче ми послужи като оправдание да се измъкна от кухнята, вместо направо да изляза през задната врата.

Кабинетът на татко представляваше малка стая в другия край на първия етаж. С месеци не бях влизала там, но когато открехнах вратата, той изобщо не ми се видя променен. Десетки книги бяха натрупани на разкривени купчини. От препълнените шкафове стърчаха листови хартия. По лавиците, върху широките подпори за ръце на любимото кожено кресло на татко и по пода имаше забравени чаши със старо недопито кафе. Единственото сравнително подредено място беше писалището, завряно в ниска ниша, което не позволяваше човек да застане изправен до него.

Затворих вратата след себе си и се запровирах през лабиринта от струпани книги. Чувството за вина опърли като въглен стомаха ми, но аз продължих напред, повтаряйки си, че не бих била тук, ако имах друг избор. Купчините с писмени работи на студентите обкръжаваха бюрото като защитна крепостна стена, но аз набързо ги прескочих и потънах в креслото. Писалището беше безупречно подредено; отгоре беше само компютърът на татко и две снимки в рамки. Погледът ми се задържа на тях. На едната мама се плезеше срещу обектива в знак на игрив протест; на другата бяхме двете с Джъстин като малки, седнали на предното стълбище на къщата ни в Бостън, и правехме сапунени мехури с пластмасови тръбички.

Отворих най-горното чекмедже на писалището и започнах да ровя измежду химикалките, кламерите и ментовите бонбони, после се прехвърлих на следващото чекмедже и продължих нататък. Сърцето ми се свиваше, щом успях да отворя всяко от чекмеджетата без никакво усилие. Хората не съхраняват ли обикновено най-големите си тайни в заключени чекмеджета?

Станах и се измъкнах обратно през купчините студентски писмени работи. Взех да отварям поред препълнените шкафове, но и те не ми предложиха нещо по-различно от чекмеджетата на писалището.

Нищичко.

Взех да се въртя бавно в средата на стаята, оглеждайки се за... Какво? Тайна врата? Или безценна информация, маскирана като саксия за цветя? Тъкмо се канех да вдигна килима, за да изключа вероятността за таен капак в пода, когато очите ми отново попаднаха на писалището. И по-специално — върху компютъра.

Татко имаше два компютъра — настолен и лаптоп, и обикновено винаги работеше на някой от двата. Тяхната обединена памет вероятно би могла да предложи много повече подробности за живота му, отколкото неговата собствена.

Докато отивах към настолния компютър, се чувствах като в деня на погребението на Джъстин, когато забелязах, че под снимките върху корковата дъска в стаята й има нещо скрито, и се колебаех дали да видя какво е. С всяко кабарче, което вадох, се чувствах все по-зле и по-зле, сякаш тайно четях нейния дневник.

Сега обаче беше различно. Защото вече знаех тайната на татко. Тя не се отнасяше единствено до него, а засягаше цялото семейство.

Седнах пред писалището и хванах мишката. Екранът светна, когато спящият компютър се събуди.

Появи се синьото прозорче за паролата. Сърцето ми спря, после бясно препуска. Нямах представа каква може да е паролата на татко, но самият факт, че беше защитил компютъра си с парола, подсказваше, че там може би има нещо, което си струва да се пази.

Написах първото, което ми дойде наум: Жаклин. Не дишах, докато дигиталният пясъчен часовник върху екрана се преобърна два пъти. Няколко секунди по-късно прозорчето за паролата отново се появи.

Невалидна парола.

Явно паролата не беше името на мама. Опитах с моето име, после с това на Джъстин. Очаквах скоро да се появи съобщение, че съм изчерпала лимита си да пробвам пароли, но това не стана. Затова продължих с колежа „Нютън“, където преподаваше татко. После с Хемингуей и Фицджералд — любимите му автори. Накрая с Якия татко и Големия бащица — две от безбройните галени имена, които му бяхме измислили двете с Джъстин.

Невалидна, невалидна, невалидна.

Пръстите ми пробягваха безцелно по клавиатурата, докато седях втрещена в мигащия курсор. Оставаше само още едно име, с което можех да пробвам. Не ми се искаше да го правя — едва се насилвах да го помисля, камо ли да го изпиша, но така или иначе паролите, въпреки всички предупреждения, обикновено са имена на хора и места, изиграли съществена роля в живота на потребителя. Освен членовете на семейството ни оставаше само още един човек, който можеше да се окаже не по-малко важен за татко. Един човек, чието име никой друг освен него не би трябвало да знае.

Или поне той си мислеше така.

Започнах да пиша бавно, следейки появата на всяка следваща буква върху екрана. Щом написах името, се загледах в него, припомняйки си кога го видях за първи път — в спалнята на Бети в Уинтър Харбър. То не би трябвало да се различава от останалите, просто поредното име в албума с изрезки на Рейна, документиращ сирените и броя на техните завоевания. Само че беше *различно*. Защото точно над него имаше избеляла снимка на красива жена в прегръдките на млад мъж с бухнала къдрава коса и топли очи, който изглеждаше толкова щастлив, че би могъл да умре на място без никакво съжаление. А край снимката щастливата двойка имаше и дете.

Жената се казваше Шарлот Блу.

Мъжът беше Големия бащица.

Детето бях аз.

Някъде в къщата се хлопна врата. Подскочих при внезапния шум и пръстът ми, увиснал над enter, натисна клавиша.

Пясъчният часовник се завъртя. Стори ми се, че всяко негово преобръщане трае по цяла минута. Седях втрещена в екрана, очаквайки компютърът да ме отхвърли и да поиска нова парола.

Вместо това прозорчето изчезна. На негово място се появи десктопът на татко, осеян с десетки файлове с кодирани имена. Бяха толкова много, че ми напомниха на карти, подредени за пасианс.

Ръката ми се задвижи сама и мишката насочи курсора към един от файловете в средата на екрана. Името му беше W0198.

Столът под мен започна да се тресе. Отначало помислих, че аз се люлея от нерви, но после забелязах, че и екранът вибрира. И снимките в рамки. И чашите за кафе върху книжните лавици из стаята. Не непрекъснато, а на всяка секунда.

След това ги чух. Стъпки. Бавни, тежки, сякаш този, който вървеше, беше много едър и уморен.

Татко. Вече се намираше вътре в къщата... и приближаваше.

Скочих на крака и си ударих главата в ниския наклонен таван. Прехапах устни, за да не извикам, и грабнах червената жилетка от облегалката на стола, докато прескачах студентските писмени работи. Носът на чехъла ми се удари в една купчина и по пода се разпиляха листове хартия. Докато ги събирах, паднала на колене, стъпките се чуваха все по-ясно.

Хвърлих разпилените писмени работи на върха на една от купчините, изправих се набързо и грабнах чашата за кафе иззад струпаните на пода книги.

Стъпките се забавиха, после спряха. Светлината, която се процеждаше под вратата, намаля. Тогава светлината в кабинета сякаш се усили, особено тази, която идваше иззад гърба ми.

Компютърът. А би трябвало да е заспал, с тъмен екран.

Старата медна дръжка на вратата изскърца. Тя започна да се отваря. Метнах се напърно през стаята, стиснах сноп кабели и жици и дръпнах. Компютърът възмутено изписка, преди да угасне.

— Ванеса?

— Здравсти, тате.

Той стоеше на вратата с лаптоп под мишница и шоколадово парче кекс със сладолед в едната ръка.

— Тъкмо щях да тинося кафе и жилетката. — Вдигнах чашата за кафе и жилетката, която му беше любима и напълно оправдаваше присъствието ми в стаята. — Искаш ли сметана?

Той погледна чашата за кафе в ръката ми.

— Наистина ли беше тръгнала да ми носиш кафе и жилетка?

Не отговорих веднага.

— Да.

— Е. — Той се усмихна и влезе в стаята. — Благодаря ти, Ванеса. Току-що направи деня ми много по-щастлив.

Разбира се, че беше така. Откакто видях снимката му в албума на Рейна, се държах резервирано с него и знаех, че го е забелязал, макар и да не си дава сметка за причината. Ако жестът ми беше искрен, това щеше да върне старата ни близост.

— Пак заповядай. — Позволих му да ме целуне по бузата, докато минаваше покрай мен, давайки си сметка, че колкото съм по-мила, толкова по-лесно ще успея да си тръгна.

— Странно.

С единия крак вече бях в коридора, когато го каза. Обърнах се бавно, усещайки как лицето ми добива цвета на любимата му жилетка.

— Нещо не е наред ли?

Той стоеше край писалището, надвесен над клавиатурата. Написа нещо, изчака, после отново започна да удря по клавишите. След това почука по монитора, хвана го с две ръце и леко го раздруса.

— Сигурен съм, че го оставих да работи, преди да изляза. Да не е имало токов удар, докато бях отвън?

Той се изправи и се почеса по главата. В този момент изглеждаше така объркан, толкова приличаше на стария Голям бащица, когато е озадачен от някоя нова дума в технологичния сленг на студентите си и която се опитва да разбере, че внезапно се почувствах ужасно виновна, задето го шпионирам.

— Сещам се какво е станало. — Върнах се бързешком обратно и вдигнах изтръгнатите кабели. — Препънах се в тях, докато взимах жилетката ти. Сигурно съм ги извадила от компютъра. Съжалявам.

Лицето му се отпусна.

— Всичко е наред.

Скачих отново кабелите към компютъра и се отправих към вратата.

— Ванеса?

Замръзнах на място. Той знаеше. Очаквах, че като изтръгна кабелите на компютъра, всичко ще се изключи и той няма да разбере за опитите ми да го стартирам, камо ли за разшифрованата парола и

отварянето на десктопа. Само че не беше станало така. И сега той знаеше. Той знаеше, че аз знам за Шарлот...

— Ще ми е много приятно, ако заедно изпием кафето и изядем десерта.

— Разбира се, татко — успях едва да произнеса, без да се обръщам. — Ей сега се връщам.

Затворих вратата след себе си и се отправих към кухнята, която сега беше празна. Сложих мръсната чаша в миялната машина и напълних две чисти чаши с кафе и сметана. Отрязях голямо парче от шоколадовия кекс, увих го в салфетка и грабнах пътъом две вилици от сушилнята.

След това тръгнах с кафето и десерта нагоре по стълбите, където ме чакаше Пейдж.

[1] Джулия Чайлд е американски автор на кулинарни книги със собствено телевизионно кулинарно предаване. Благодарение на дебютната ѝ книга американците се запознават с френската кухня. — Бел.прев. ↑

[2] Твърдо, подобно на кашкавал сирене с остър вкус. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 6

На следващата сутрин се събудих с главоболие. Изпих три аспирина и около четири литра вода, после киснах във ваната близо час. Нищо не помогна. Главоболието продължи и през почивните дни, когато двете с Пейдж пак отидохме в „Бейтс“, и аз предположих, че е заради напрежението, причинено от отношенията ми с татко, от училището и лъжите пред Саймън. За нещастие физическото облекчение, което със сигурност щях да почувствам след това посещение, беше слаба утеха.

— Е, кажи нещо повече за това прословуто празненство — чух гласа на Пейдж. Двамата с Райли вървяха на няколко крачки пред нас, докато прекосяха кампуса. — Ще има ли игри?

— И награди — отговори Райли. — Както и някои от най-добрите животински представители на окръг Андроскогин.

Погледнах към Саймън.

— Крави ли има предвид?

— Строго погледнато, това е панаир по случай прибирането на реколтата — обясни ми той. — В „Бейтс“ се провежда всяка година.

Отпред Райли каза нещо на Пейдж, което я разсмя, и тя блъсна закачливо рамо в неговото.

— Той знае ли какво стана това лято? — попитах, снишавайки глас.

Саймън поклати глава.

— Видя някои от репортажите по новините — също както хората из цялата страна. Но не подозира, че и Пейдж е пряко замесена във всичко това. Според него тя е най-добрата ти приятелка, с която си се запознала през лятото, и сега се е преместила в Бостън, за да не се разделяте.

— Хубаво. Ако тя държи той да научи нещо повече, ще намери начин да му го каже, когато е готова.

Той поднесе към устните си сплетените ни ръце и целуна моята.

— Толкова се радвам, че си тук — каза и устните му изпърхаха по кожата ми.

Поколебах се, но накрая го целунах по бузата.

— Аз също.

Есенният ден се оказа топъл и кампусът бе пълен с хора, които се припичаха на слънце, четяха, полегнали в тревата, и сновяха към мястото на панаира и обратно. Докато вървахме, се заслушвах в разговорите и смеховете им и си мислех колко щастливо и нормално звучат те. Опитах се да си представя как и аз правя същите неща в кампуса на колежа по това време следващата година... но не успях.

— Е, какво решаваме? — попита Райли, когато ги настигнахме при входа на панаира. — Първо състезание за плашило, после надпревара с трактори, или обратното — надпревара с трактори и после състезание за плашило? Или направо поемаме към карамелизираните ябълки и бирата с вкус на тиква?

— Аз бих се включила в надбягването с каруци — казах, зървайки в другия край на поляната една дълга каруца, теглена от коне. — Стига и вие да сте съгласни.

Съгласни бяха. Помотахме се наоколо, като пътьом спряхме, за да гласуваме за най-добре изрязана и украсена тиква, да погледаме демонстрация как се прави сайдер и да дегустираме различни видове кленов сироп, местно производство. Когато най-накрая се подредихме на опашката за състезанието с каруци, минаха още трийсет минути, докато ни дойде редът; тогава обаче се оказа, че нашата каруца е препълнена и трябва да чакаме следващата, което би отнело още няколко минути.

— Според мен можем да се сместим и в тази — каза Райли, преценявайки с поглед разстоянието между насядалите в каруцата. — Просто ще сме по двама.

— Значи нямаш нищо против да седнеш в скута ми? — пошегува се Пейдж.

— В името на забавлението и за да си спестим чакането — нямам. Готов съм да направя тази невероятна жертва.

Пейдж се разсмя. Саймън погледна към мен.

— Тогава да действаме — казах.

Прехвърлихме се през задната ритла на каруцата. Райли вървеше плътно след Пейдж, докато тя си проправяше път през гъсто

подредените крака, бедра и бали сено и, верен на думата си, седна на коленете ѝ, когато тя си намери място близо до каруцаря и конете. Саймън се сви в задния ляв край на каруцата, после нежно ме придърпа в скута си.

— Имам чувството, че панаирът по случай прибирането на реколтата в „Бейтс“ ще ми хареса — казах, когато той обви ръце около мен.

В каруцата бяха натъпкани трийсетина души и някои от тях — ако се съди по високите писъци и необуздания смях — вече явно бяха опитали коктейлите с вкус на тиква, но въпреки това се чувствах толкова уютно отзад в скута на Саймън, сякаш бяхме съвсем сами.

— Как ти се струват лабораторните занимания? — попитах, когато каруцата потегли. Говорехме си толкова често, че вече знаех програмата му наизуст.

— Дълги. Изтощителни. Видимо трудни.

— Мислех, че ти харесват малки крилати приятели на науката.

— Така е... Но не и когато очаквам визита на високо равнище.

Усмихнах се.

— Визита на високо равнище? И каква е тя?

— Ами такава, заради която мога да забравя поредния номер на въглерода, как да превръщам температурата по Целзий в градуси по фаренхайт и класификацията на организмите.

— Царство, тип, клас, разред, семейство, род, вид — изрецитирах, потупвайки го леко по гърдите при всяка дума. — Наистина трябва да е нещо много специално, щом те кара да забравиш елементарни научни познания, които дори аз владеея.

Ръцете му ме обгърнаха още по-здраво. Отпуснах глава върху рамото му.

Чувствах се толкова добре, така уютно.

Стига всичко това да не трябваше да приключи.

— Рожденият ден на Кейлъб е в края на следващата седмица — каза след минута Саймън.

— Вярно — отвърнах, благодарна, че смени темата. — Големите седемнайсет. Той вълнува ли се?

— Някак против волята си. Отначало искаше да събере само няколко приятели на пица и кино, но Монти има други планове. А каквото пожелае Монти...

— ... е закон за Кейлъб.

— Което ще рече, че лодките на целия град ще участваш в купона следващата събота вечер. Монти пуска на вода „Барбара Анн“, приятелите на Кейлъб ще окичат лодките си със светлини и озвучителни уредби и хората ще могат да се прехвърлят от едно корабче на друго през цялата нощ.

— Да се прехвърлят от едно корабче на друго ли? — Вдигнах глава и го погледнах. Не бях преглеждала „Уинтър Харбър Херълд“ от предишния ден сутринта. — Това означава ли, че...

— Не. — Той прибра един кичур коса от лицето ми. — Не означава. Лодките ще останат на място, защото водата все още е замръзнала и няма как да се движат. Но Кейлъб много обича лодките и Монти иска да ги включи в празника.

Отново отпуснах глава. Под дланта ми сърцето на Саймън биеше бързо.

— Знам, че поканата идва в последния момент, но все пак — искаш ли да дойдеш с мен на рождения ден на Кейлъб?

Отворих уста да кажа „да“. Гласът му звучеше притеснен и ми се щеше да му вдъхна увереност, пък и наистина исках да съм навсякъде, където е и той. Но от устата ми така и не излезе нито звук.

— Сигурен съм, че ще му е приятно да те види — продължи Саймън. — На нашите също. Но ако предложението ми идва в последния момент, ще те разбере. Просто ми хрумна.

— Не.

— Не? Значи не ти е прекалено късно да вземеш решение?

В очите ми напиреха сълзи. Примигнах да ги прогоня и се изпънах, за да се освободя от ръцете му. Опитах се да го погледна в очите, но не събрах кураж.

— Не... Не мога да дойда.

— Не можеш значи. Хубаво. Вече си имаш други планове, така ли?

Сега беше моментът. Най-накрая трябваше да го направя. Достатъчно лошо беше да лъжа дори само него — не можех да въвека в това и цялото семейство.

— Саймън... — В очите ми бликнаха нови сълзи само при споменаването на името му. — Трябва да ти кажа нещо.

Той сложи ръка на коляното ми.

— Каквото искаш, Ванеса. По всяко време.

Каквото искам. По всяко време. Дали наистина го мислеше?

Още не бях готова да се уверя наистина ли е така и само пресекиво поех въздух, опитвайки се да дишам дълбоко.

— Спомняш ли си...

Рязкото тръгване на каруцата ме прекъсна. Ръцете на Саймън на секундата се озоваха отново около кръста ми. Въздухът се изпълни с писъци и викове, когато конете бързо преминаха от спокоен тръс в устремен галоп.

— Паника в Слийпи Холоу^[1]? — Трябваше да крещя, за да ме чуе през врявата и тропота на копита. Дългото черно знаме, провесено между дърветата, изчезна някъде зад нас, когато профучахме под него и потънахме в тъмната гора.

— Мисля, че сме отвлечени! — извика в отговор Саймън и ми се ухили.

Вкопчих се в него, за да не изхвъркна от каруцата, и проследих посоката, накъдето ми сочеше той. Каруцарят, възрастен мъж, който преди да тръгнем носеше гащеризон и фланелена риза, без да забележим, се беше преоблякъл в друг костюм... или просто е бил обладан от безглавия конник.

— Ванеса! — изпищя Пейдж.

Очите ни се срещнаха през каруцата и двете се разсмяхме. Райли подскачаше в скута ѝ със затворени очи, а ръцете му бяха прегърнали здраво раменете ѝ. Нейните бяха увити около кръста му. Докато каруцата се подмяташе из дупките и по камънаците, участници в панаира, преоблечени като вещици и зомбита, нападаха откъм дърветата. Пътниците в каруцата пищяха, криеха се и се вкопчваха във всичко, което им попадне — сноповете сено, ритлите или друго нещо — за да не позволят на нападателите да ги смъкнат на земята.

За първи път от лятото насам бях изплашена от нещо, което *нямаше общо* със събитията през лятото. И тъй като Саймън беше до мен, държейки ме по-здраво от когато и да е досега, аз се наслаждавах на всяка секунда от това изживяване.

Когато всичко свърши и каруцата постепенно спря до финалната линия, Саймън, все още усмихнат, прибра от лицето ми разпилените кичури. Понечи да ме целуне по челото, но аз вдигнах глава и устните му попаднаха върху моите.

Целувахме се така в продължение на няколко секунди, без да обръщаме внимание на погледите и подхилкването на спътниците ни в надбягването, които минаваха покрай нас, за да слязат от каруцата. Сигурно щяхме да продължим да се целуваме — даже бихме участвали още веднъж в надпреварата, за да не трябва да се разделяме — но Райли изведнъж усети нетърпима жажда.

— Сайдер — изпъшка той, седнал на тревата. — Или пък лимонада, даже отваря на вещица, все ми е едно. Стига да е течно и да може да се пие.

Устните на Саймън замряха върху моите. Той склони чело на рамото ми и поклати глава.

— Аз също мога да пийна нещо — казах. След вълненията около бясното препускане и целувките на Саймън тялото ми се нуждаеше от подхранване. Целунах го бегло и станах от скута му.

— Нали искаше да поговорим. Защо не се срещнем с тях, двамата, по-късно?

Онова, което направих, беше глупаво. И детинско. Най-вероятно още повече щеше да влоши положението.

Но въпреки това излъгах.

— Не е нещо важно. Може да почака.

Дори и да не го бях убедила, той с нищо не го показа. Но остана мълчалив, докато не стигнахме до голямата бяла шатра, където десетки студенти и преподаватели танцуваха. Притесних се дали не е разстроен от отлагането на разговора, но той постепенно се отпусна след като постояхме известно време до масата със закуски.

Аз също се поуспокоих. На масата имаше бутилирана вода, гевречета и ядки, а комбинацията от солените закуски и обикновената вода се оказа необичайно освежаваща. Музиката, изпълнявана на живо от кьнтри състав, беше хубава. Пейдж, заредена от шегите и вниманието на Райли, не преставаше да се усмихва. Саймън си позволи да пусне ръката ми само за да увие веднага своята около кръста ми.

Чувствах се толкова добре, че дори не се поколебах, когато Саймън ме покани да танцуваме.

Четиримата с Пейдж и Райли оформихме квадрат с още две двойки. Пространството под голямата бяла шатра беше претъпкано с хора, а малкият дансинг се тресеше под стъпките на танцьорите, които

тропаха с токове и подскачаха. Трябваша ми две завъртания и доста блъскане в останалите танцьори, докато схвана ритъма и движенията, но след като веднъж се отпуснахме, започнахме да танцуваме като истински професионалисти.

— Колежански рок! — извика Пейдж, когато сплетохме ръце при едно от завъртанията.

Разсмях се. Не я бях виждала толкова щастлива от дълго време насам.

А това и мен ме правеше щастлива. Толкова щастлива, че целунах Саймън, когато фигурите на танца отново ни събраха.

Кънтри песните следваха една след друга. Конферансието поощряваше публиката да пее заедно с изпълнителите и по едно време аз също се присъединих към простата мелодия на общия хор.

Вероятно беше заради музиката. Или заради светлинките, които мигаха над главата ми. Или защото Саймън не откъсваше очи от мен, независимо на какво разстояние един от друг се намирахме. Каквато и да бе причината, не бях забелязала, че съм останала сама на дансинга до момента, когато посегнах да хвана ръката на Райли при размяната на партньорите... а той не беше до мен.

„Спокойно, казах си мислено, докато бавно се обръщах. Никой не те гледа...“

Но те всички бяха тук. Всички — преподаватели и студенти, музикантите от бандата, Райли, Саймън. Само Пейдж я нямаше. Бяха оформили голям кръг и стояха неподвижно. Не пляскаха, не танцуваха, нито пееха. Просто стояха и ме гледаха.

Момичетата се цупеха.

Момчетата се усмихваха.

[1] Филмът на режисьора Тим Бъртън „Слийпи Холоу“ свободно интерпретира легендата за едноименното американско градче, чиито жители през XVIII век са преследвани и избивани от конник без глава. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 7

— Студено ли ти е? — попита госпожица Мълиган, когато седнахме в кабинета ѝ в понеделник сутрин. — Да затворя ли прозореца?

— Добре съм. — Носех качулката на якето си вдигната, така че да закрива по-голямата част от лицето ми. — Просто косата ми днес не е наред.

— „Amore ac studio“. — Тя произнесе това с очакване. Когато не реагирах, кимна към гърдите ми. — „С плам и преданост“. Девизът на „Бейтс“.

— О! — Сведох поглед към логото върху гърдите си, което доста приличаше на това на „Дартмут“. Върху щита на емблемата имаше книга, дърво и този странен надпис на латински. — Не се бях замисляла.

— „Бейтс“ е чудесно училище. Постоянно го класират сред първите двайсет и пет най-добри колежи по изкуства, хуманитаристика и науки в страната.

— Това яке е на приятеля ми.

— О, значи познаваш някой от сегашните студенти там. Отлично. — Тя се обърна към компютъра си. — Някои родители окуражават децата си да продължат обучението си в напълно непозната среда, за да няма никакви разсейващи фактори, но колежът може да бъде и голямо изпитание. Според мен, ако до теб има някой, когото познаваш и на когото може да се довериш, това би направило прехода по-безболезнен.

Щеше ми се да ѝ кажа, че изобщо нямам намерение да постъпвам в „Бейтс“, особено след този уикенд, когато съвсем неволно се изложих пред всички от училището, но бях твърде уморена, за да ѝ противореча.

— Един от местните випускници на „Хоторн“ и „Бейтс“ е готов за среща следващия вторник в седем вечерта — продължи тя. — Това удобно ли е за теб?

— Среща ли? Благодаря, но не мисля...

— Какво ще кажеш за „Бийнтаун бийнъри“? Тяхното мока лате е най-доброто в целия град.

Нямаше никакъв смисъл да споря с нея. Госпожица Мълиган щеше да ме убеждава колко добра идея е това и щеше да пропусне покрай ушите си всички мои възражения. Затова просто се изправих и вдигнах раницата си от пода.

Тя престана да пише на клавиатурата и ме погледна.

— Нещо не е наред ли?

— Имам контролно по английски — отговорих, отстъпвайки заднешком. — Следващият час. Чак сега се сетих.

— До следващия час има още двацет минути. Това тук ще ни отнеме...

— Трябва пак да си прегледам записките. — Стигнах вратата и се вкопчих в дръжката. — Благодаря все пак.

Знаех, че иска да ме спре, но не го направи. Също както премълча — заедно с всички останали — забележките относно якето и неизгладената ми пола. Всяка промяна във вида на приетата за „Хоторн“ униформа беше нарушение, което се наказваше със задържане след часовете, но въпреки осъдителните погледи на много от преподавателите и членовете на училищната управа откакто започна годината, никой нищо не ми беше казал.

Явно не искаха да ме разстройваш допълнително. Гледаха да не ме доближат още повече до ръба на предела, защото и без това вече бях достатъчно близко.

Аз пък се възползвах от това. Изпреварих няколко учители, докато бързах по коридора; всеки от тях отвори уста да ме попитат какво правя в коридора по средата на часа, но така и никой нищо не каза. Нито се опитаха да ме спрат. Госпожа Хенли, моята преподавателка по математика, стоеше на главния вход, облегната на вратата, но ме остави да изляза без дума да обели.

Втурнах се надолу по стълбите и пресякох улицата. Вече беше началото на октомври и въздухът най-после захладня, а листата започваха да променят цвета си. Минувачите носеха вълнени палта, вървяха сгущени в яките и с ръце, пъхнати в джобовете. Аз обаче не чувствах студа. Даже ми беше толкова горещо, че ако не се нуждаех от закрилата на якето на Саймън, бих го свалила.

Тръгнах към парка. Досега никога не бях бягала от час и не знаех къде да отида, но паркът изглеждаше не по-лош вариант от което и да е друго място. Там винаги имаше хора и ако внимавах да не се набивам на очи, никой нямаше да ме забележи.

Открих свободна пейка в една скрита в листака беседка и седнах. Извадих от раницата бутилката вода и шишето аспирин и глътнах още две таблетки. С това ставах общо шест за днес — препоръчителната дневна доза — а бе едва обяд.

Главоболието обаче не спираше. Нямаше и помен от него, докато бяхме в „Бейтс“, но щом се озовахме на територията на Бостън преди три дни, ме удари като с чук. Оттогава силата му се менеше, но дори когато го усещах само като слаб натиск, то продължаваше да ми напомня за всичко онова, което още не знаех, и за онова, което предстои да направя.

Което включваше и разговора със Саймън. Той не изглеждаше особено изненадан от неочакваното ми соло изпълнение по време на танците, твърдейки, че било съвсем в реда на нещата, след като съм най-страхотната мацка на забавата, но аз така и не успях напълно да се съвзема след това. Чувствах се прекалено нервна и параноична, затова през останалото време гледахме филми и поръчвахме храна за вкъщи в общежитието, заедно с Пейдж и Райли. Саймън само веднъж се опита да подпита за какво съм искала да говорим — по телефона вечерта, когато се прибрахме в Бостън, но аз го уверих, че не е нещо важно. Тъй като той никога не ме принуждаваше да правя нещо, за което не съм стопроцентово готова, и сега не настоя.

Затова пък оставаше болката. И жаждата. Към тях се добавиха усещането за жегата и умората, нови симптоми на онова, което ме беше поболяло.

Смъкнах се на седалката на пейката и затворих очи. Опитвах се да се концентрирам върху успокоителния шепот на листата, цвъртенето на птичките... хората, които се целуваха.

Ококорих очи. Не си въобразявах. Някъде се любеха, посред бял ден и наскре парка. От мястото, където седях, не можех да ги видя, но чувах ясно всяка въздишка и шепот, което значеше, че са прекалено наблизко, за да се чувствам удобно.

Гребнах раницата и скочих, пред очите ми се мярна морскосиньо и проблясък на червеникавокафяво. Цветовете на предколежанското

подготвително училище „Хоторн“ се показаха иззад близкото дърво, когато щастливата двойка промени позата.

— Ванеса? — разнесе се познат мъжки глас.

Намирах се само на няколко крачки надолу по пътеката, когато ме видя. Нахлупих качулката още по-ниско върху лицето си и ускорих крачка.

— Ванеса, чакай!

Закрачих още по-бързо. Зад гърба ми се разнесоха забързани стъпки, които се опитваха да ме настигнат.

— Ей, спринтьорката — внезапно произнесе гласът съвсем близо до мен. — Нали знаеш, че училището е точно в обратната посока.

Той докосна лакътя ми. Дръпнах се и се отклоних наляво. Когато погледнах през рамо, видях Марисол Соломон, съученичка от последния клас и модел на „Джей Крю“^[1].

Тя продължаваше да стои край дървото, където току-що я бяха изоставили, видимо твърде притеснена, за да се опита да си оправи блузата или да сложи косата си в ред. Когато очите ни се срещнаха, тя кръстоса ръце на гърдите и се намръщи.

Опитвах се да вървя по същия път, по който бях дошла, пресичайки напряко през цветни градинки и заобикаляйки паметници. В един момент помислих, че съм се изскубнала от преследвача си, като се притаих зад една обществена тоалетна, но той отново се оказа зад мен в мига, когато се подадох от другата страна. Толкова исках да му се измъкна, че изобщо не гледах накъде вървя, и скоро се озовах в края на голяма открита поляна. Спрях рязко и се огледах наоколо. Единственото място, където можех да се скрия, се оказа лятната естрада, която се издигаше на трийсетина крачки от мен в центъра на поляната.

Стъпките на моя преследвач отдавна се бяха изгубили някъде зад мен. Обърнах се да погледна, но не видях никого.

Чувствах се толкова изморена, че можех още сега да се свлека на земята и да заспя, но въпреки това събрах последни сили и продължих. Щом не го виждах, значи и той не можеше да ме види и просто трябваше някак да се добера до лятната естрада. Тя приличаше по-скоро на беседка и не предлагаше кой знае какво убежище, но ниските ѝ стени бяха достатъчни да скрият някой, който не иска да бъде намерен.

Поех си дълбоко въздух и хукнах.

С всяка крачка краката ми омекваха. Почувствах рязка болка в сърцето, която не отминаваше. Отворих уста да си поема въздух, но дробовете ми не успяваха да наваксат темпото на трескавото ми дишане. Вече бях готова да се предам и се подготвих за неловката среща, която ми предстоеше, но щом погледнах зад мен, за да видя къде е... вместо него видях Рейна и Зара.

Вървяха бавно, рамо до рамо, облечени в дълги рокли, които някога трябва да са били бели, но сега сивееха и разкъсани на парцали висяха от съсухрените им крайници. Кожата им беше синкава, а тъмните коси — сплъстени. Сребристите им очи бяха присвити и гледаха право в мен.

Стрелнах се напред към естрадата и вътре се стоварих болезнено на колене. От удара по кожата ми се появиха кървави резки и драскотини. Без да обръщам внимание на болката, пропълзях по пода далече от входа.

— Моля те — прошепнах, стискайки очи и притискайки колене към гърдите. — Съжалявам. Моля те, недей...

— Моля те, недей — какво?

Дъхът ми секна.

— Защо си губиш времето в „Хоторн“, като досега можеше да вземеш златен медал на Олимпийските игри?

Отворих очи и видях Паркър, който се подпираше на една от каменните колони и дишаше тежко. Той разхлаби възела на вратовръзката си и попи с нея потта от челото си. Наблюдаваше ме, докато ставах на крака, като от време на време хвърляше по един поглед през ниските стени на естрадата.

— Къде е пожарът? — попита. — Не видях пламъци, но като гледам как драсна през парка реших, че някъде със сигурност гори.

Нямаше пожар. За щастие не се виждаше и жива душа наоколо.

Освободих раменете си от раницата и се опрях на колоната срещу него.

— Не трябва ли да се връщаш при гаджето си?

— Какво гадже?

— Онова, дето едновременно го задушаваше и възкресяваше зад дървото — отвърнах, докато ровех из раницата.

— Марисол не ми е гадже. Нито приятелка. Понякога даже толкова превърта, че трудно би могла да се нарече и момиче.

Трудно може да се нарече момиче. Това ми беше познато.

Пръстите ми най-после напипаха заоблените пластмасови контури. Измъкнах бутилката с вода и за малко да се разплача, като видях, че е празна. Чувствах се физически и емоционално толкова изтощена, че сълзите сигурно щяха да потекат по бузите ми, ако изобщо беше останала някаква солена вода в тялото ми, за да се разплача.

— Ей!

Вдигнах поглед. В изражението на Паркър не беше останало нищо от неговата обичайна напереност. Вместо това върху лицето му беше изписано нещо, което изобщо не очаквах да видя и на което никога не бих повярвала, ако не го наблюдавах в момента със собствените си очи.

Загриженост.

Той бръкна в чантата си и извади пластмасова бутилка. Отначало пристъпи към мен да ми я подаде, но после размисли и спря.

— Ето — каза и протегна бутилката с вода.

Гърлото ми се сви. Не исках нищо от Паркър Кинг. Не само защото неговата самонадеяност беше почти отблъскваща, но и защото не исках да го окуражавам. На всичкото отгоре току-що ме беше преследвал из парка. Кой знае какво още щеше да направи, ако променя студеното си отношение към него.

За всичко това обаче щях да мисля по-късно. Изпитвах толкова силна жажда, че нямаше да мога да се измъкна от парка, ако откажех водата.

— Благодаря. — Взех бутилката, обърнах му гръб и отидох в другия край на естрадата, за да не види сгърченото ми от облекчение лице. Това беше обикновена вода, разбира се, но все пак щеше да облекчи малко пламналите ми дробове и да успокои препускащото ми сърце.

— Не мърдай.

От изненада едва не изплюх току-що отпитата вода. Той коленичи в краката ми и пръстите му докоснаха кожата ми. Водата прогори гърлото ми, когато се усилих да я преглътна.

— Какво си...

— Кървиш. — Той бързо хвана прасеца на крака ми, за да ми попречи да се дръпна назад.

Тогава я видях. Тъмночервена течност, която се беше процедила от коляното надолу по крака ми и цапаше белия чорапогашник.

Пред очите ми заиграха различни картини. Джъстин и Кейлъб в горичката, той я носи на ръце. Кръвта се процежда от раната ѝ.

„Това е просто изцапано, или пък водорасло...“

— Трябва да... Мисля, че ще...

Той скочи, когато краката ми омекнаха. Свлякох се на пода, смътно осъзнавайки, че е прихванал здраво раменете ми с ръка.

— Всичко е наред. — Той свали сакото си, накваси единия му ръкав с вода и обтри с него лицето ми като с кърпа. — Ще се оправяш.

Чувствах се прекалено премалаяла, за да споря с него, затова само отметнах глава и затворих очи. От време на време топлото пластмасово гърло на бутилката опираше устните ми и аз отварях уста. Докато редувах пиенето с импровизирани компреси, кожата ми постепенно се поохлади, а вътрешната ми температура спадна. Най-накрая се почувствах достатъчно добре, за да отворя очи.

— Лейкопласт с Ягодовото момиче^[2]? — Това беше първото, което зърнах.

— Малката ми сестричка не ме пуска никъде неподготвен. — Паркър протегна към мен пластмасово пликче с още опаковки лейкопласт с Ягодовото момиче, хартиени кърпички с Пепеляшка и пакет лукчета и виолетки.

Вгледах се в него и за кратко почти го видях такъв, какъвто го виждаха всички останали момичета в „Хоторн“. Тъмнорусата му коса беше отметната назад и стигаше почти до яката на ризата; в сините му очи от време на време просветваха зелени искри (както сега, на светлината на слънцето в ранния следобед); гладката златиста кожа. Но още по-обезоръжаващо от външността му бе духът на безгрижие и безстрашие, който витаеше около него. Паркър си даваше сметка, че е привлекателен, но докато го наблюдавах сега нещо ми подсказа, че изобщо не го е грижа за това. Самоувереността му се подхранваше от нещо друго, което беше за него много по-съществено от външния вид.

— Съжалявам, че тръгнах след теб, като явно си имала нужда да останеш сама — каза той. — Но непременно исках да ти дам нещо, а не е лесно да те открие човек.

Той ме е търсил? Мигар моята притегателна сила за противоположния пол — напълно непреднамерена и нежелана — вече беше станала много по-опасна, отколкото допусках?

— Нямаме общи часове по програма, ти не се мяркаш около шкафчето си и повече не те видях в библиотеката. Трябваше или да се възползвам от случайната ни среща сега, или да чакам пътищата ни да се пресекат следващото лято в Уинтър Харбър.

Преди да попитам какво иска да каже с това, той бръкна в джоба на самото си и извади снимка на... Джъстин. Как яде сладолед във фунийка на главната улица в Уинтър Харбър. Не гледаше в обектива, значи не е подозирала, че я снимат.

— Не знаех коя е сестра ти — каза той с извинителен тон. — Когато попитах един от приятелите си, той ми каза и ми даде това. Явно е имал някакви чувства към нея и я е снимал тайно, докато бяхме в Уинтър Харбър по-миналото лято.

— Дори не си спомням да съм те виждала там — казах, поемайки внимателно снимката.

— По-миналото лято летувахме за първи път и останахме само седмица. Миналата година нашите купиха къща там, но баща ми беше зает и така и не отидохме. — Той се поколеба, преди да продължи. — Както и да е. А онзи ден в училище те попитах дали си добре, защото изглеждаше трескава, като болна. Такъв идиот съм, че не бях разбрал какво се е случило. Затова реших, че с тая снимка поне малко ще ти се компенсирам.

— Не е необходимо да правиш каквото и да е — казах. — Честно казано, това, че поне един човек не знаеше какво ми се е случило, ми действа ободряващо. — Или поне щеше да е така, ако не бях стъписана от внезапното му внимание към мен.

— Имаш нужда и от ескорт до лекарския кабинет. Дотук направих каквото е по силите ми, но състоянието ти само допреди няколко минути беше доста сериозно.

— Благодаря, но вече се оправих. Винаги ми прилява при вида на кръв.

— Хубаво — каза той, макар да не беше съвсем убеден. — Въпреки това настоявам да те придружа до училище.

— Няма нужда. — Сkochих бързо и главата ми се завъртя.

Той сграбчи ръката ми, щом залитнах на една страна.

Затворих очи и изчаках световъртежът да намалее. Когато отново погледнах, Паркър ме наблюдаваше в очакване.

— Аз ще си нося раницата обаче — предупредих го.

— Дадено.

Мълчаливо прекосихме поляната. Чувствах се благодарна за тази тишина; така имах възможност да премисля всичко, което се случи. Паркър ми се виждаше искрен и, изглежда, искаше просто да се реваншира някак, че не е знаел за Джъстин. Неговата загриженост беше непресторена — помогна ми, когато едва не припаднах. Но дали прави всичко това само защото се чувства зле и иска да ми се извини? Или истинската причина бе, че го привличам?

Бяхме прекосили половината парк, когато телефонът ми избръмча. Извадих го от джоба на полата си и видях новия есемес.

„Липсваш ми. Но ти и без това си го знаеш.“

С.

Хвърлих един поглед на Паркър. Гледаше право напред и явно изобщо не беше забелязал, че проверявам телефона си... Но дори така да е, не трябваше да изпускам тая възможност.

— Точно получих есемес — казах. — От Саймън. Гаджето ми.

Внимателно наблюдавах изражението му за някакъв знак — свиване на вежди, неодобрителен поглед, стискане на челюсти — издаващ разочарование или ревност. Нищо такова. И не само това, ами даже му трябваша около секунда да отговори, сякаш съм го сепнала. Сякаш изобщо не е мислел за мен.

— Бива. — Той ме огря с една бърза усмивка и отново се загледа право пред себе си.

Втренчих се в екрана на телефона, без изобщо да виждам думите на Саймън. Дотук добре. Каквото и да усещаше Паркър към мен, поне засега чувствата му бяха само платонични.

Но това означаваше също и че знам много по-малко за състоянието си, отколкото предполагах.

[1] Популярна марка облекло за средностатистическия американец с голяма верига магазини. — Бел.прев. ↑

[2] Популярен персонаж, създаден през 1977, който обикновено украсява поздравителните картички, но с него има и серия кукли и играчки. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 8

Единственото ми желание, когато се прибрах у дома по-късно същия ден, бе да се потопя в студена вана. В училището всяко междучасие ходех да си пълня бутилката с вода и макар жаждата и главоболието да намаляха, продължавах да усещам кожата си като отесняла за тялото.

Щом отворих външната врата у нас обаче разбрах, че ваната се отлага поне с няколко минути.

— Подраних ли с разопаковането? — попита Пейдж.

— Не се притеснявай. — Затворих вратата зад гърба си и прескочих големия картонен кашон. — Няма да се местим. Започнало е да се топи.

— О, чудесно — ти се върна! — провикна се мама от стълбището към мазето. — Ванеса, скъпа, спомняш ли си какво направих с говорещата вещица? — Гласът ѝ заглъхна, когато тя се отдалечи от стълбището, без да дочака отговора.

— Започва да се рови из вехториите, щом е притеснена — обясних, когато отдолу се разнесе силен трясък.

— Ще звънна на баба Би — каза Пейдж. — Стига да не ти трябвам за...

— Не — отговорих, поглеждайки към вратата на мазето. — Благодаря ти все пак.

Огледах дневната, когато Пейдж пое към кухнята. По пода и върху мебелите бяха разхвърляни десетина кашона. Дълги пластмасови кутии за багаж стояха подредени на купчини, по-високи от мен самата. Черни найлонови пликове за боклук задръстваха вратите. Из въздуха се стелеше прах.

Мама харесваше дома си, само когато е лъснат и безукорно чист. Каквото и да я беше разтревожило този път, трябваше да е наистина нещо сериозно.

— Говорещата вещица ли? — провикнах се, когато стигнах най-долното стъпало на стълбището.

Тя престана да размества старите ми плюшени играчки по рафтовете и се обърна.

— Какво правиш тук долу?

— Помислих си, че ще ти трябва помощ.

— Аз пък си помислих, че ще се провикваш от горния етаж. — Тя пристъпи към мен, стиснала одрипавелия плюшен рак, който татко ми купи преди години от аквариума в Ню Ингленд. — Нали мразиш мазето.

Тя беше права — аз наистина *мразех* мазето. Сега обаче положението беше различно. Главно защото разбрах, че най-страшните чудовища не те причакват в тъмното. Когато искат да те хванат, те просто излизат и идват за теб.

— Хелоуин е след три седмици. — Тя пак се обърна към рафта и продължи да размества плюшените играчки. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че играчките се блъскаха една в друга.

— Е, и? — попитах и взех да събирам пръснатите играчки.

— Значи не ни остава много време да украсим къщата. — Тя тръгна право към планината от кашони.

Поех бавно след нея, без да знам какво да кажа.

— Мамо... Не си украсявала къщата, откакто бях в основното училище.

Тя се изправи, притиснала към гърдите си пищна коледна звезда.

— Защото бях много заета в работата. Сега обаче не съм. А ти не се тревожи — говорещата вещица не е чак толкова страшна. Цялата друга украса ще бъде само с тиквени фенери, плашила и черни котки. — Тя посочи към претъпкания шкаф в другия край на помещението. — Би ли погледнала там? В тоя шкаф *би трябвало* да са само стари документи на баща ти, но знае ли човек.

Пулсът ми се ускори. Тъй като никога не бях слизала в мазето, нямах представа какво точно е складирано в него. Мама и татко обаче се бяха преместили в къщата веднага след сватбата си, което значеше, че в него имаше неща отпреди двайсет години — доста преди ние с Джъстин да се появим в картинката. Тъй като и двамата знаеха колко ме е страх от тъмното и от тесните претъпкани помещения, вероятно не бяха опитали особено внимателно да скрият нещо, което не биха искали да намеря.

Първото чекмедже изскърца, когато го издърпах. Затаих дъх и изчаках, но мама продължаваше да рови наоколо, без да ми обръща внимание.

Преместих първата папка, без да зная какво се надявам да открия. Стари снимки? Любовни писма? Сметки от нощувки в мотел? Според албума с изрезки на Рейна, Шарлот беше починала при раждането, затова татко не е имал друг избор, освен да се грижи за мен. Едва ли щях да намеря нещо повече от подробности и свидетелства за времето, през което са били заедно, насочващи детайли как са се запознали... Каквото и да откриех обаче, то можеше да ми помогне да разбера как се е случило всичко.

Защото татко беше луд по мама — или по жената, която до това лято смятах за своя майка. Това се виждаше и с просто око — от начина, по който я изпиваше с поглед, когато тя не го гледаше; от начина, по който я разсмиваше, когато беше по средата на някоя напрегната продажба; от начина, по който разсеяно улавя ръката ѝ, докато двамата четат заедно „Сънди таймс“. Ако научих нещо от смъртта на Джъстин, то бе, че съществува сила, с която сирените не могат да се мерят; препятствие, което не могат да преодолеят, колкото и да опитват.

Любовта.

Заради нея Кейлъб устоя на Зара. Тя е трябвало да помогне на татко да устои на Шарлот, но не беше станало така. Искях да разбера защо.

За нещастие следите, водещи към отговора, не се намираха в първата папка на горното чекмедже. Останалите чекмеджета също не предложиха много повече — само пожълтели записки по английски и лекции по фонетика. Когато затворих и последното чекмедже, мама се беше прехвърлила на друга камара кашони; изчаках да се обърне с гръб към мен, после се промъкнах към стоманените стелажи.

Явно мама още не беше стигнала до тоя край на мазето, защото рафтовете се огъваха от вещи, сивеещи от натрупания върху тях прах. Очите ми пробягаха по старите книги и виниловите плочи, търсейки нещо, което би подсказало наличието на таен живот извън бостънската ни къща от червен камък.

Светлината помръкна, когато застанах в една от нишите, далече от лампата на тавана. Беше толкова тъмно, че едва не налетях на

бетонната стена. Близостта ѝ ме стресна и предизвика обичайните усещания, които ме връхлитаха, щом прекрачех прага на мазето. Сърцето ми блъскаше в гърдите и крайниците ми омекнаха, аз се завъртях на пети и се запрепъвах из нишата.

Намирах се точно по средата, когато левият ми крак попадна върху стари ролкови кърпи. Вкопчих се в стелаж да не падна и от устрема на моето движение една картонена кутия се прекатури на пода.

Погледът ми се закова върху ръчно написания етикет: Джъстин, 0–2 години.

При падането капакът се беше отворил и когато обърнах кутията в нормалното ѝ положение, оттам изпаднаха малки розови роклички и бебешки дрешки. Веднага разпознах някои от тях от старите снимки, подредени из къщата, на които Джъстин се усмихваше в проходилката си, или се кискаше върху високото детско столче.

Събрах пръснатите дрешки, прокарайки пръсти по дантелата с цвят на слонова кост по края и перлените копченца. Преглъщайки едва сълзите си, ги сгъвах грижливо и ги подреждах обратно в кутията. Когато накрая се изправих да върна кутията на мястото ѝ, забелязах още няколко като нея: Джъстин, 3–5 години; Джъстин 5–7 години; Джъстин 8–10 години.

Отстъпих назад и се огледах. Мама не беше от хората, които биха използвали нещо старо, щом може лесно да купи ново, затова аз никога не бях доизносвала дрехите на Джъстин. Значи тук някъде трябваше да има и моя колекция кутии.

Открих ги на най-горния рафт с едва различими на мъждивата светлина етикети. Но докато дрехите на Джъстин бяха разпределени на двугодишни партиди, започвайки от самото раждане, моите започваха от по-късна възраст.

Протегнах се и измъкнах: Ванеса, 1–3 години.

Тези дрешки също ми бяха познати; бях ги виждала през годините върху многобройни снимки и из множество фотоалбуми. Най-малкият размер обаче беше за 12–18 месечно дете.

Внезапно си спомних какво ми обясниха нашите за липсващите снимки от първата година на моя живот. Докато първата усмивка и прохождането на Джъстин бяха увековечени в дебел албум, украсен с бродерии, моите снимки започваха едва след навършване на първата

ми година. Според мама причината за това бе, че точно тогава татко решил да се прави на професионален фотограф и *моите* първи усмивки и първи стъпки са се загубили след поредица несполучливи опити в тъмната стаичка. Двамата дори ми показаха кутия с осветени снимки като доказателство.

Но всяко нещо може да се освети, ако се проявява не както трябва, нали така?

Дланите ми се овлажниха и гърлото ми пресъхна, докато отново обхождах нишата, но тези физиологически неудобства бяха нищо в сравнение с онова, което ставаше в главата ми.

— Виж какво открих.

Мама вдигна очи от една пластмасова кутия, пълна с украса.

— Бебешки дрешки — продължих жизнерадостно.

Тя се изправи и вдигна ръце към лицето си.

— Това ли са любимите ти жълти ританки? Тези с пеперудите?

Измъкнах ританките и ги вдигнах високо, така че да може да ги види, после сложих кутията на съгъваемия метален стол между нас.

— А Пейдж се върна у дома след болницата наред с снежна виелица — казах, докато тя тършуваше. — Само дете беше май месец и майка й, предполагайки, че времето ще е хубаво, беше пратила само една тънка лятна рокля и лек пуловер.

— Това е много на север и даже в средата на юли може да падне сняг.

— Така е. — Наблюдавах я как вади джинсова поличка и тюркоазен чорапогащник. — Както и да е, снимките са много сладки — Пейдж, само по лятна рокля и увита в болничното одеяло, а около нея хвърчат снежинки.

— Вярвам, че е била очарователна.

Дотук — добре. Никога не бяха съществували снимки на Пейдж от времето, когато излезе от болницата. Но мама ми вярваше и сега само това имаше значение.

— Не знам аз с какво съм била облечена, когато сте ме донесли от родилния дом.

Ръцете й замръзнаха.

— Сигурно си ми казвала милион пъти... но не си спомням. — Приблжих към кутията. — С тези дрешки тук ли?

Тя отвори уста.

— Дадох ги — каза няколко секунди по-късно. — На една от жените в офиса. Тя роди няколко месеца след мен и на празненството за новороденото настоя да занесем само стари дрешки на други бебета.

Признах ѝ го — беше страшно печена. Само преди година щях да ѝ се вържа.

— Как изглеждаха? — попитах.

— Кое как изглеждаше? — отвърна с въпрос тя, опитвайки се да се отдалечи.

— Дрешките, с които сте ме взели от родилния дом.

Тя пусна кутията на земята и ме погледна. Устните ѝ бяха спокойни и по челото ѝ не се виждаше и бръчица. Помислих, че е решила най-накрая да ми разкрие цялата истина... но после тя се усмихна.

— Розов пепит. Ралф Лорън. — Тя протегна ръка. — Сестрите казаха, че не са виждали по-красиво бебе.

Сложих ръка в нейната. Тя я вдигна към устните си и я целуна. После отново се захвана с коледната украса.

— Ще вземеш ли няколко чувала за боклук отгоре? Може да поразчистя, докато съм тук. — Тя отвори нов кашон и измъкна топлъскави гирлянди.

„Красиво сребро... вълшебно сребро... среброто на коледните гирлянди...“

По същия начин сервитьорката описва очите на Зара, когато двамата със Саймън отидохме в „Бед муус кофи“ да търсим Кейлъб. Този спомен ме накара да се втурна навън от мазето и да хукна нагоре по стълбите.

В дневната запрескачах през кашоните и слаломирах между найлоновите чували. Устата и гърлото ми драскаха, сякаш току-що бях погълнала цяла бутилка пясък, но вместо да се метна към кухнята за нови запаси вода, аз поех точно в обратната посока.

Към кабинета на татко.

Наближаваше три часът. По това време не би трябвало да си е вкъщи, щеше да се забави най-малко още два часа заради лекциите следобед.

Щом стигнах кабинета, блъснах вратата и нахлух вътре, или поне се опитах да нахлуя. Защото тялото ми отслабваше с всяка изминала секунда, сякаш батериите му се бяха изтозили напълно. Докато

пресичах малкото помещение, краката ми трепереха и коленете ми се огъваха. Едвам прескочих бариерата от струпани книжа около писалището, и събрах последни сили, за да се облека на стола. Краката ми опряха в купчините хартия и така останаха.

Стиснах мишката и активирах компютъра. Докато пишех, наблюдавах внимателно клавиатурата, защото нямах вяра на треперещите си пръсти да намерят по навик правилните клавиши. Когато приключих, натиснах enter и вдигнах поглед към екрана.

Не смеех да си поема въздух, докато пясъчният часовник се преобръщаше. Веднъж, два пъти. Три пъти.

Невалидна парола.

Отново набрах шестте букви. Когато компютърът ги отхвърли, опитах отново. И отново. Докато върховете на пръстите ми не изтръпнаха и едва виждах клавишите.

Явно тялото ми не беше съвсем пресъхнало. Когато най-накрая се отказах, изтощена и победена, се намери достатъчно вода, която напълни очите ми и потече надолу по бузите.

ГЛАВА 9

Албумът с изрезки на Рейна не казваше истината. Шарлот Блу не беше починала при раждането. Тя ме беше родила и ме беше гледала през първата година от моя живот. Бях също толкова сигурна в това, както и че татко е променил паролата на компютъра си, за да не мога да открия онова, което той не желаше да видя.

Сега единственото, което не знаех, е защо. Защо се е отказала от мен? Защо го е направила точно след една година — нито по-рано, нито по-късно. Дали не беше починала около първия ми рожден ден? Или пък Рейна просто е объркала времето?

Тези въпроси ме измъчваха и си ги повтарях непрекъснато мълчаливо наум, откакто открих кутиите с детски дрешки. Продължавах да си ги задавам и седмица по-късно, когато двете с Пейдж пристигнахме на яхтеното пристанище в Уинтър Харбър за рождения ден на Кейлъб. Но все още няхах никакъв отговор.

— Мисля, че няма да мога да го направя.

Внезапно откъсната от собствените ми мисли, аз погледнах към Пейдж, която посегна към пликчето за подаръци в краката си и извади един диск.

— Не можеш да слушаш стара гръндж банда ли? — попитах, докато паркирах колата.

— Не мога да го подаря на Кейлъб. — Тя свали прозореца и се загледа по посока на партито.

— Звучи ми като Pearl Jam.

— Наистина са пуснали Pearl Jam. — Тя размаха диска. — И това тук са пак те.

— Е, и?

— Това е любимата банда на Кейлъб — разбрах го миналата година в училище, когато музиката от слушалките му можеше да се чуе на километър наоколо. Сигурно има всички техни парчета, които някога са записвани.

— Ето защо ти му купи диск от лимитирана серия със запис на живо, когато преди години са свирили в някакъв забит бостънски клуб. Диск, който може да се купи единствено в същия този забит клуб в Бостън.

Проследих погледа ѝ, докато се взираше през предното стъкло на колата. Партито вече беше в разгара си. Десетки хора изпълваха паркинга на яхтклуба и кейовете — разговаряха, смееха се и танцуваха. Зад тях във водата се поклащаха лодките.

— Водата при яхтклуба е доста плитка — казах предпазливо, досещайки се, че истинският проблем няма нищо общо с подаръка на Кейлъб. — Затова ледът е започнал да се топи първо тук. Но Саймън каза, че в дълбокото не е помръднал.

Тя ме погледна в очите.

— И в подножието на Скалите на Хиона ли?

Рязка болка проряза главата ми, но веднага след това изчезна.

— Да, и в подножието на Скалите на Хиона.

— Здравейте, красиви дами!

Двете подскочихме едновременно от гласа на Райли, надвесен към отворения прозорец на Пейдж.

— Извинете, не исках да ви стряскам — продължи той. — Но ми наредиха да се метна от кея във водата и исках да кажа „здрасти“, преди да се хвърля.

— Точно така — каза Саймън, който идваше след него. — Дали са ти наредили, или предложили — каква разлика.

— Накарали са те да се хвърлиш от кея във водата? — попита Пейдж.

— И така да предизвикам останалите гости да последват примера ми. Нещо като музикален поздрав в крайбрежен стил. — Той отвори вратата на Пейдж. — Изглеждаш изключително между другото.

Усмихнах се, когато тя пламна цялата. Независимо дали го харесваше, или не, той ѝ влияеше много добре. Пейдж пусна обратно диска в пликчето за подаръци и слезе от колата.

— Същото важи и за теб — каза Саймън, опрян с една ръка върху отворената врата на колата и навел глава, за да погледне вътре. — Само дето „изключително“ е доста слаба дума.

Сърцето ми подскочи.

— Здравей!

— Здравсти! — Той се усмихна. — Гладна ли си?

— За някои от най-изисканите деликатеси на Уинтър Харбър ли?

— Познати и като едни от най-обгорелите чийзбургери на татко.

— Страхотно!

Той се озова от моята страна на колата още преди да успее да откопчая предпазния колан. Отвори вратата и ми протегна ръка, за да сляза. Пръстите ни едва се докоснаха, преди да изскоча и да го прегърна.

По пътя насам, мислейки за Шарлот Блу и за себе си, бях решила поне засега да отложи момента, в който ще кажа истината на Саймън. Това все пак беше празник и не исках да развалям настроението нито на него, нито на Кейлъб, нито на някой друг.

Освен това, също като Пейдж, изпитвах особено усещане, приближавайки се до топящия се лед в пристанището. Онова, което ѝ казах — че в дълбокото той е още непокътнат — беше истина, но не и особено успокоително. На всичкото отгоре мислите ми бяха достатъчно заети с разкритията за първата година от моя живот и грижата да се снабдя с достатъчно вода, та да не припадна пред очите на целия град, затова не ми оставаше време и за сърдечни тревоги.

Така че, когато Саймън обви с ръка раменете ми, аз го прегърнах през кръста.

— Да не ти е хладно — попита, докато ме водеше към останалите гости. — Искаш ли да ти донеса якето?

— Добре съм си така — побързах да кажа. — Но ти благодаря.

Тази сутрин никак не ми беше лесно да реша какво да облека. Напоследък, когато не бях с ученическата си униформа и размъкнатото яке с качулка, обикновено носех джинси и... същото размъкнато яке с качулка. Но сега поисках да се накипря за Саймън. Не знаех обаче какво да направя, за да съм привлекателна за него, без да събирам погледите на останалите момчета наоколо. Най-накрая се спрях на джинси, пуловер с остро деколте и кафяво сако от рипсено кадифе. Не можех да се скрия под дрехите, но се надявах поне неутралните цветове да ми помогнат да се слея с тълпата.

Моите дрехи бяха пълна противоположност на тоалета на Пейдж. Тя се беше възползвала от това, че има повод да се нагласи, и носеше тъмнооранжева къса пола, джинсово яке и каубойски ботуши.

Шията ѝ беше открита, защото беше вдигнала косата си високо на конска опашка.

Райли имаше право — тя изглеждаше изключително. Не бих се учудила, ако всички момчета, покрай които минаваше, докато двамата с Райли вървяха пред нас, се заглеждаха подир нея.

Само че не ставаше така. Няколко я погледнаха и се усмихнаха, но после всички се втренчваха зад нея... В мен.

— Не се стягай — каза Саймън, като видя, че съм забелязала това. — Щом се напият, ще обръщат внимание само на себе си. След десетина минути ще станем буквално невидими.

Предишната вечер Саймън ме успокои по телефона, че ако положението на партито стане неудържимо, винаги можем да се покрием — да се разходим с колата, например. Предполагаше, че местните хора ще се изненадат да ме видят в града извън сезона на отпуските, и може да се досетят, че с него сме нещо повече от приятели. Съмнявах се — толкова често ни бяха виждали заедно четиримата с Джъстин и Кейлъб, че изобщо не биха заподозрели да сме двойка, но го премълчах. Предпочитах Саймън да мисли, че единствена причина за моето притеснение са втренчените и любопитни погледи на хората.

— Ето я и нея! — разнесе се познат глас, когато наближихме барбекюто.

— Здравейте, госпожо Кармайкъл — поздравих усмихнато.

Тя разтвори ръце и аз с неохота се отделих от Саймън, за да я прегърна.

— Как си, скъпа? — прошепна в косата ми. — Как са вашите?

— Добре сме. Караме я някак.

— Непременно да ги поздравяваш. И да им кажеш, че се грижим за къщата.

Отворих уста да отговоря, но в същия момент видях Кейлъб да идва към нас, понесъл цяла табла сандвичи.

— Да не би вече да се отмяташ от обещанието си за рождения ден? — провикна се той.

Госпожа Кармайкъл още веднъж ме прегърна силно, след това се отдели от мен.

— Разбира се, че не — подсмръкна тя в отговор.

Кейлъб остави таблата на близката маса и грабна една шпатула за барбекю. Щом се присъедини към нас, той я насочи като фенерче към навлажнените очи на майка си.

— Реве от няколко дни насам, защото — както се оправдава — нейното момченце вече било пораснало... Казах й, че може да си задържи новата кола, само и само да ни спести съзливите сцени тая вечер.

— Никой не обича да вали на празника му — провикна се иззад скарата господин Кармайкъл.

— Купили сте му нова кола? — обади се Саймън.

Госпожа Кармайкъл избърса очи и се разсмя.

— Колкото и свещи да духне наведнъж, това му желание пак няма как да се сбъдне.

— Оставете момчето поне да си помечтае — отвърна Кейлъб, обръщайки се към мен. — Нали така?

Този път аз първа посегнах да го прегърна. Държах го здраво в прегръдките си няколко секунди, надявайки се някак да усети и Джъстин чрез мен. Той отначало се стегна и аз се притесних дали не съм прекарила, но после той се отпусна и отвърна на прегръдката ми.

— Честит рожден ден — прошепнах.

— Благодаря, че дойде, Ванеса.

Бяхме заминали от Уинтър Харбър само преди няколко седмици, но имах чувството, че не съм виждала Кейлъб цяла вечност. След нощта, когато пристанището замръзна, той се покри и до края на лятото размених с него само няколко думи, когато го засичах да отива или да се връща от работа. Реших, че това е неговият начин да преодолее преживяното и затова не настоявах... но сега той изглеждаше и звучеше почти като предишния Кейлъб. А това ме направи толкова щастлива, колкото щеше да е — сигурна съм — и Джъстин.

— Барда!

Успяхме да се дръпнем в мига, когато един червен спасителен пояс се стовари в краката ни.

— Май ме викат. — Кейлъб вдигна пояса и посочи с брадичка към водата, откъдето му махаха и го подканваха група момчета.

— Приятно прекарване — казах. — Ние ще се присъединим по-късно.

Когато Кейлъб тръгна към приятелите си, а госпожа Кармайкъл отиде при господин Кармайкъл, Саймън отново хвана ръката ми. Открихме Пейдж и Райли, които обикаляха да търсят желаещи за скокове във водата, казахме им, че ще се поразходим и тръгнахме през яхтклуба. Музиката и глъчката постепенно утихнаха, когато наближихме най-далечния край, където лодките все още чакаха да ги покрят за зимата.

— Всичко изглежда толкова различно — казах.

— Не си идвала по това време на годината — отговори Саймън.
— Когато листата са опадали и пристанището е опустяло.

— Не е само това. — Спрях край кея и погледнах към трепкащите светлини на празника. — Заради леда е. Някъде се е разтопил, на други места — не. Сякаш целият град е скован от него и чака някой да го освободи.

Саймън застана зад мен и плъзна ръце около кръста ми.

— И той пристигна. Ние пристигнахме.

Облегнах се на него и бавно плъзнах поглед по повърхността на водата. Не знам какво очаквах да видя. Светлинни лъчи, устремени към небето? Красиви жени, облечени в тънки бели рокли? Приятелите на Кейлъб, които вървят към тях с празни погледи и широки усмивки?

Едно нещо обаче със сигурност не очаквах да видя — нашата лодка тук, на пристанището, вместо в задния двор на къщата ни край езерото.

— Саймън. — Откъснах се от ръцете му и направих крачка напред. — Да не би... Дали Кейлъб...

Той се поколеба, очевидно опитвайки се да се досети какво искам да кажа, тъй като не намирах думи да довърша.

— Червената лодка ли? — попита най-накрая. — За нищо на света. Ако Кейлъб искаше да я вземе, най-напред щеше да попита.

— Но отзад на кърмата има същото зелено петно — там, където боята се е олющила. А носът не е остър и изглежда някак заоблен, също като...

— Носовите на всички лодки след дългогодишна служба.

Погледнах го.

Изражението му се смекчи.

— Съжалявам. Това наистина прилича на вашата лодка... Но сме поне на стотина крачки от нея, а и вече стана съвсем тъмно. Така

трудно можеш да различиш даже лодка от кану.

Обърнах се и отидох на самия край на кея, за да я огледам по-добре.

— Ледът я е сковал — отбеляза Саймън, заставайки до мен. — Значи е била тук, когато заливът замръзна.

— Тогава защо никой не я е прибрал? Всички лодки, които оная нощ бяха в пристанището, ги освободиха от леда и ги поправиха.

— Услугите на Монти не са никак евтини. Може пък и собствениците да не държат кой знае колко на нея. Сигурно просто чакат заливът да се размрази.

Давах си сметка, че иска да ме успокои, пък и в думите му имаше смисъл, но въпреки това не успя да ме убеди.

— Искаш ли да разбера дали наистина е така? — попитах.

— Как?

— Като отидем при нея. — Усмихнах се леко. — Все едно се хвърляме от кея във водата — още едно крайбрежно забавление.

Той обърна глава към лодката, после огледа залива, очевидно преценявайки дебелината на леда и доколко рисковано е да се върви по него. Почувствах се гузна, че го въвличам в това; знаех, че би направил и невъзможното, само и само да не ми откаже, но си давах сметка, че няма да се успокоя, докато не разбере дали това е нашата лодка.

— По на север ледът дори не е омекнал — каза той. — Най-вероятно ще издържи тежестта ми.

— Аз съм по-лека — казах бързо.

— Аз съм по-силен. Ако поддаде, ще мога да се измъкна отгоре.

Ако ледът поддадеше под мен, щях да дишам във водата, докато дойдат да ме спасят. Саймън обаче не го знаеше. Преди да измисля основателна причина защо точно аз трябва да отида при лодката, той пристъпи към мен и докосна бузата ми с пръст.

— Ако нещо е важно за теб, то е двойно по-важно за мен — каза. — Ще се върна още преди да си разбрала, че ме няма.

— Чакай...

Но той вече слизаше от кея. Видях го как скочи долу и се затича през храстите покрай водата. Тъкмо забави крачка, търсейки място, където ледът е дебел и устойчив, когато една картина проблесна в съзнанието ми като изстрелян от цевта куршум.

Паркинг. Мъждивата светлина на уличните лампи. Саймън, с безизразно лице и отпуснати крайници. Напълно беззащитен срещу силата, която го мамеше все по-близо и по-близо.

Зара.

Тръснах рязко глава и се втурнах по кея.

— Саймън! — изкрещях. — Недей!

Но той не ме чу. Или пък аз всъщност го прошепнах, а не извиках подир него — трудно ми беше да преценя, оглушала от кънтящите в ушите ми удари на сърцето. Опитах пак, но той дори не ме погледна, преди да стъпи на леда.

Затичах се още по-силно, без да обръщам внимание на пресъхналото си гърло и омекналите колене. Разтърках очи, когато пред погледа ми заиграха бели петна, уплашена да не го изпусна дори за миг. Той вървеше леко, целенасочено, сякаш напълно владееше положението...

Ами ако грешеше?

Тази лодка не си заслужаваше риска. Отново опитах да извикам, но усилието изглеждаше непосилно за пресъхналите ми гласни струни. Стиснах гърлото си с ръце, за да потуша болката, и свърнах надясно от храстите, право върху леда.

Внезапният студ под краката ми ме забави за кратко. Тук и въздухът беше по-студен от този на брега, а трескавото ми насечено дишане образува поредица малки облачета пара. Искях да погледна надолу, за да видя дали някой — или нещо — не ме наблюдава изпод леда, но не събрах сили. Ужасявах се от мисълта какво бих могла да зърна там.

Затова пък не откъсвах очи от Саймън. Вече беше изминал половината път до лодката, но ако минех направо от мястото, където се намирах, все още можех да го настигна. Усетила отчаяна нужда от вода, аз продължих да гледам напред, но подгънах колене и приклеках. Опрях и двете си длани върху замръзналата повърхност; тя постепенно взе да омеква под топлината им и солената вода попи в ръцете ми, живителна като електрически заряд.

Това стигаше, за да укрепнат краката ми. Тръгнах бавно, но след секунди вече се носех по леда, сякаш върху подметките ми изневиделица се бяха появили тънките стоманени рогове на зимни кънки.

Разстоянието между мен и Саймън намаля. Явно усетил приближаването ми, той спря и се обърна към мен. Почувствах такова облекчение, задето стигнах до него преди да се е случило нещо, че когато той протегна ръце към мен, бях готова да се хвърля в прегръдката му.

Но тогава срещнах очите му. И видях страха в тях.

— Ванеса — извика той, гласът му беше уравновесен, но някак глух. — Не се движи.

Подхлъзнах се и спрях.

— Пука — продължи той. — Точно зад теб.

Тогава го чух. Пукане и прашене, сякаш покрити с лед клони се чупят от дървото.

— Стой съвсем неподвижно. — Той спусна ръце и тръгна заднешком, по-далече от мен.

Продължи така по посока на лодката. Инстинктивно направих крачка напред да го последвам и се вцепених, когато ледът изскърца под мен. Докато стоях неподвижно, опитвайки се дори да не дишам, виждах ясно как Саймън стигна лодката и спря за кратко, преди да вземе нещо от нея.

Гребло. С редица стикери с червени котви, залепени по дръжката.

Това беше последното, което видях, преди ледът да се разтвори под краката ми и да потъна в леденостудената вода на залива.

ГЛАВА 10

— Сигурна ли си, че не искаш да спиш във вашата къща? — попита Пейдж по-късно същата вечер. — У нас има такова течение, че сигурно в някоя палатка ще ни е по-топло.

— Сигурна съм. — Не ме беше грижа за течението. Боях се от това какво още освен липсата на лодката бих могла да открия в къщата ни край езерото. Твърде бързо пропаднах в ледената дупка, за да имам време да огледам внимателно, но Саймън призна, че лодката много прилича на нашата, а тя сега трябваше да е здраво заключена в гаража за зимата. — Ако на теб обаче ти е неуютно, още сега можем да тръгнем за Бостън.

— Сега? — Тя ме погледна през цепката на пухената завивка, с която се беше увила. — Вече е почти полунощ.

— Аз ще карам. Добре съм.

— Само допреди десетина минути се тресеше цялата.

Права беше, но това нямаше нищо общо със студа.

— Между другото — продължи тя, изтягайки се върху отоманката, опряна перпендикулярно на дивана, където лежах, — не е ли странно, че баба Бети и Оливър се озоваха край пристанището с кола, натоварена с одеяла и сухи дрехи, точно пет минути след като ти падна във водата?

— Едва ли, като се има предвид, че тя е любимият дълголетник на Уинтър Харбър.

Пейдж се усмихна.

— Добре казано. Сигурно е чула пукането на леда още преди Саймън.

Откакто бабата на Пейдж беше отишла да плува наред една гръмотевична буря преди две години, сетивата ѝ бяха станали свръхчувствителни — бе изгубила зрението си в кипящите от светкавиците вълни, но сега сигурно можеше да чуе цъфтежа на цветята, песента на китовите и пулса на нечие сърце от километри. Когато пристигна на пристанището, тя обясни на насъбралите се хора,

че двамата с Оливър (любимият ѝ другар, както го наричаше) тъкмо отивали да направят дарение в офиса на една благотворителна организация, когато видели суматохата... Само дето одеялата бяха затоплени, сякаш току-що са свалени от радиатора, а дрехите се оказаха точно моя размер. Благодарение на нея се свързах бързо след студената баня и убедих Саймън да не ходим до спешното отделение в болницата.

— Видя ли нещо? — тихо попита Пейдж след малко.

Загледах се в пламъците, които играеха в запалената камина.

— Какво по-точно?

— Ами... Знам, че пропадна на километри от Скалите на Хиона... но това, което живее под вода, може и да плува в нея, нали така?

Погледнах я и се насилих да се усмихна.

— Престоях под водата не повече от няколко секунди. Видях леда отдолу, тъмнината наоколо и Саймън. Това е.

Тя въздъхна с облекчение.

— Слава богу. Може пък и да успее да заспя тая нощ.

Потънахме в уютно мълчание. За да се откъсна от мрачните мисли, се съсредоточих в пукането на цепениците в камината и боя на вятъра; към тия звуци скоро се прибави и дълбокото спокойно дишане на Пейдж.

Затворих очи и зачаках съня. Но когато десетина минути по-късно мобилният ми телефон избръмча в джоба на ватираната риза, се зарадвах, че има с какво да се занимавам, вместо безцелно да зяпам тавана.

„Будна ли си? С.“

„Естествено“ — написах в отговор.

„Добре ли си?“

Той ми зададе същия въпрос и по-рано, но нямаше как да му отговоря искрено. Кейлъб вече беше с него, когато ме измъкна от водата, а капитан Монти, Райли, Пейдж и останалите гости на партито стояха наблизо, наблюдаваха ни и можеха да ни чуват от борда на рибарската лодка, която капитан Монти някак беше успял да докара до нас през кишата и леда.

„Малко объркана, но иначе всичко е наред.“ Направих пауза и пръстите ми увиснаха над клавишите, преди да добавя: „Ти обаче ми

липсваш“.

Тъкмо бях натиснала „Изпрати“, когато пристигна ново съобщение.

„Искаш ли да дойда?“

Втренчих се в екрана на телефона. Нямаше нещо, което да искам по-силно; преди импровизираното ми гмуркане тая вечер планът беше Пейдж да спи при баба си, а аз да отида в нашата къща край езерото и Саймън да дойде при мен, когато техните си легнат. Но после баба Бети настоя да остана с тях, а аз бях твърде изплашена, за да споря с нея.

„Късно е, написах. Какво ще кажеш за ранна закуска?“

„Харбър Хоумфрайз, 8 ч.?“

Потвърдих за срещата, после затворих телефона и погледнах към Пейдж. Не я виждах под завивката, но пухкавата бяла купчина се надигаше и спускаше равномерно на всеки няколко секунди. Доволна, че поне тя спи, отметнах моята пухена завивка, станах и прекосих дневната.

Пейдж отказа да спи в стаята си — или в която и да е друга стая на втория етаж — за което не можех да я виня. Но в Бостън аз предложих да се преместя в стаята на Джъстин, за да може Пейдж да се настани в моята. Странно се получава понякога — макар да не можех изобщо вече да кажа, че съм познавала Джъстин, бях сигурна в едно: тя не беше убийца. Положението на Пейдж обаче беше съвсем различно и разбихах защо предпочита да стои колкото може по-далеч от стаите на майка си и сестра си.

Но това не значеше, че същото се отнася и за мен.

Единствената светлина идваше откъм камината и тя постепенно намаля, докато се качвах по стълбите. Когато стигнах най-горното стъпало, вече беше толкова тъмно, че едвам виждах ръката си върху перилата. Опипах стената до себе си за ключ на лампа, но не открих.

В такъв момент обикновено бих тръгнала обратно по стълбите. Само че сега, колкото и да е изненадващо, се чувствах добре. Спокойна. Силна. Това усещане се появи в мига, в който се врязах в студената вода, и оттогава бързо се усилваше. Да съм била под водата не повече от минута, но когато отново се озовах на твърда почва, а тялото ми попи естествено солената влага, аз се почувствах толкова

добре, както не се бях чувствала от мига, когато скочих от Скалите на Хиона.

Направих само две крачки по коридора, когато чух познат глас.

— Не можеш да заспиш ли, Ванеса?

Замръзнах на място, но после се обърнах и различих Бети в рамката на отворената към спалнята ѝ врата.

— Помисли, че това е вашата лодка, нали? — попита тя.

Пристъпих към нея.

— Знам, че беше нашата лодка.

— Но те са мъртви.

В мрака на коридора очите ни се срещнаха. Нейните обикновено гледаха в една точка, но сега уловиха погледа ми и сякаш го приковаха. Въпреки тъмнината, виждах как сивите облаци в тях променяха формата си и се движеха, също като тези в небето.

— Откъде знаеш? — попитах.

Тя отстъпи настрани и зачака. Щом влязох в нейната стая, дробовете ми се напълниха със соления океански въздух, който нахлуваше през отворените прозорци. Не бях влизала тук от сутринта в деня на Празника на северното сияние през лятото и сега тя ми се видя различна. Стените, преди покрити с гоблени, изобразяващи Скалите на Хиона, сега бяха голи. Камината не гореше. На мястото на килима се виждаха тъмните дъски на пода. Единственото, което подсказваше, че стаята е на Бети, освен нейното присъствие, беше пурпурният бански костюм, повесен на закачалка върху вратата на банята.

И възрастният мъж, седящ в люлеещия се стол край прозореца.

— Здравсти, Оливър! — промълвих.

Той вдигна очи от отворената тетрадка, която беше поставил на коленете си. Зачудих се дали не работи върху следващия том на своята „Пълна история на Уинтър Харбър“. През последните трийсетина години вече беше написал няколко тома — както обясни, причината за това била да разсее Бети от страховете, като събере любимите ѝ истории за нейния втори дом.

— Ванеса — отвърна той и отново заби поглед в тетрадката.

Това ми се видя странно. Когато се запознах с Оливър, той се държеше студено, даже заядливо. Но с времето постепенно омекна, докато ни помагаше да проумеем какво всъщност се случва в Уинтър

Харбър и стана най-милият човек, когато те двамата с Бети отново се събраха след дългогодишна раздяла. Сегашният му поздрав, даже без едно „здравей“ или усмивка, подхождаше повече на стария Оливър.

Преди да попитам дали не съм прекъснала нещо, Бети се настани в тапицираното с кадифе кресло край камината.

— Защото чух как гласовете им замлъкнаха в мига, когато водата замръзна и никога повече не се обадиха — каза тя, без да откъсва очи от мен.

Не исках да притеснявам Оливър, който сега пишеше нещо, затова пристъпих по-близо до нея и сниших глас.

— Но това беше моята лодка. Нашата, на мен и на Джъстин. Видях, че е ожулена и охлузена на същите места, пък и едното весло...

— Има стикери с червени котви. — Бети вдигна глава. — Същите, каквито се продават на касата във всяка аптека на Уинтър Харбър и за каквито всяко дете врънка родителите си. Ако се загледаш, ще ги откриеш навсякъде из града — върху кошчетата за боклук, на будките за вестници, по пътните знаци.

Свих вежди. Сега, като ми го каза, се сетих, че наистина съм ги виждала. И Джъстин купи нашите от аптеката, когато реши да украси греблата.

— Ако Рейна и Зара бяха живи — продължаваше Бети — и планираха отмъщение, аз щях да знам.

— Но те ще гледат да го скрият от теб, нали? Знаят, че можеш да чуваш мислите им и ще се опитат да ги контролират.

— Щях да чуя опитите им да се съсредоточат върху нещо друго. Сирените са свързани помежду си, а понякога, ако се постарая, можеш да чуеш и мислите на непознати хора, макар че не е никак лесно. Но винаги долавяш мислите на хората от собственото си семейство. Даже да не го искаш.

Извърнах лице, сякаш тя можеше да види съмнението, изписано върху него. Погледът ми попадна върху леглото в другия край на стаята; то също изглеждаше различно, покрито само с тънък чаршаф, вместо с обичайната купчина завивки. Сякаш Бети не бе спала в него от деня, когато я открих да лежи с изсушена лющеща се кожа, и толкова жадна, че дори не можеше да говори.

— Тя беше много мила жена.

Погледнах към Бети. Тя направи знак да седна на стола срещу нея.

— Майка ти, Шарлот Блу, имаше малка книжарничка в покрайнините на града. Позволяваше на хората с часове да остават и да четат и не я беше грижа, ако завършат някоя книга, а после не я купят. Освен това притежаваше много внушителна колекция — трудни за намиране редки книги и първи издания, която би могла да продаде за много пари, но вместо това ги раздаваше безвъзмездно, ако някой клиент се интересува от книгата, но не може да плати нейната цена.

Трябваше ми известно време, докато събера сили да задам следващия въпрос.

— Там ли са се запознали с татко? В нейната книжарница?

Бети замълча.

— Не зная.

— Виждала ли си ги заедно? Идвали ли са някога в ресторанта?

— Не, но доколкото знам, не са били дълго време заедно.

Сега, когато заговорихме за това, въпросите напиреха в мен по-бързо, отколкото смогвах да ги задам.

— Рейна каза ли нещо повече? Тя очевидно е знаела за тях, след като има снимка на двамата. Тя ли ги е снимала? Ако ли пък не, все някой трябва да знае повече за...

— Ванеса, за съжаление ти казах всичко, което знаех. Ако Рейна е знаела повече, тогава...

Облегнах се назад. Дори Рейна да е знаела нещо повече, вече нямаше как да го разбере.

Мълчахме дълго. Единственият звук, който нарушаваше тишината, беше плющенето на завесите, подхванати от океанския бриз, и шумоленето на хартия, когато Оливър отгръщаше страницата. Имах още толкова много въпроси за Шарлот Блу, за татко, за първата година от живота си, за променливия ефект на моите дарби... Но един от тях ме вълнуваше най-силно. В този момент само Бети можеше да ми отговори на него.

Хвърлих поглед към Оливър. Той изглеждаше потънал в работата си и сякаш не ни обръщаше внимание, но въпреки това се наклоних колкото може по-близо до Бети и съвсем понижих глас.

— Пия солена вода — казах. — Непрекъснато. Всеки ден по два пъти се кисна в солена вана. Донякъде помага, но пак се чувствам

страшно жадна и постоянно ми е горещо. А сега започна и това ужасно главоболие, което изобщо не ще да минава, колкото и аспирин да погълна.

Замълчах, давайки ѝ възможност да ми каже онова, което трябва да знам, без да се налага да задавам други въпроси. Тя обаче не проговори. Лицето ѝ, както и нейният поглед, оставаха напълно безизразни.

— Бети — продължих с треперещ глас, — как го правиш? Как бих могла и аз да се справя?

Зад нас се разнесе висок, единичен звук. Сkochих. Бети остана на мястото си.

— Късно е вече — каза Оливър, изненадващо озовал се близо до мен. Люлеещият се стол, който явно беше ударил стената при ставането му, се клатушкаше напред-назад, сякаш някой продължаваше да седи в него. — Всички трябва да поспим малко.

Главата му беше обърната към мен, но очите му гледаха някъде през рамото ми.

— Пейдж се събужда — хладно добави Бети. — Ще се притесни, ако не си до нея.

Разкъсвана между желанието да разбере колкото се може повече и стремежа да се махна час по-скоро, най-накрая станах и пресякох стаята. На вратата се извърнах, за да добавя още нещо — да благодаря на Бети; да я уверя, че Пейдж вече е по-добре, или просто да не позволя краткото ми посещение да завърши така неловко — но я видях да стои напълно неподвижно пред отворения прозорец, а вятърът усукваше дългата ѝ сива коса. Сякаш се вслушваше в нещо, което само тя можеше да чуе.

— Лека нощ, Ванеса — равно каза Оливър.

Излязох в коридора и бързо затворих вратата след себе си, опитвайки се да не я затръшна. Хванах се с една ръка за парапета на стълбището и понечих да тръгна надолу, когато ми хрумна, че всъщност не би трябвало да виждам перилата. Сега в коридора беше доста по-светло, отколкото на идване, а източникът на светлина сякаш се намираше някъде зад мен.

„Трябва да е някоя лампа, или свещ — казах си. — Просто не си я забелязала на идване...”

Само дето не беше нито лампа, нито свещ. Сиянието идваше откъм искрящ сребърен поток светлина, който се стелеше над пода в другия край на коридора.

Погледнах към стаята на Бети; вратата ѝ беше все така затворена. Ослушах се за Пейдж, но и там всичко тънеше в тишина. Както и останалата част от къщата — даже вятърът като че ли беше притихнал. Вървейки бавно по коридора, долавях един-единствен звук — скърцането на старите дъски под краката ми.

Когато стигнах стаята на Зара, спрях и погледнах надолу. Изпод вратата ѝ струеше студена сребриста светлина и обливаше босите ми стъпала като вълните на плажа. Последния път, когато стоях на това място, Джъстин ме окуражи да вляза вътре. Зачаках и сега пак нещо да ми вдъхне смелост, но това не се случи.

Стиснах дръжката на вратата, но веднага рязко се дръпнах, защото медната топка опари дланта ми. Почувствах се така, все едно току-що съм докоснала жив пламък, но дръжката изобщо не беше гореща. А пареше като лед. И блещукаше със синкава светлина, която пулсираше с ритъма на блъскащото в гърдите ми сърце.

Затворих очи и се опитах да си представя стаята такава, каквато я видях за последен път. Бели мебели. Кристални шишенца парфюм. Милиони светлинни зайчета, които се отразяваха във високите от пода до тавана огледала.

Стиснах дръжката, завъртях я и блъснах вратата.

Сребристата светлина угасна.

Бръкнах в джоба на ризата за мобилния телефон и отворих капачето. Насочих светещия му дисплей към вътрешността на стаята, но мракът вътре погълна неговата мъждукаща светлина.

Хвърлих поглед към пустия коридор. Процепът под вратата на Бети, откъдето допреди миг се процеждаше светлина, сега също беше тъмен.

Отдъхнах си. Неизвестната сила явно си беше отишла. Лампите в стаята на Зара трябва да са били включени и заради опънатите нерви явно бях взела светлината им за нещо друго. Напълно обяснимо след онова, което научих в къщата на Марчанд — при това се връщах тук за първи път, откакто заливът на Уинтър Харбър замръзна.

Но за да съм сигурна, че всичко е наистина така, както го мислех, пристъпих навътре в стаята. Въздухът сякаш стана по-гъст, по-тежък.

Надуших солта, като че вратата и прозорците не са били отваряни с месеци. Благодарение на пълната луна мракът леко се разреци, когато наближих огледалната стена. Щом стигнах прозорците, надзърнах надолу, където на стотина крачки океанът се разбиваше в брега, после се обърнах и огледах наоколо.

Очите ми попривикнаха с тъмнината и вече виждах на няколко крачки пред себе си — не знаех дали изпитвам облекчение, или разочарование, когато забелязах, че стаята е празна. Нямаше нито мебели, нито тоалетна масичка с подредени в редица кристални шишенца парфюм отгоре. Огледалата бяха свалени от стените и сега по тях се виждаха единствено одрани тапети. Както и в стаята на Бети, тук килимът също беше вдигнат, разкривайки матовото дюшеме.

Дори да беше оцеляла някак, Зара очевидно не се криеше тук.

— Време е за сън — промълвих тихичко, поемайки обратно към вратата. — Имаш нужда от него. Незабавно.

Докато вървах, погледът ми не се откъсваше от вратата, затова не забелязах лампата в средата на стаята, чак докато десният ми крак не я блъсна и тя не се стовари шумно на пода. Внезапният шум разкъса тишината, затова се метнах към лампата, опитвайки се да я задържа, за да не се търколи и да събуди Пейдж долу. Стиснах стойката и внимателно я изправих върху пода.

Цялото ми същество се стремеше да хукне надолу по стълбите, но се овладях и останах, докато не оправя тънкия къс шнур на лампата.

Крушката светна с бяла светлина. В осветения от нея кръг забелязах кабел, който тръгваше от основата на лампата и беше включен в контакта на най-близката стена.

А до него на пода лежеше гребло на лодка с дръжка, облепена със стикери на червени котви, които искряха като гранати^[1] на ярката светлина.

[1] Скъпоценен камък с червен цвят. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 11

— Вали като из чешма.

Погледнах през предното стъкло. Чистачките на колата бясно се мятаха напред-назад, но водната стена продължаваше да е непрогледна, сякаш изобщо не се помръдваха.

— Като из чешма? — повтори Пейдж.

Татко й се усмихна в огледалото за обратно виждане.

— Като беше малка, Ванеса не знаеше какво е ведро, затова смених думата с чешма и оттогава използваме този израз, за да кажем, че вали проливно. — Той замълча. — Нали така?

Сигурна бях, че иска да разкажа цялата история *как* точно се спряхме на този израз, което тогава се превърна в занимание за цялото семейство, продължило две вечери, включило списъци с всякакви източници на вода, отхвърляни един по един, и купища китайска храна — но не се чувствах в настроение за разказване на истории. Усещах се уморена, измъчваше ме тъпа болка и все още се опитвах да подредя в главата си онова, което се случи този уикенд.

— Да — отвърнах кратко.

— Но въпреки това добре описва всичко, което се случва навън — каза Пейдж. — Пак ви благодаря, че ни взехте с колата, господин Сандс.

— Напротив, аз ви благодаря, че споделихте пътуването ми по този живописен маршрут, с който понякога заменям книгата в колежа. Ако времето продължава да е толкова лошо и след като свършите училище, просто ми се обадете. Аз...

Той натисна внезапно спирачки. Отскочих рязко напред и предпазният колан се впи в тялото ми, връщайки ме обратно на седалката.

— Татко, какво...

Колата зави остро наляво и ме прекъсна наред думата. След това надясно, после пак наляво. Докато татко въртеше волана, опитвайки се да овладее автомобила на хлъзгавото шосе, аз забих

крака в пода и сграбчих дръжката на тавана. На задната седалка Пейдж изписка; погледнах в страничното огледало и видях как покрива с длани лицето си.

Секунда по-късно предната лява гума удари бордюра. Колата се разтресе и спря.

— О, не! — изпъшка Пейдж.

Усетих как пръстите ми треперят, докато се опитвах да откопча предпазния колан. Автоматът поддаде едва на третия път и аз се извъртях на седалката, за да разбера какво става отзад.

— Добре ли си?

Но тя също се беше обърнала и гледаше през задното стъкло.

— Пейдж — настоях, — какво става?

— Лоша работа — каза татко. — Обади се на 911^[1]! Ей сега се връщам.

— Чакай...

Но той вече беше слязъл.

Очите на Пейдж бяха разширени от страх, когато се обърна към мен и се свлече на седалката.

— Един автобус. Обърнал се е на кея. Предницата му прилича на хармоника.

— Ти видя ли какво точно стана?

Тя тръсна глава.

— От този дъжд нищо не може да се види.

— Моля те, не изпускай татко от поглед — казах, докато ровех в раницата за телефона. Най-накрая го открих и се обадох да кажа за злополуката. След това се промъкнах между предните две седалки и застанах на колене до Пейдж.

Задницата на автобуса висеше от кея при Аквариума. Трудно беше да се каже каква точно е причината за катастрофата, защото вече десетки коли задръстваха пътя към кея. Много хора тичаха към автобуса, опитвайки се да помогнат, други стояха край колите си, говореха по мобилните телефони и жестикулираха отчаяно.

Не след дълго пристигна полицията. След нея дойде и линейката. После пожарните коли. Татко поговори с няколко от униформените мъже, очевидно обяснявайки какво е видял. Двете с Пейдж гледахме през прозореца, докато санитарите не изнесоха на носилка първия пътник от автобуса. На разстояние от петдесетина крачки, от което

наблюдавахме, беше трудно да се каже дали е мъж, или жена, но едно беше сигурно: не помръдваше.

След няколко минути татко се върна при нас, мокър до кости, и ние поехме бавно, заобикаляйки отдалече мястото на злополуката. Когато стигнахме „Хоторн“, първият учебен час вече беше преполовил.

— Ако побързаме, все още може да успеем за срещата на випускниците. — Пейдж отвори вратата и хукна под дъжда, използвайки екземпляр от „Зимна приказка“ за прикритие.

— Ванеса...

Тъкмо се примъквах по задната седалка към отворената врата, но спрях, когато татко заговори.

— Нали ще внимаваш? — помоли той.

Погледнах го.

— С кое?

— С... — Той погледна към училището през предното стъкло, после обратно към мен. — Не знам. Както и да е. Приятен ден.

Измъкнах се от колата и затворих вратата след себе си. Застанах на тротоара и го изпратих с поглед, смътно усещайки как дъждът попива в косата, дрехите и обувките ми.

Дали той знаеше нещо? Дали усещаше, че аз знам нещо? Или пък неговата загриженост беше причинена от вида на всички ония хора в автобуса, чиито майки, бащи и семейства ги обичаха и бяха на прага на една трагедия?

— Ванеса! — извика Пейдж. — Идвай де!

Изчаках волвото да завие зад ъгъла и едва тогава се втурнах тичешком нагоре по стълбите. Пейдж държеше вратата отворена пред мен и, щом влязох, се втурна по коридора. Щеше ми се да я попитам какво толкова спешно има, но тя бързо се отдалечи. Разстоянието между нас се увеличаваше с приближаването на залата и когато тя стигна вратата, аз вече бях изостанала далече назад; тя се стрелна вътре, помахна ми и изчезна.

Изостанах с няколко крачки и вече планирах да изкарам остатъка от часа в дамската тоалетна, когато госпожица Мълиган подаде глава през вратата на залата.

— Ванеса! — високо прошепна тя. — Тъкмо навреме!

Опитвайки се да избегна погледа ѝ, сведох очи към пода и зърнах флаер, паднал до вратата на залата.

— „Годишна кръгла маса на последния випуск на училището“?
— прочетох високо на глас.

— Най-очакваното събитие за всички завършващи — потвърди госпожица Мълиган.

— Звучи страхотно — казах, отстъпвайки назад, — но имам сериозно контролно по математика веднага след това и трябва да се подготвя. А бележките ми са от значение, щом се каня да кандидатствам в толкова знаменит колеж, нали така?

— Аз мога да ти помогна.

Завъртях се на пети и видях непознато момче, което стоеше край близката чешмичка. Попи устни с края на вратовръзката си и ми се усмихна.

— Имам свободен час, пък съм и отличен преподавател — продължи. — Уча висша математика още от шести клас.

— И преди колко време беше това? — попитах.

— Три години.

Значи заек. Нямаше как да познава Джъстин и явно не ми предлагаше помощ само от съчувствие. Никога преди това не го бях срещала, значи не ме бъркаше със своя позната.

— Освен това владее и четири езика — продължи той, приближавайки към мен. — Изучаваш ли френски? Испански? Ами...

— Благодаря, но мисля, че и сама ще се справя. Пък и не е зле да надзърна какво става на тая кръгла маса поне за няколко минути.

Той посърна. Утешавайки се с факта, че от учениците се очаква да пазят пълно мълчание, докато траят тези срещи, което ми даваше достатъчно време да сложа в ред мислите си, аз последвах госпожица Мълиган в залата.

— Запазила съм ти място. — Тя ме подхвана за лакътя и ме поведе към местата, определени за преподавателите и хората от управата на училището.

Надявайки се да открия друго място и да се отърва от компанията ѝ, потърсих с очи Пейдж и най-накрая я видях, седнала като прикована на първия ред. Около нея имаше няколко свободни седалки, но не ми се щеше да седам толкова близо до подиума, нито да се излагам на показ пред всички ученици от горните класове. Последният ред ми се видя отличен вариант, но след бърз оглед установих, че на него има само едно свободно място.

Точно до Паркър Кинг.

— Ще седна до едни приятели — прошепнах и дръпнах ръката си. — Благодаря ви все пак.

Не се обърнах, за да видя дали е разочарована, изненадана, или пък и двете. Вместо това, преди да съм размислила, бързо се насочих към последния ред. Извинявах се наляво и надясно, докато си пробивах път през няколко десетки чифта крака, без да обръщам внимание на раздразнените физиономии на съучениците си. В края на краищата, те всички бяха момичета.

— Здравсти! — казах, когато най-после стигнах празното място.

— Здравсти! — отговори Паркър, без да вдига очи от айпода си.

— Нещо против...?

Той погледна първо мен, после свободното място.

— Не — отвърна и сви рамене. — Все ми е тая.

Озадачена, седнах до него. Част от мен почувства облекчение, че Паркър не падна възник при вида ми, както се случваше с повечето момчета... Но от друга страна, това ме обърка. Той ме заговори през първия учебен ден, очевидно без да знае за Джъстин. Изрично подчерта, че е правил опити да ме открие, когато е намерил нейната снимка. Освен това изкарахме доста време заедно в парка предишната седмица.

Да не падне тутакси на колене пред мен беше едно. Но след всичките ни разговори да се държи така, сякаш дори не знае коя съм?!

Облегнах се и започнах да наблюдавам как пръстът му се плъзга по малкия бял екран на айпода, усилвайки звука. Кейлъб беше използвал музиката като заглушител на Зара и увещаваше Саймън да постъпи по същия начин. Това ли правеше и Паркър сега? Дали се опитваше да заглуши някакъв сигнал, който неволно изпращах, без да зная как да го контролирам?

Извадих тетрадката си и отгърнах на празна страница. Преструвайки се, че записвам думите на говорещия в момента, от време на време скришом поглеждах към Паркър. Ръцете му не трепереха. Коленете му не се тресяха. По челото му нямаше капчици пот. Ако близостта ми дотолкова го притесняваше, че да надуе музиката в слушалките така, че и аз да я чувам, то с нищо не се издаваше.

— През първата учебна година човек се сблъсква с какво ли не.

Познатият глас привлече вниманието ми. Вдигнах очи и видях приятелката на Джъстин — Натали Кларк, на която двете с Пейдж се натъкнахме още първия учебен ден в парка, да стои зад катедрата на сцената.

— Това време е забавно.

Смъкнах се ниско на седалката, когато тя усмихнато обходи с поглед аудиторията.

— Вълнуващо. Стимулиращо ума.

Вдигнах високо тетрадката, за да скрия лице зад нея.

— И е страшно трудно. Особено когато си изправен пред допълнителни предизвикателства.

Късно. Вече ме беше забелязала. Очите ни се срещнаха и тя наклони глава.

— Колежът сам по себе си може да бъде страшно труден, но ако успоредно с лекциите и задачите за домашно преодоляваш и лични проблеми, както се случи с мен и каквото сигурно изпитват и други в тази зала — а то трае месеци наред — тогава положението става непоносимо.

Докато говореше, тя не поглеждаше към никой друг, затова бях сигурна, че казаното се отнася за мен. Сведох поглед към тетрадката и взех бързо да дращя в нея, надявайки се да помисли, че с благодарност записвам нейната благотворна реч.

— Здравсти!

Толкова се стараех да избегна съчувствения поглед на Натали, втрепенен в мен, та не разбрах, че Паркър говори на мен, докато не докосна ръката ми. Жестът му тутакси прекрати бясното дращане на химикалката.

— Искаш ли да изчезнем? — Една от слушалките беше извадена от ухото му и сега той стоеше наклонен към мен с равнодушно лице.

— Да.

Погледът му се плъзна към сцената и се спря на преподавателите, седнали няколко реда по-надолу от нас. Когато му се стори, че са напълно погълнати от речта, той праметна крак през облегалката на пейката и скочи отзад. Поколебах се дали да го последвам, но все пак поех ръката му, когато ми я подаде. Щом стъпих на пода, той ме пусна, което поутоложи напрежението ми. Неговите почитателки взеха да шушукат, когато видяха какво правим, но дори

тяхното недоволство да привлече вниманието на госпожица Мълиган или друг от кохортата на преподавателите, ние не го забелязахме, защото бързо се измъкнахме.

В коридора той закричи напред, без да си прави труд да погледне дали го следвам. аз също не се стараех особено да го настигна; щом наближихме библиотеката, се изкуших да хлътна вътре, без да му се обаждам, но не го направих, защото ме глождеше любопитство. Чудех се накъде е тръгнал, защо ме извика със себе си и каква е причината да се държи така. Затова продължих след него, когато на няколко пъти зави по коридора и накрая стигна широка врата от тъмно дърво.

— Клуб по водно поло „Ерик С. Кинг“? — прочетох надписа над вратата.

— По това време не би трябвало да има никой. — Той извади ключ от джоба на панталона си, отключи и отвори вратата. — След теб.

Пристъпих напред в просторното помещение. Вътре имаше кожени дивани и фотьойли, маси с лъскави сребърни плотове и плазмен телевизор с толкова голям екран, че почти заемаше едната стена. Високите от пода до тавана прозорци гледаха към закрития училищен басейн. Навсякъде се виждаха флагчета, почетни купи и снимки на отбора.

— Баща ти сигурно се гордее с теб — казах, приближавайки портрета на самия Ерик С. Кинг, поставен в рамка. На снимката той прерязваше сатенена лента, опъната пред вратата, през която току-що влязохме.

Паркър пропусна думите ми покрай ушите си.

— Знаеш ли, ти си едва второто момиче, което вода тук.

Стрелнах го с поглед.

— Не е каквото си мислиш. Кълна се. Въпреки общоприетото мнение, аз не използвам цялото си свободно време да свалям момичета. — Той замълча. — Познаваш ли Фелиша Мей?

— Гимнастичката ли?

— Точно така. Откакто дойде да гледа един наш мач миналата година, не ме оставяше на мира. Пращаше ми по двайсетина имейла на ден и ме преследваше из цялото училище.

— Ама че досада.

— Благодаря. Не всички го разбират. — Той се ухили. — Та, една сутрин миналия март ми вървя по петите чак до клуба, който дотогава беше територия, забранена за момичета. Опитах се да я разкарам, но тя се заинати и след като накрая влезе вътре, наложи се да викам подкрепление. Не издържа дълго, когато тук се струпаша всички от отбора по водно поло и започнаха да коментират отбора по плуване на момичетата, който тренираше долу.

— Да коментират, значи?

— Когато прекарваш толкова дълго време във вода като нас, вече отлично познаваш кой е във форма.

Завъртях очи, докато той вадеше две бутилки минерална вода от хладилника. Подаде ми едната, после се стовари на дивана и пусна телевизора. Продължавах да недоумявам защо ме доведе със себе си — поне с нищо не подсказваше, че едва е дочакал да останем насаме.

— Излизаш ли с някого? — Въпросът изскочи от устата ми още преди да осъзная какво го питам.

Някаква сянка премина по лицето му — разочарование, или пък съжаление? Но каквото и да беше, прелетя за миг и в следващия момент той ми смигна.

— Защо? Интересува ли те?

— Имам си приятел — припомних му с пламнало лице.

— Е, и?

— А и шкафчето ми е до това на Сара Тапър. Онзи ден неволно я чух да говори за теб, та се чудех дали вие двамата ходите.

— Не. — Той вдигна дистанционното и смени канала. — Не излизам със Сара Тапър нито пък с някоя друга. Нито имам желание. Позволявам ти да постнеш това в училищния сайт. Може най-накрая да ме оставят на спокойствие.

Каза го спокойно, почти игриво, не като човек, който споделя най-дълбоките си тайни пред някого. Единствената причина да е имунизиран — или както там му се казва — срещу моите сигнали и да не реагира на тях като всички останали момчета, вероятно бе, че е влюбен.

Това беше заключението ми.

— Леле!

Проследих погледа му към екрана на телевизора — директен репортаж за преобърнатия автобус.

— Шофьорът е починал — каза Паркър, следейки текста, който вървеше най-отдолу на екрана. — Четирима се водят за безследно изчезнали, а осем други са в критично състояние. Ужас.

Той пак насочи дистанционното и смени канала.

— Чакай — извиках с разтуптяно сърце. — Върни го!

Той ме погледна учудено, но го направи. Пресякох помещението, пулсът бумтеше в ушите ми.

— Ванеса? — обади се той, когато спрях на сантиметри от екрана. — Какво става?

Там имаше едно момиче, което говореше с полицаите. Момиче с дълга тъмна коса. С бяла рокля.

И сребристи очи.

[1] Телефонът за спешни повиквания на полиция, пожарна и бърза помощ в САЩ. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 12

— Какво ще кажеш за Чикаго? Или Денвър? А защо не Хонолулу?

Вдигнах поглед от страниците на „Бостън глоуб“.

— Хонолулу ли?

Пейдж взе брошурата от купчината върху масата между нас.

— Хавайският университет. Земя на палми, небесни дъги и тюркоазни заливи. — Тя отвори диплянката и се намръщи. — В действителност близостта до океана, като изключим цвета му, е доста голям недостатък.

Откакто бяхме дошли в кафенето, постоянно четях и препрочитах статията за вчерашния инцидент с автобуса, изследвайки сантиметър по сантиметър снимките, за да открия момичето от телевизионния репортаж, но споменаването на вода ми напомни, че съм жадна. За кой ли път. Седмица след като усетих живителната сила на океана, неговото въздействие взе бързо да отслабва.

— Госпожица Мълиган сигурно е страшно развълнувана, че толкова бързо те оплете в мрежите си — казах, преди да изпия на един дъх чашата студен чай.

— Знаеш ли, досега не се бях замисляла сериозно по този въпрос. У нас в Уинтър Харбър постъпването в колеж не се смята за задължително. Тия, които се записват, обикновено не преуспяват особено, след завършването се връщат обратно и се захващат с онова, което щяха да работят и да не бяха ходили в колеж.

— Например като ръководенето на най-популярния сред туристите местен ресторант, така ли? — попитах.

Тя вдигна рамене.

— Просто реших, че в това има най-голям шанс да успея. Защо да губя време, като се самозалъгвам, че съществува и друг избор.

— Но пред теб наистина има избор.

— Да. Мога да стана архитект. Или графичен дизайнер. Защо не и лекар. — Тя се ухили. — Добре де, нека да не е лекар. За това се иска

много учене... И има много кръв.

Всмуках силно през сламката, докато съвсем не опразних чашата.

— Според мен това е страхотно, Пейдж. Наистина. Само че Хонолулу не е ли прекалено далече?

— Това е само един от вариантите. — Тя прелисти брошурите. — Може и във Финикс, Де Мойн и Хюстън, които са...

— По-близо от Хонолулу, но въпреки това пак страшно далече. — Наведох се към нея. — В Ню Ингленд са най-добрите колежи в Щатите. Не искаш ли да се огледаш тук наоколо?

Усмивката ѝ угасна.

— Тук конкуренцията е много голяма. Успехът ми е добър, колкото да ме приемат в „Хоторн“, но нямам достатъчно хъс да издържа четири години убийствената академична надпревара.

Знаех, че за нейния избор има и други причини — като например желанието да избяга на хиляди километри от онова, което иска да забрави — но явно разговорът по този въпрос трябваше да почака.

— Почти стана време — казах. — Ей сега се връщам.

Тя надигна керамичната чаша.

— Мисля да си взема още едно. А ти?

— Да, моля, и за мен.

Когато стана и тръгна към касата, вдигнах раницата си от пода и се запромъквах между масичките и столовете, задръстили тясното пространство. Единствената тоалетна беше чак в дъното и се оказа заета, когато се добрах до нея.

Облегнах се на стената да изчакам и се зачудих колко ли лъжи ще се наложи да изрека през следващия половин час. Мислех да си спестя предстоящата среща, но знаех, че госпожица Мълиган така е избрала времето, че и тя да присъства. Колкото не ми се искаше да показвам фалшив ентузиазъм и сама себе си да хваля, двойно по-неприятно щеше да ми бъде да ме критикуват след това.

Минаха две минути, три, четири. След пет минути леко почуках на вратата на тоалетната. Когато не получих никакъв отговор, приближих и долепих ухо. Едва ли щях да чуя нещо през гълчавата и смеха в кафенето, но се надявах поне да доловя шум от течаща вода. Изчаках още няколко секунди и пак почуках, този път по-силно.

Никакъв отговор.

Тъкмо се обърнах да помахам на някой от сервитьорите и да попитам дали вратата на тоалетната не е заяла, когато се чу изскърцване на кранче и тихият шум от водната струя утихна.

— Съжалявам — каза някакво момче, отваряйки вратата. Не го познавах, но носеше униформата на „Хоторн“, смачкана и неогладена също като моята. Преди да излезе от тоалетната, той се наведе и измъкна цяла шепа хартиени кърпи от разпределителя.

— Няма проблем — отговорих.

Той си издуха носа и се промъкна покрай мен. Отпусна се на един стол до масичка край входа на кафенето, хвана главата си с две ръце и се загледа в екрана на отворения лаптоп пред себе си. Сваляше ръце единствено да си избърше очите и да си издуха носа. Не исках да го притеснявам допълнително и да го зяпам като останалите в кафенето, затова влязох в тоалетната, заключвайки вратата след себе си.

Тоалетната беше съвсем тясна и краката ми едва се събираха между тоалетната чиния и мивката. Закрепих раницата върху ръба на мивката и извадих пригответените от сутринта дрехи.

„Това е последният ти шанс! — гласеше имейлът от госпожица Мълиган. — Постарай се да се откриеш сред останалите кандидати и да покажеш на този випускник на «Бейтс» каква прекрасна и забележителна личност си. Бих ти препоръчала да се облечеш като зрял човек, но и да избереш нещо, което прави впечатление (т. е. забрави училищната униформа). Разбий ги!“

След минута беше пристигнало ново писмо.

„Извини ме за добронамеренията, но въпреки това твърде неподходящ израз на поощрение. Написала съм го без да мисля. Късмет!“

К.М.

На мен късмет не ми трябваше. Единственото, от което се нуждаех, беше друг живот. Но тъй като това нямаше как да стане, реших да се възползвам максимално от тая нелепа ситуация и да бъда ако не незабравима, то поне представителна. Не заради шансовете да ме приемат в „Бейтс“. Искях да направя колкото е възможно по-добро впечатление на човека на госпожица Мълиган, та той или тя да напише добра препоръка и моята консултантка по професионално ориентиране най-после да се кротне. После все щях да измисля някаква причина, за да не си подам документите.

Набързо се преоблякох; сложих си тясна черна пола, искрящо бяла риза и подходяща черна кашмирена жилетка с перлени копчета. После сгънах униформата и якето и ги напъхах в раницата, вързах си косата на конска опашка и се надвесих над мивката.

„Толкова съжалявам... Не ми е никак лесно да напиша това...“

Тъкмо се бях навела да си наплискам очите, когато погледът ми попадна на нещо, което приличаше на принтиран имейл. Листът лежеше сгънат в единия край на мивката, а хартията беше тънка и протрита от употреба.

„Искаше ми се всичко да е различно... явно не ни е било писано...“

Момчето, което беше в тоалетната преди мен. Явно това съобщение се отнасяше за него и беше причината да е толкова разстроен. Гузна, че макар и неволно научих нещо толкова лично, аз побързах да отклоня поглед и набързо подсуших лицето си с една от хартиените кърпи.

На вратата се почука. Вдигнах раницата, после сгънах още веднъж принтирания имейл, така че да се вижда само бялата страна на листа, и го напъхах зад автомата за течен сапун. Човек, който не го

търси специално, трудно би го намерил, но окото на собственика му лесно щеше да го открие.

Сърцето ми замря, когато се върнах обратно в кафенето и видях на масичката срещу тази на момчето да седи мъж с червеникавокафява папка на „Бейтс“. Той четеше нещо на мобилния си телефон и от време на време вдигаше поглед да огледа помещението.

Моят интервюиращ се оказа мъж. Кой знае защо, но докато репетирах отговорите на стандартните въпроси от интервюто, си представях, че срещу мен седи жена. А се оказа и много по-лошо — мъжът беше съвсем млад. Някак щях да преглътна разговор с човек, който би могъл да ми е дядо, но този мъж, облечен в модни, ефектно избелени на места черни джинси и светло бежово вълнено късо палто, беше най-много на трийсет.

Приближавайки към него, се опитах да видя ръцете му. Единственото, на което можех да се надявам, бе да е женен и да е влюбен до уши в съпругата си.

— Ванеса? — Той се изправи, когато наближих, и протегна ръка.

Нито следа от венчална халка.

— Мат Харисън. — Двамата се здрависахме и той дръпна стола, за да седна, като при това удари облегалката на този зад него. Жената, която седеше там, го изглежда остро, но той дори не я забеляза. — Толкова се радвам да се запознаем.

— Аз също. — Седнах, чувствайки се ужасно глупаво в тоалета си на зрял човек, който обаче оставя незабравимо впечатление.

— Да ти поръчам ли нещо? Кафе? Чай? Кексче?

— Не, благодаря. — Улових погледа на Пейдж от другия край на кафенето. Тя все още чакаше на бара да изпълнят поръчката ни. Когато ме зърна, тя вдигна поощрително палец нагоре.

— И така — започна той, като седна отново и скръсти ръце върху масичката, — последна година значи. — Изглежда ме подканящо, сякаш очакваше да му съдействам.

— Аха.

— Катрин каза, че си отлична ученичка.

— Справям се.

— И скромна при това. Това е приятна изненада.

Масичката беше малка и той седеше толкова близо, че усещах неговия афтьршейв. Опитах да се дръпна колкото може по-назад, но

масите и столовете бяха така гъсто наредени, че нямаше къде да мръдна.

— Нека първо ти разкажа за моето следване в „Бейтс“ — продължи той. — После можеш да ми задаваш всякакви въпроси.

— Звучи страхотно, господин Харисън.

— Само Мат, моля. Господин Харисън е възрастен човек, който отрупва къщата на родителите ми с реликви от Войната за независимост на САЩ^[1].

Слушах го с половин ухо как разказва за подаването на документи, интензивността на лекциите, каква е възможността да се попадне в отделните факултети и шансовете да си намеря работа след това. Не че имаше някакво значение, но не ми каза нищо ново, което вече да не знам от Саймън. Този монолог обаче ми спестяваше усилието да говоря, за което бях особено благодарна.

— А ти от какво имаш нужда? — попита той след двайсетина минути.

— Моля? — Опитах се да се съсредоточа в разговора.

— Доколкото зависи от мен, за „Бейтс“ ще е чест да те приеме като студент. Ще направя всичко по силите си и може да си сигурна, че ако дойдеш при нас, нищо няма да ти липсва, финансова подкрепа, самостоятелна стая в общежитието, квартира извън кампуса... всичко е възможно.

Говореше така, сякаш вече са ме приели, но окончателното решение зависеше от комисията по приема на нови студенти, не от него. Пък и това интервю беше само незначителна част от целия процес за кандидатстване. На всичкото отгоре не бях казала и десетина думи. От което следваше, че според Мат Харисън за „Бейтс“ би било чест не Ванеса студентката, а Ванеса сирената да учи в него.

— Пейдж — казах, улавяйки погледа ѝ в другия край на кафенето.

— Моля?

— Най-добрата ми приятелка. — Отправих му най-очарователната усмивка, на която съм способна. — Тя също е последен клас в „Хоторн“. Ако ще уча в „Бейтс“, искам и тя да е с мен.

Той се облегна назад, когато Пейдж приближи масата и придърпа един празен стол. Усетила, че не съм във възторг от предстоящото интервю, преди час тя ми беше предложила да се присъедини към нас

по някое време, ако имам нужда от подкрепление или извинение да приключа набързо със срещата.

— Пейдж е изключителна ученичка — представих я. — Тя току-що се прехвърли в „Хоторн“ от училището в Уинтър Харбър, Мейн, и вече успя да навакса с материала.

— Не беше кой знае каква работа. — Тя с лекота се включи в разговора, без да подозира накъде я водя и защо. — Учебната програма не е много по-различна.

— Напротив, това е *голяма* работа. Тия от Харвард вече чукат на вратата й. А също „Йейл“ и „Браун“. — Погледнах я. — Какво ти предложиха този път? Пълна стипендия? Мебелиран апартамент?

— С две спални — кимна сериозно тя. — И джакузи.

Мат ме погледна и се усмихна. След това, понеже моята притегателна сила го караше да се подчинява на желанията ми, вместо да защитава интересите на своята Алма матер, вдигна мобилния си телефон и взе да натиска клавишите.

— Не съм сигурен дали някога в „Бейтс“ са приемали по двойки, но ще видя какво мога да направя. — Той спря да пише и се загледа в дисплея. Секунда по-късно стана и тръгна заднешком към вратата на кафенето. — Ей сега се връщам — каза, долепил телефона до ухото си.

— Благодаря — казах, когато той вече беше навън.

— Явно доста те е измъчил — отговори Пейдж.

— Не беше чак толкова страшно. Просто имах нужда от малко прекъсване.

— Затова ли се потиш, сякаш току-що си финиширала на бостънския маратон?

Вдигнах ръка към челото си — пареше и беше влажно от пот. Както и цялото ми лице и вратът. Веднага щом ги попих с хартиена кърпичка, по тях изби нова пот.

— Защо не отидеш да пийнеш нещо и да се съвземеш? — предложи Пейдж. — Ако ти трябва още малко време, ще поискам собствен самолет или зоопарк за домашните си любимци и мистър Бейтс пак ще се хване за телефона. — Тя помълча. — Между другото... защо поставяме такива изпълними условия?

Наложи се бързо да импровизирам.

— Според мен гордостта на випуска Саймън ми е дал отлични препоръки и може да се каже, че съм почти приета. Към това току-що

се прибави и значителният принос на този възпитаник на „Бейтс“, дошъл от „Хоторн“. Мат изглежда решен да ме пласира в „Бейтс“ и да ме направи щастлива. Но аз му казах, че няма да постъпя при тях без теб.

— „Бейтс“ имат ли сателитен кампус като в Сан Диего, например?

— Всъщност са два. Даже ще можеш да избираш.

— Страхотно — каза тя, докато вдигах раницата си от пода и се изправях. — О, може би ще отидеш да кажеш чао на твоята приятелка.

— Каква приятелка?

— Оная, дето работи тук.

Огледах се.

— Не познавам никого тук.

— Е, тогава сигурно някой, който работи тук, познава теб. Не разбрах името ѝ, но тя ме разпитваше за какво ли не — включително и как се чувстваш, сякаш е научила, че си болна, или нещо подобно.

Покрай бара имаше плътно наредени столове, всичките заети. През множеството глави успях да зърна само един от служителите — младо момче, което правеше капучино на машината.

— Ще отида да я потърся и поздравя — казах, защото исках да се махна, преди Мат Харисън да се е върнал. Наведох се и прегърнах Пейдж. — И пак ти благодаря. Ти си върхът.

Върнах се при масата, където бяхме седнали отначало двете, измъкнах якето от раницата, навлякох го и вдигнах качулката. От това започнах да се потя още по-силно и се наложи да стисна чашата със студен чай и с двете ръце, за да не се изплъзне от пръстите ми.

Студената напитка беше толкова вкусна, че я изпих на един дъх. Едва когато пресуших и последната капка си дадох сметка, че този студен чай има различен вкус от първия, който изпих преди да се преоблека в тоалетната.

Солен. Но не аз го бях посолила, защото свърших солта много по-рано.

Все така скрита под ниско нахлупената качулка, хвърлих поглед през рамо. Ако Пейдж е сипала сол в чашата ми, след като е забелязала колко често добавям някаква тайнствена подправка на всичко, което поглъщам, сега щеше да следи за реакцията ми. Вместо това обаче тя

бъбреше оживено, вероятно изреждайки допълнителни изисквания към Мат, който се беше върнал и си водеше бележки в тефтера.

Обърнах се и прерових пакетчетата в бялата керамична купичка по средата на масата. Бяла захар, кафява захар, подсладител.

Тръгнах към бара. Наместих се между две момичета и магнах, за да привлека вниманието на бармана. Трябваша ми два опита, преди да ме забележи, но накрая все пак дойде.

— Студен чай, моля — казах.

— Подсладен или не?

Поколебах се.

— По един от всеки вид.

Той отвори хладилника под бара и извади две бутилки. Изсипа съдържанието им в две чаши и ги постави пред мен.

— Колко дължа? — попитах, посягайки към джоба на якето.

— Нямай грижа.

— Какво? Но...

Млъкнах, когато той ми обърна гръб и се втурна към съскащата машина за капучино. След това отиде да обслужи друг клиент и когато стана ясно, че няма да се върне повече при мен, оставих десет долара на бара и отпих по глътка от всяка чаша.

Нито една не беше солена.

— Твоята приятелка му каза да не ти иска пари.

Приглушеният глас беше съвсем близо до ухото ми.

Обърнах се рязко и долепих гръб о бара, но се поотпуснах, като разпознах тъжния ученик от „Хоторн“, с когото се засякохме при тоалетната. Стоеше на сантиметри от мен, в едната си ръка държеше чиния, а с другата бършеше очите си.

— Каква приятелка? — попитах.

— Жената, която работи тук. Каза му, че всичко е за нейна сметка.

Огледах кафенето, после протегнах врат да надникна зад бара и надзърнах в кухнята. С изключение на бармана, единствените хора от персонала, които се виждаха, бяха миячът на чинии и сладкарят. И двамата — мъже.

— Каза ли защо?

Преди той да успее да отговори, остра болка разцепи главата ми от ухо до ухо, преминавайки като куршум през черепа.

Едва се усилих да задържа очите си отворени. Необяснимо как, но в отражението на една стъклена формичка за кексче видях две други очи, които искряха като сребристи отражения по повърхността на океана. Когато те срещнаха моите очи, нов пристъп на пулсираща болка проряза черепа ми и остана там.

Нямаше нужда да се обръщам, за да разбере кой ме гледа.

— Зара — едва пророних.

После се строполих на пода.

[1] Американската война започва като битка между Кралство Великобритания и Тринайсетте бивши британски колонии на Американския континент и завършва като война, завладяла Американския и Европейския континент. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 13

Следващата събота сутрин лежах в леглото, забита презглава с пухената завивка, и се заслушах. За Зара и Рейна. За Джъстин и Бети. За някого, който да ми обясни или поне да ми каже нещо за онова, което се случва с мен.

Единственото, което чувах обаче, беше музика откъм старата ми стая. Татко си тананикаше нещо на долния етаж. Мама дрънчеше с тенджерите и тиганите в кухнята.

Накрая се предадох, отхвърлих завивките и посегнах за шишето с вода на нощното шкафче. Тая нощ се чувствах необикновено жадна и пълних бутилката на четири пъти преди зазоряване. Сега отново беше полупразна, затова допих останалото и отидох в банята да я напълня, след това тръгнах по посока на силната кънтри музика по коридора.

Вратата на предишната ми стая беше затворена. Почуках, но звукът се загуби сред дрънкането на струните и пеенето, които се носеха отвътре. Почуках отново, този път по-силно.

— Пейдж! — извиках. — Може ли да вляза?

Никакъв отговор. Нито пък силата на музиката намаля.

Открехнах вратата, продължавайки настоятелно да чукам. Пейдж седеше на писалището с гръб към мен. Извиках я пак по име, но главата ѝ остана сведена. Предположих, че попълва формулярите за кандидатстване в колежа, макар да не проумявах как е възможно да се концентрира на тая силна музика, отидох при нея и я потупах по рамото.

— Ванеса! — Тя подскочи на стола. Притисна ръка към гърдите си, с другата покри отворената тетрадка пред себе си.

Посочих към айпода на тоалетната масичка, включен към колоните. Когато тя кимна с глава, намалих музиката.

— Извинявай, почуках, но ти не ме чу — казах.

— *Ти* извинявай, не трябваше да пускам музиката толкова силно. — Тя бързо се огледа, сякаш се притесняваше, че е забравила нещо не на мястото му, после вдигна ученическата си чанта от пода край стола

и я сложи върху тетрадката. Преди да успее да я покрие, успях да зърна ситния почерк, с който бяха изписани страниците. — Какво има?

Пейдж ми се усмихваше, но очите ѝ постоянно се стрелкаха към чантата, сякаш се опасяваше, че внезапно ще се изхлузи и ще открие тетрадката.

— С теб всичко наред ли е? — попитах.

— Разбира се. — Тя махна с ръка. — Тъкмо пишех в дневника си. Много неща ми се насъбраха напоследък — колежът, Райли... такива ми ти работи.

Усетих, че се притеснява да не би случайно да прочета написаното в дневника, затова отидох в другия край на стаята и седнах върху леглото.

— Като стана дума за това какво ни е в главите — започнах предпазливо, — напоследък много си мисля за онова, което ми каза преди няколко седмици. За Рейна и Зара.

Лицето ѝ застина за части от секундата. В следващия момент тя стана и дойде при мен на леглото.

— За оня ден в парка ли? Когато умът ми си направи жестока шега с мен?

Кимнах.

— Точно така. Давам си сметка, че това в действителност не са били те — няма как да са оцелели в замръзвания залив... — Замълчах, колебаейки се каква част от истината мога да споделя с нея.

— Но въпреки това продължаваш да се питаш... дали не може някак да са се спасили — довърши тя вместо мен.

— Именно. — Разбира се, не беше само това, но засега щеше да е по-добре да обсъдим нейната случка, без да стигаме до съмненията ми какво — или кого — съм видяла в кафенето предишния ден.

— Аз също си задавам тоя въпрос. — Тя се протегна, взе една възглавница и я притисна към гърдите си. — Понякога толкова ме е страх, че лежа тук будна, с отворени очи и само чакам те да се покажат на прозореца или да изскочат от гардероба.

Свих вежди, припомняйки си безкрайните безсънни нощи, които бях прекарала в същата тази стая. Само дето тогава се страхувах от Торбалан, а до мен беше Джъстин, която винаги успяваше някак да ме приспи.

— И знаеш ли какво си повтарям в такива моменти? — продължи Пейдж.

Поклатих глава.

— Че баба Би нямаше как да не знае. Тя щеше да ги чуе, да ги усети и да ме предупреди много преди нещо да се е случило. А тя каза, че не ги чува...

— ... откакто заливът замръзна. — Видях как се стъписа при тези думи и продължих: — Поговорихме за това, когато вие с Оливър отидохте да купите закуска. И на мен тя ми каза същото.

— О! — Пейдж отпусна възглавницата в скута си и започна да чертае с пръст по избродираните върху нея цветя. — А за нещо друго говорихте ли си двете?

— Май не. — Сега не беше моментът да споделям с нея какво друго се надявах да науча от Бети. — Честно казано, тя ми се видя малко... отнесена.

Пейдж ме погледна в очите.

— Как така отнесена?

— Знам ли... Някак уморена. Отчуждена. Като че не беше на себе си. Ти не забеляза ли нещо такова?

— Не. Но това е обяснимо. Доста неща се случиха, докато се възстановяваше физически и емоционално. — После Пейдж безгрижно добави: — Май *тя* трябва да си води дневник.

Усмихнах се.

— Ами Оливър как ти се видя? Не ти ли се стори прекалено напрегнат?

Тя се замисли над въпроса ми.

— Стори ми се, че още по-зорко бди над нея, но това ми се видя хубаво, а не странно.

— Права си. Страхотно е, че двамата се грижат един за друг. А и Бети физически се възстановява удивително бързо. Тоя уикенд изглеждаше несравнимо по-добре, отколкото в края на лятото.

— Е, нали все пак *тя* е любимият дълголетник на Уинтър Харбър!

Събрах сили да задам следващия въпрос, преди да ме е хванало страх.

— Имаш ли представа дали прави нещо специално, за да поддържа формата си? Освен да плува, разбира се.

— Което тя прави по осем пъти на ден. Едва ли има нещо друго. Това почти ѝ запълва деня, за да ѝ остава време за йога или диети.

— Значи не спазва никаква специална диета, така ли? Никакви витамини или хранителни добавки?

Надявах се да ми подсказе как бих могла да съхраня собствените си сили, но май отидох прекалено далече. Пейдж свъси вежди и наклони глава.

— Поне аз не знам за такова нещо — отговори. — Защо?

Усетих как лицето ми пламва.

— А, нищо, питам просто...

— Чук, чук!

Този път и двете с Пейдж подскочихме. Изглежда, изобщо не бях затворила вратата след себе си, защото мама провря глава в стаята, без наистина да почука и без да дочака отговор.

— Добро утро, момичета! — пропя тя. — Исках само да ви уведомя, че долу ви чакат лакомства и много забавления.

— Благодаря ти, мамо. Ей сега слизаме. — Изчаках стъпките ѝ да се отдалечат по коридора, преди отново да се обърна към Пейдж. Бях намислила какво да смотолея като оправдание за необичайния си интерес към тайната за дълголетие на Бети, но тя вече бе скочила от леглото и намъкваше халата си.

— Умирам от глад. Имаш ли нещо против най-напред да закусим, а после да продължим да си приказваме?

Опитах се да прикрия разочарованието си.

— Разбира се, че не.

В коридора тя забърза пред мен към черното стълбище, което водеше към кухнята. Понечих да я последвам, но нещо до прозореца в другия край на коридора ме спря.

Сребристо проблясване.

— Ванеса! Идваш ли?

Усмихнах се разсеяно на Пейдж и тръгнах към банята.

— Идвам след минутка.

Когато стъпките ѝ заглъхнаха надолу по стълбите, се хвърлих към светлината. Опитах се да си внуша, че е било само отражение на преминаваща долу кола, но въпреки това не можех да се отърся от думите на Пейдж как чака всеки момент Рейна и Зара да се появят на прозореца в спалнята ѝ.

Затаих дъх, когато стигнах до прозореца в края на коридора, бавно вдигнах прозрачната бяла завеса... и въздъхнах с облекчение, когато видях цял сноп сребристи балони, вързани за стълба на уличната лампа от другата страна на пътното платно. Рожденият ден на съседа не беше причина да откачам.

Саймън обаче можеше да ме побърка.

Той стоеше на тротоара пред къщата и се озърташе, сякаш не можеше да разбере къде е попаднал.

Сърцето ми щеше да се пръсне, а цялото ми тяло гореше, докато тичах надолу по парадното стълбище, прекосяхах дневната и излетях през предната врата. Той изучаваше внимателно червеникавокафявите камъни по фасадата на къщата и изглеждаше по-добре отвсякога — с джинси, сив пуловер и тъмносиньо двуредно късо палто. Носеше истински обувки — от кафява кожа, с връзки — необичайните маратонки, а тъмната му коса сякаш беше по-къса от последния път, когато се видяхме. И някак по-лъскава, като след използване на стилизиращ гел.

Тази промяна беше достатъчно сериозна да ме смае, но едно нещо наистина ме втрещи.

— Къде са ти очилата? — попитах.

Главата му рязко се обърна към мен. Когато ме видя, по лицето му се изписа облекчение. Той измъкна един лист от джоба си (упътване, предположих, тъй като никога не беше идвал в къщата ни в Бостън), тръгна към вратата и спря пред най-долното стъпало.

— Нося леци — каза.

— Защо?

— За да мога да се приближа по-плътно до окуляра на микроскопа.

Усмяхнах се. *Очевидно* това беше причината.

— Получих съобщенията ти. Съжалявам, че не отговорих, но работех в лабораторията и ги прочетох чак късно през нощта. Помислих, че сигурно вече спиш, затова...

— Затова реши да се качиш на колата и да шофираш повече от двеста километра дотук, така ли?

Той погледна надолу към краката си, после вдигна очи към мен.

— За да те видя, Ванеса... За това бих изминал много по-дълъг път, дори след много по-кратко съобщение.

Втурнах се надолу по стълбите и се хвърлих в прегръдките му.

— Ще направиш ли нещо за мен — прошепнах във врата му. — На ъгъла на „Нюбъри“ и „Ексетър“ има кафене. Чакай ме там след дваайсет минути.

Той още по-здраво обви ръце около мен и аз разбрах, че се притеснява какво е станало.

— Днес къщата е пълна с хора. Пък не искам да те делия с никого. Целуна ме по челото.

— След дваайсет минути тогава.

Остана да ме гледа, докато тичах обратно нагоре по стълбите. Помахах му от вратата, после надзърнах през завесите, за да се уверя, че е поел в правилната посока.

Никога не се бях къпала по-бързо през живота си — даже не си направих труд да сипвам сол. Затова пък отделих време да си сложа лосион, да си изсуша косата и да подбера какво да облека. Последното, както винаги, беше за мен истинско предизвикателство, тъй като исках да се харесам на Саймън, без обаче да съм неустойимо привлекателна за останалите. Прерових дрехите, струпани в червения куфар и по килима около него, но те ми се видяха или твърде обикновени, или прекалено измачкани.

Сърцето ми заби ускорено, когато погледът ми попадна на гардероба на Джъстин, все още пълен с ярки къси панталонки, блузи без ръкав, поли и летни рокли. Ако сега беше с мен, едва ли би се поколебала да ми заеме някои от дрехите си — даже щеше да настоява за това. Тя често ме окуражаваше да нося ярки цветове, вместо убитите тонове, към които обикновено ме влечеше. Въпреки това се чувствах странно, докато отварях вратата на нейния гардероб, най-вече защото стоеше затворен от онзи ден в началото на лятото, в който тръгнахме към Уинтър Харбър.

Хванах тънката дръжка и внимателно дръпнах вратата, после опитах малко по-силно. Вперих поглед в онова, което намерих вътре, без да съм сигурна дали да вярвам на очите си.

Летните ѝ дрехи бяха изчезнали. На тяхно място бяха подредени вълнени поли, фланелени панталони и кашмирени пуловери. Лежаха сортирани по вид и цвят — червените и оранжевите отляво, преливайки постепенно към светлокафяво и слонова кост вдясно.

В тази стая не влизаше никой друг освен мен. Дали мама не е помолила чистачката да прибере нещата на Джъстин, без да казва на никой друг? И ако е така, защо чистачката се е объркала и е извадила есенните дрехи на Джъстин.

Или пък мама сама ги беше подредила?

Усетих, че пак ме обливат горещи вълни. Затворих гардероба, попих лицето и ръцете си с хавлиената кърпа, с която се бях избърсала след душа, и пак се гримирах. Открих чифт чисти джинси и бяла тениска, намачкана ужасно от престоя в куфара, като ги съчетах с червеното кадифено сако, което се появи като по магия в началото на седмицата до леглото ми в пазарска торбичка от „Нордсторм“. Подозирах, че мама го е открила в някой от кашоните със стари, но почти неизползвани дрехи, докато подреждаше мазето.

— Изглеждаш прекрасно! — възкликна тя, когато минута по-късно влязох в кухнята. — Знаех си, че това сако ще ти стои великолепно.

— Защо не са в мазето? — попитах.

Тонът ми угаси усмивката ѝ, накара изражението ѝ да застине.

— Кое защо не е в мазето?

— Есенните дрехи на Джъстин. Всичките висят в гардероба ѝ.

Мама се обърна към Пейдж.

— Тоя нож достатъчно остър ли е, мила?

— Ти ли ги подреди там? — Доближих масата и заставах точно срещу нея. — Или пък накара чистачката да го направи?

— Още сирене? — Тя се изправи, сякаш изобщо не бях в стаята. — Крекери? Купих страхотно сирене „Бри“ от пазара онзи ден...

Погледнах Пейдж, седнала до масата с миниатюрна тиква в едната ръка и крив нож за дълбаене в другата. Мълчеше и не знаеше какво да прави. Опитах се да я окуража с бегла усмивка, докато отивах към хладилника.

— Това е съвсем прост въпрос, мамо. Просто искам да знам...

Тя извади глава от отворения хладилник и хлопна вратата.

— Да, аз подредих есенните ѝ дрехи. Качих се горе да прибера летните, но не можех просто да опразня гардероба, без да сложа на тяхно място есенните. Нямах сили да го гледам така, толкова...

Гласът ѝ се провлачи и дишането ѝ стана учестено. Очите ѝ бяха широко отворени и пълни със сълзи, а ръцете ѝ стискаха здраво

триъгълното парче сирене. Хватката ѝ беше толкова силна, че меката бяла маса започна да избива между пръстите.

— Всичко е наред. — Пристъпих към нея и отворих ръце да я прегърна. — Трудно ти е, знам. Не исках да...

— Карфиол.

Спрях на място. Мама гледаше към баща ми.

— За косата на плашилото. — Той поднесе глава цветно зеле към косата си, за да покаже приликата. — Какво ще кажете?

— Татко, сега точно не е моментът да...

— Блестящо!

Опрях се с две ръце на кухненския плот, за да не позволя на мама да се промуши покрай мен и да ми се изплъзне. Все още стиснала здраво сиренето, тя ми обърна гръб и отиде при татко край мивката.

— Според нас идеята ти е блестяща — засия в усмивка срещу него тя. — Благодаря ти.

Той я целуна по върха на носа, после остави карфиола в мивката и внимателно освободи сиренето от хватката ѝ.

Наблюдавах как придърпа ръцете ѝ под кранчето и пусна водата. Каза нещо тихичко и тя се засмя. Преместих поглед от тях към празните керамични чаши на кухненския плот, после към тиквите върху масата и към Пейдж, която продължаваше да стиска ножа за дълбаене.

И осъзнах, че винаги е било така. Ваканциите, домашните игри, фамилните вечери — всичко това е имало за цел да ни предпази от истината. Да отвлече вниманието ни от факта, че мама работи по сто часа седмично, а татко между лекциите или пише, или чете написаното от други, само и само за да скъсят времето, в което им се налага да лъжат.

През всичките тези години не съм била единствената, която се преструва. Разликата между нас сега беше само в това, че аз вече съм готова да престана с лъжите, докато мама и татко определено не бяха.

— Аз излизам — казах. — Мобилният телефон е в мен, ако решите, че наистина искате да поговорим.

ГЛАВА 14

По пътя към кафенето взех решение да се противопоставя на татко. Той беше виновникът за тази смущаваща, неудобна ситуация, която по негласно споразумение се правехме, че не забелязваме. Вярно, че ако я нямаше неговата любовна афера, мен също нямаше да ме има, но като си помисля до какво доведе всичко това, май да не се бях раждала, щеше да е най-добре за всички. Тогава мама и татко щяха да имат нормален, щастлив брак. Джъстин щеше да е още жива. И ако дълбаеха тиквени фенери всяка есен, то единствената причина за това щеше да е, че искат да прекарват повече време заедно, а не защото има нужда да укрепят разпадащото се привидно семейно благополучие.

Ето защо трябва да се сложи край на този театър. Това е единственият изход. Ще им разкажа каквото знам и ще ги накарам да говорят за всичко онова, което са премълчавали през последните седемнайсет години.

Първо обаче беше Саймън.

Седеше на масичка в ъгъла на кафенето, с гръб към мен. Забързано закрачих към него, отбелязвайки с облекчение, че само няколко от масите са заети. Когато го доближих, обвих с ръце раменете му и притиснах буза о неговата.

— Представа нямаш колко се радвам да те видя — казах.

Той се усмихваше, докато сядах, но веднага след това изражението му стана загрижено.

— Всичко наред ли е? — попита, местейки очи от потното ми чело към още по-изпотената ми брадичка.

Почувствах се неловко, грабнах от масата една хартиена салфетка и попих влагата по лицето си.

— Сега вече е по-добре. — Когато бръчката между веждите му стана още по-дълбока, добавих: — Просто поредната семейна драма. Мама се опитва да върне миналото, като украсява къщата за празника, а татко ѝ ходи по свирката, вместо да ѝ помогне да забрави и да

продължи напред. Нали разбираш — типичен съботен ден в семейство Сандс.

Той хвана ръката ми, пръстите му се обвиха около моите, а палецът му погали вътрешността на дланта ми.

— Топла си.

Това беше твърде меко казано. Усещах тялото си така нажежено, все едно току-що се бях претърколила през легло, покрито с жарава.

— Нямах търпение да те видя и тичах през целия път насам.

Ъгълчетата на устата му леко се повдигнаха, но бързо след това се отпуснаха отново.

— Пейдж ми каза какво е станало онзи ден.

— Какво е станало?

— Припаднала си. — Очите му настоятелно се задържаха на моите. — Предполагам, нямаше да ми кажеш, за да не ме тревожиш. Въпреки това се канех аз да те попитам, щом се видим този уикенд. Когато отложи пътуването обаче, се притесних повече. Затова тръгнах така внезапно.

— Съжалявам. — Сведох поглед към сключените ни ръце. — Не е нещо кой знае колко сериозно. Съвзех се веднага, щом се ударих в пода.

— Хората обикновено не припадат без причина.

Почти несъзнателно отбелязах дрънченето на камбанката, когато вратата на кафенето се отвори.

— Просто бях малко уморена — казах, без да откъсвам поглед от сплетените ни ръце. — Програмата в училище е доста натоварена и тая суматоха около документите за колежа е...

— Проста работа — каза познат глас.

— Паркър! — Стресната от внезапната му поява край нашата маса, аз се дръпнах назад и измъкнах ръката си от дланта на Саймън. — Какво правиш тук?

— Задоволявам кофеиновия си глад. — Той кимна на Саймън. — Здравсти. Паркър Кинг. С Ванеса учим в едно училище.

— Саймън Кармайкъл. Приятелят на Ванеса.

Паркър дори не трепна и пак се обърна към мен.

— Мат каза, че интервюто ти е минало убийствено.

Въпросителният поглед на Саймън ме накара пак да се изпотя.

— Откъде познаваш Мат? — попитах.

— Кой е Мат? — Въпросът на Саймън беше отправен към мен.
— Какво интервю?

— Мат Харисън — отговори Паркър. — Випуск 2000 на „Бейтс“. Среща се с всички ученици на „Хоторн“, които кандидатстват за „Бейтс“. Баща ми е доста навътре с всичко, което се случва в колежа, и от него разбрах как е минала срещата с Ванеса.

— Ти кандидатстваш за „Бейтс“? — тихичко попита Саймън, сякаш Паркър нямаше да го чуе.

Тъкмо щях да поклатя глава, но се отказах, когато Паркър сложи ръка на рамото ми.

— Всъщност вече няма нужда да кандидатства — каза той. — Такава чест се пада на малцина избрани, сред които е и нашата прекрасна Ванеса. Мат каза, че никога преди не е бил толкова впечатлен от такъв бляскав и красив кандидат.

— Ясно — каза Саймън, вперил поглед в ръката на рамото ми. — Първо, тя не е *нашата* Ванеса. Второ...

— Извинете ме. — Дръпнах се и скочих на крака толкова рязко, че столът изстърга пронизително по пода. — Съжалявам, веднага се връщам.

Докато се отдалечавах, усещах, че и двамата не откъсват поглед от мен, но не се обърнах. Главата ми пулсираше от болка, а гърлото ми беше пресъхнало. Едва пристъпвах напред, все едно се опитвах да мина през басейн, пълен с желе. Криво-ляво успях да стигна до барплота, без да се строполя на пода и да потвърдя подозренията на Саймън, че с мен става нещо много лошо.

— Вода, моля — казах почти шепнешком. — И сол.

Човекът зад бара се поколеба, очевидно озадачен от втората ми молба, но въпреки това остави чашата, която миеше, и изчезна в кухнята. Хвърлих поглед през рамо и видях, че Паркър се е преместил на друга маса и бърби с някакви момичета, а Саймън несъзнателно си играе с пакетчетата захар на масата.

Обърнах се отново, когато барманът се появи с две чаши: едната висока, другата малка, като за аперитив.

— Имаш късмет — обяви той. — Вила ми каза, че знае от какво точно имаш нужда.

— Вила? — изграчих в отговор.

— Приятелката ти. Моята шефка. — Той остави чашите на бара пред мен. — Мисля, че това зеленото е сок от пшенични кълнове.

И се отправи към клиенти в другия край на барплота, преди да успея да попитам нещо. Не че можех да проговоря, дори да беше останал. Внезапно се почувствах така, сякаш вместо с течност, тялото ми беше пълно с пясък. Неспособна да произнеса и дума.

Пресуших чашата със солена вода на три глътки. Очите ми се навлажниха, когато усещането за прохлада пропълзя надолу по гърлото и стигна стомаха. Тутакси се почувствах по-добре и посегнах към малката чашка. Нямах представа коя е Вила, но тя очевидно ме познаваше, или най-малкото знаеше нещо за мен. Ако целта ѝ беше да ме нарани, онзи ден не би сложила сол в студения ми чай, без да съм я молила.

Затова взех малката чашка, отметнах глава и изпих на един дъх зелената течност в нея. Вкусът беше толкова неочакван, толкова различен от свежия и мек вкус на пшеничните кълнове, какъвто си го представях, че едва не изплюх изпитото. После обаче разбрах какво всъщност беше това.

Водорасли.

Бях вкусвала водорасли само веднъж преди това — когато Пейдж настоя да опитам прословутия сандвич на Бети „Морска вещица“. Тогава взех мокрите жилави листа за спанак и без колебание доверчиво си напълних устата с тях — горчивото растение така ме задави, че се наложи готвачът Луи да ме удря с голямата решетеста лъжица по гърба. Зелената течност имаше същия вкус като онези листа, само че много по-силен и по-солен.

Как би могла Вила да знае? И тя ли беше една от тях — една от нас? Дали това не беше някаква примамка, за да приспи вниманието ми?

Сърцето ми заблъска лудо в гърдите и ръцете ми се разтрепериха. Разкъсвах се между желанието да нахлуя зад бара и да избягам от кафенето колкото се може по-бързо.

— Вила вътре ли е? — попитах бармана. — Мога ли да поговоря с нея?

— Вече си тръгна — отговори той, вадейки метла от един тесен шкаф.

— Утре ще идва ли?

Без да спира да мете, той посочи с глава към един празен буркан за бакшиши на бара. На него имаше етикет „Помощ за бедните студенти“.

— Това ще свърши работа.

Една ръка улови моята и два дебели пръста развяха петдесетдоларова банкнота.

— Добрият бакшиш дава добри резултати — каза мъжът на съседния стол, докато леко придържаше лакътя ми. Сигурно беше към петдесетте и челото му лъскаше под козирката на омазнената шапка на „Ред сокс“^[1].

Когато погледите ни се срещнаха, той ми намигна.

Стомахът ми се сви. Погледнах към бармана, но той само вдигна рамене, сякаш не го интересуваше какво ще направя, затова се дръпнах назад.

— Благодаря... Но утре и без това ще намина, за да видя дали не е тук.

Каквато и да беше причината за отмаляването, явно солената вода и сокът от водорасли действаха бързо, защото главата ми беше удивително бистра, когато се върнах при Саймън. Щом седнах срещу него, веднага видях палитрата от емоции, преливащи върху лицето му — тревога, ревност, любов — започнах бързо да говоря, преди мисълта за неговата реакция да ме е обезкуражила.

— Видях я.

— Нея ли? — Веждите му хвъркнаха нагоре. — Коя?

— Зара.

Той сведе глава.

— Ванеса...

— Знам, мислиш, че е невъзможно. — Наведох се към него. — Сигурен си, че са мъртви и че повече не трябва да ги мислим. Само че, Саймън... аз я видях. Точно тук, в това кафене. Затова припаднах. Защото, както всичко уж беше приключило, така в следващия момент тя се появи.

Посегнах към ръката му. Той не я отдръпна, но пръстите му не помръднаха, когато вплетох моите в тях.

— И друг път съм я виждала. Имаше пътна злополука с един автобус и в репортажа по телевизията, кълна се, я видях да говори с

един полицаи. Открихме нашата лодка в залива, намерих весло в старата ѝ спалня и...

Млъкнах, когато той издърпа ръката си изпод моята. После бръкна в една кожена чанта, която не бях забелязала досега, и извади сгънат вестник. Остави го на масата и веднага разпознах оформената като котва първа буква в името.

— „Херълд“? — казах и сърцето ми изпърха. През последните дни не бях влизала в сайта на вестника, защото се страхувах какво мога да прочета там.

Вестникът стоеше като стена между нас. Нито той го разгърна, нито аз направих опит да го направя. Дори да бях опитала обаче, едва ли щяха да ми стигнат силите; чувствах се вцепенена като покритите тела от черно-бялата снимка на първа страница.

— Според статията — започна Саймън, а гласът му звучеше уморено, с примирен тон — двама любители на екстремни гмуркания открили цепнатина в леда близо до Скалите на Хиона и се спуснали по нея до „подводната кошара“ — изразът е на репортера, не мой.

— Кошара за какво? — попитах, или поне си въобразявах, че съм попитала. Мислите ми отново се завихриха в спирала и не бях сигурна дали въпросът е прозвучал само в главата ми, или съм го произнесла на глас.

— Най-малко осем мъртви жени, приковани в леда, а може и да са повече. Кислородът на гмуркачите бил на привършване и се наложило бързо да изплуват.

— И тези... жени... Те са...?

— Не зная. Още не са идентифицирани. Поне не официално.

Затворих очи, опитвайки се да осмисля новината. Когато отново погледнах, вестникът беше изчезнал. Ръцете на Саймън отново бяха върху масата с обърнати нагоре длани. Стиснах ги и този път пръстите му автоматично се свиха около моите.

— Обичам те.

Думите му се забиха като кинжали в гърдите ми.

— Саймън...

— Моля те. — Ъгълчето на устата му се изви нагоре в кратка тъжна усмивка. — Толкова дълго чаках да го кажа пак. Не е нужно да ми отговаряш... Просто нека поседим още малко така, става ли? Не ме отхвърляй веднага.

Не желяех да го отхвърлям. Исках да му отговоря, защото и аз го обичах — много по-силно, отколкото изобщо предполагах, че съм способна да обичам някого. Исках да избягам с него там, където никой няма да ни открие — да си говорим, да се смеем и да се целуваме ден след ден, чак до края на дните си. Но това беше немислимо. И за двамата. Онова, което той изпитваше, което си *мислеше*, че изпитва към мен... не беше истинско. А аз го обичах прекалено силно, за да му позволя да пропилее живота си напразно.

— Този уикенд се канех да обсъдя с теб и още нещо — каза.

Вдигнах поглед от сплетените ни ръце. Без очилата очите му бяха още по-тъмни, по-топли.

— Университетът в Бостън има страхотен научен факултет.

Не зная какво съм очаквала да чуя, но определено не беше това.

— Е?

— Преподавателите са най-добрите, а изследователската им работа е наистина впечатляваща.

Звучеше така, сякаш сме на някоя от онези наши въображаеми обиколки за опознаване на колежа.

— Искаш да кандидатствам в Бостънския университет ли?

— Само ако и ти го искаш. — Той замълча. — Все пак аз вече го направих.

Пръстите му стиснаха здраво ръката ми, преди да я пуснат. Той измъкна от чантата си червена папка и я сложи на мястото, където допреди малко лежеше „Уинтър Харбър Херълд“. Прехвърли набързо брошурите и диплянките и измъкна бял лист хартия.

— Това е молба за прехвърляне. — Той ме наблюдаваше внимателно. — *Моята* молба за прехвърляне.

По кожата ми избиха капчици пот, които оставяха тънки солени следи, докато се стичаха по лицето ми. Отдолу под дрехите тялото ми пламна и потъна в пот. Гърлото ми се сви.

— Но ти обичаш „Бейтс“ — казах, опитвайки се да звуча твърдо, вместо това обаче шептах.

— Обичам *теб* — поправи ме той. После се наведе напред и посегна към ръцете ми, които сякаш се движеха по своя воля, избягвайки неговите. — Не съм бил по-щастлив, откакто съм с теб. Ти си в мислите ми през цялото време. Толкова ми липсваш, когато си заминеш, че не мога да се съсредоточа. Миналата седмица даже

провалих един сериозен изпит, защото забравих за него — напълно се изтри от паметта ми. Такова нещо не се е случвало преди.

— Значи се местиш, за да запазиш високия си успех, така ли — опитах да се пошегувам. Сега само това можех.

— Местя се, за да мога да те виждам след лекции. И за да те изпращам до вас след училище. За да те виждам през почивните дни, без да се налага някой от нас да шофира по сто километра. Искам да бъда с теб, Ванеса, колкото се може по-често и колкото се може по-дълго. След всичко, което се случи това лято... не искам да губя дори секунда, щом можем да сме заедно. Затова ще се преместя в Бостън.

В главата ми избухна фойерверк от „само ако...“. Само ако аз бях като другите момичета. Само ако неговите чувства бяха истински. Само ако можехме да планираме бъдещето си като останалите млади и щастливи двойки.

Само ако, само ако, само ако.

— Давам си сметка, че ти трябва време — продължи той, защото аз мълчах. — Сигурно ти се струва, че всичко идва съвсем изневиделица. Съжалявам, ако е така. Знаеш, че не бих направил нищо, ако и ти не го искаш.

Кимнах и преглътнах сълзите си.

— Не е необходимо сега да ми даваш окончателен отговор... Но не може ли поне да ми подскажеш с нещо? Една усмивка, или друг безобиден намек за това какво мислиш?

По бузите ми рухнаха парещи сълзи. Изтрих страните си, но това само усили соления поток. Безсилна да посрещна изпълнения му с надежда поглед, аз се извърнах към прозорците. Три чифта очи сякаш прогориха дупки в дрехите ми; не беше нужно да поглеждам, за да разбера, че, освен Саймън, фенът на „Ред сокс“ на бара и Паркър Кинг също ме наблюдават и очакват моя отговор.

Вперила поглед в назъбените оранжеви листа, които падаха от дърветата върху тротоара, поех дълбоко въздух и отговорих на въпроса.

— Мисля, че трябва да се разделим.

[1] Професионален отбор по бейзбол в Бостън. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 15

— Емили Дикинсън е адски яка.

Хвърлих един поглед над учебника по история. Татко седеше на дървената градинска маса в другия край на задния ни двор и с присвити очи се взираше в екрана на лаптопа си.

— Според теб какво ли би трябвало да означава това? — попита той.

— От някой твой студент ли е?

— Преподавам в колежа „Нютън“ — припомни ми той.

— В такъв случай „адски“ не означава пъклен. Употребено е в смисъл на „много“.

Той ахна.

— Много яка? Как може да каже подобно нещо за една от най-великите американски поетеси на всички времена?

— Какво е следващото изречение?

Погледът му отново се насочи към екрана.

— Думите ѝ се леят като горещо гхи: г-х-и. Каквото и да означава това.

— Масло — обясних. — Излиза, че „яка“ от първото изречение всъщност означава добра. Твоят студент харесва Емили Дикинсън.

Той се облегна назад и впери широко отворени очи в екрана, сякаш буквите току-що бяха сформирали малка армия и заплашваха да щурмуват неговия академичен речник.

— Щом е така, защо просто не го каже човешки?

Усмихнах се бегло иззад учебника. Излязох при него, за да си подготвя домашното — вътре мама пак печеше нещо и заради фурната горещината бе непоносима. Но това не значеше, че вече сме си дружки в учението.

— Ще направя чай. — Той се изправи и се протегна. — Искаш ли нещо — жилетка например?

Това не беше подвеждащ въпрос. Навън едва ли беше повече от десет градуса и докато той се беше опаковал с дебел вълнен пуловер и

джинси от рипсено кадифе, аз бях само по една тънка тениска и бермуди.

Тъкмо се канех да му откажа, но тогава чух леко прищракване.

Неговият лаптоп. Той се канеше да приготви чай, което нямаше да отнеме повече от пет минути, колкото да кипне водата... а беше затворил компютъра.

— Синьото ми фланелено яке, благодаря. — Отпуснах учебника и се ухилих още по-широко. — Трябва да е в моя — всъщност на Пейдж — гардероб.

Той светна така, сякаш току-що го бяха назначили на постоянно място в „Харвард“. Молбата ми го направи толкова щастлив, че се почувствах почти виновна — най-вече защото синьото яке лежеше в коша за пране в пералното помещение, а не се намираше в гардероба на Пейдж. Но знаех, че той няма да се върне с празни ръце.

Като се замисли човек обаче, какво означаваше една лъжа повече или по-малко?

Наблюдавах го как бавно се изкачва по стълбите и отваря вратата. Секунди по-късно тъмният прозорец на стълбището светна. Престорих се, че чета, докато минаваше покрай него, и изчаках да стигне площадката на горния етаж и да тръгне по коридора.

После скочих от хамака и се втурнах към дървената градинска маса.

Лаптопът му беше стар и му трябваше известно време, докато изключи, затова десктопът светна веднага, без да иска парола за достъп. Насочих курсора към старт бутона и хвърлих поглед през рамо, за да се уверя, че мама не гледа от кухнята. Тя беше с гръб към мен и правеше нещо около печката, затова се съсредоточих върху екрана на лаптопа и прегледах последните отваряни файлове.

Списъкът не беше голям. И имаше само един файл с име W1011. Побързах да кликна върху него, преди да съм загубила самообладание.

Като знаех, че баща ми се опита да скрие върху какво работи в момента, не очаквах да се окаже студентска курсова работа на тема Емили Дикинсън. Въпреки това не бих се досетила какво всъщност е W1011.

Дневник. Цели двацет страници с датирани бележки, които ме връщаха седмици назад. Някои абзаци се състояха само от по две-три изречения, други — от по няколко параграфа.

И всичките се отнасяха до мен.

Отново хвърлих поглед към прозорците. Мама ровеше из един от кухненските шкафов, а осветлението на стълбището продължаваше да е включено, значи баща ми още не беше слязъл.

Набързо прегледах последния написан абзац.

„Боя се, че отношенията ни с Ванеса все още не са напълно възстановени. Опитвам се да ѝ покажа, че първата крачка зависи от нея, както и че винаги може да разчита на мен, ако има нужда; единственото, което получавам в отговор, са резки отговори, кратки разговори и по някоя бегла усмивка. А по лицето ѝ, което навремето можеше да освети цял Бостън наред токов срыв, сега забелязвам само разочарование. Тъга. Обида. Зная, че страда и има основание за това. През краткото време, в което живяха заедно с Джъстин, двете бяха много по-близки от сестри, прекарвали десетилетия заедно.“

Погледът ми остана прикован върху последното изречение. Той нищо не беше разбрал. Ако двете с Джъстин наистина бяхме толкова близки, тя все още щеше да е жива.

Дочух, гласа му някъде отгоре — викаше мама. Викът му беше последван от лекия приглушен шум на стъпки, които забързано се качваха нагоре по стълбището. Очевидно имах още няколко минути на разположение, преди да се откажат да търсят якето, затова продължих да чета.

„Ще ми се да ме допускаше до себе си. Ще ми се двамата отново да разговаряме така, както го правеше навремето. Мисля че, стига да ми позволи, много бързо ще изцерим взаимно душевните си рани. За съжаление не мога да зачекна темата пред Жаклин. Тя и така едва се държи, давайки мъката си в безсмислени домакински задължения и рутинни задачи, но се страхувам, че с това още повече

влошава положението. Един господ знае как ще реагира, ако си даде сметка, че губим и другата си жива дъщеря.

Аз съм отчаян баща, на когото не е останала нито една читава идея как да спаси положението. Ако можеш да ми дадеш някакъв съвет — целият съм в слух — или гледам с четири очи, както може би е в нашия случай.“

Прочетеното предизвика лавина от въпроси. Защо баща ми води този дневник, или каквото там е това? Дали се обръща към реален човек, както подсказва молбата му за съвет? И нима така разкрива нашите — моите — лични проблеми пред някого, който изобщо не ме познава и няма представа какво всъщност се случва? По всичко личеше, че мама няма и най-бегла представа какво прави той, докато се преструва, че преглежда писмени работи на студенти, или пък работи върху книгата си. Но защо той лъже? Или ако това е начин по-лесно да подреди мислите си — единственото смислено обяснение, което според мен би могъл да даде за своята постъпка — защо всичко се съхранява като някаква голяма тайна? Защо си прави толкова труд да го крие, когато просто може да си признае? Нали уж наистина го е грижа за семейството?

И възможно ли е наистина да не си дава сметка защо съм толкова разочарована? Наранена? Обидена?

Отговорите на тези въпроси обаче трябваше да почакаат. Един бърз поглед през рамо ми показва, че осветлението на задното стълбище е угаснало, а лампата в пералното помещение вече свети.

— Хайде! — прошепнах нервно, кликвайки върху иконката на Internet Explorer. Синята буква „е“ реагира така, сякаш се събужда от дълъг сън. — Давай, давай, давай!

Най-после върху екрана се отвори нов прозорец. Почти автоматично кликах върху бар лентата за изписване на адреси и започнах да набирам електронния адрес на „Хоторн“. Имах на разположение около трийсет секунди, за да вляза в мрежата на училището, да попадна на собствения си имейл, да препратя на него дневника на татко и да изтрия от браузъра историята на тази операция. Това щеше да е дълъг процес дори на някой от последните супербързи лаптопи, а на този беше почти невъзможна мисия.

Трябваше да рискувам... Но после се загледах в екрана пред мен.

Електронна поща. При това не стартовата ѝ страница, където тепърва трябва да се регистрираш с потребителско име и парола. Това беше пощенска кутия, която татко сякаш е забравил да затвори. Или пък не си е дал труда да го направи, сякаш е имал намерение скоро пак да се върне към нея.

Седях и се вирах в екрана. Баща ми никога не ми беше казвал, че има личен имейл адрес, което би могло да е много полезна информация в случай, че свървът на колежа „Нютън“ изгърми.

Но въпреки това май нямах основание да се чувствам обидена. Ако се съдеше по списъка с контакти, само един-единствен човек знаеше за този адрес. Един човек, който очевидно му пишеше всеки ден. И който за последно беше изпратил писмо само преди двайсет минути.

Някой с инициали В. Б. Д.

— Какво криеш от мен?

Хлопнах капака на лаптопа.

— Пейдж! — Притиснах ръце към гърдите си, когато заобиколи масата и седна насреща. — Не ме стряскай така!

— Извинявай. Повече няма да правя така — стига да ми кажеш какво става.

Навирам си носа там, където не ми е работа. Баща ми издава личните тайни на семейството на непознати. Мама и хабер си няма за това. А, между другото, тя изобщо не ми е майка, а ние двете сме почти сестри.

— Какво искаш да кажеш? — Избутах лаптопа настрана.

Тя протегна към мен отворения си мобилен телефон.

Погледът ми попадна на познат номер, а после се плъзна надолу по екрана.

„В. не отговаря нито на обажданията ми, нито на съобщенията ми. Добре ли е?“

— Освен това ми е оставил три съобщения на гласовата поща със същия въпрос. — Тя затвори телефона и бръкна в джоба на джинсите си. — Не исках да му отговарям преди да говоря с теб, затова те

потърсих в твоята стая и чух странно бръмчене. Трябваше ми време, за да схвана откъде идва, но най-накрая разбрах: от маратонката в дъното на куфара ти.

Тя протегна ръка и ми подаде моя мобилен телефон. Мигащата червена светлинка — знак за нови съобщения — приличаше на лампа върху полицейска кола.

— От събота насам Саймън те е търсил двайсет и четири пъти и ти е изпратил трийсет и едно съобщения. Ти обаче няма как да го знаеш, защото кой знае как си загубила телефона си в една стара обувка. — И тя остави апарата на масата пред мен, макар да й беше ясно, че нямам намерение да го взема. — Какво става? Скарахте ли се?

— Нещо такова. — Сведох поглед към ръцете си, представяйки си как той ги държи.

— Нещо такова? Това пък какво значи? Той кривна и ти се покри?

Затворих очи и си поех дълбоко въздух. През последните три дни безброй пъти повтарях наум тези думи, подготвяйки се рано или късно да ги изрека гласно... но и сега не ми беше по-леко.

— Скъсахме.

Пейдж зяпна.

— *Какво?!* Защо?

— Стана прекалено трудно и мъчително. Сигурно заради голямо разстояние между нас.

— Голямото разстояние, значи? — повтори гневно тя. — Това изобщо не е проблем.

— Естествено, че е проблем. Хората непрекъснато се разделят по тази причина.

— Някои хора — да, като ония, дето изобщо не е трябвало да се събират. Но това не важи за вас със Саймън. Наречи го съдба, сродни души, божествена намеса — както искаш, но ти си родена на тази земя, за да бъдеш с него. И обратното. Няколко километра в повече не могат да го променят.

Не отговорих. Страхувах се, че ще се срина, ако се опитам да го направя.

— Не го вярвам — каза най-накрая Пейдж, опря лакти на масата и подпря главата си с ръце. — Двамата сте идеалната двойка. Когато бях с Джонатан... Когато си спомня за времето, прекарано с него...

Според мен тогава се чувствахме така, както сте вие двамата. — Тя замълча. — Както... беше при вас.

Както беше при нас. Минало време. Минало и заминало.

— Може пък да е само временно — предположи тя. — Може да е някакъв кратък миг на лудост, който ще отмине? Сега той може да се съсредоточи върху винените мушици и лабораторните плъхове, ти — да се насладиш на последната си година в училище, а следващото лято, когато и двамата се върнете в Уинтър Харбър, ще преживеете страстно повторно събиране, което ще трае вечно.

Бях довольна, че външната лампа се пада зад мен и тя не може да види сълзите ми. Очите ми постоянно бяха пълни със сълзи — ден и нощ, а понякога и следобед, когато минавах покрай лабораторните зали в училище. Те обаче така и не потичаха по бузите, а аз бях довольна, че не плача. За първи път това, че тялото ми вече се нуждае от всяка капка вода, се обърна в моя полза.

— Хубава прогноза — казах меко. — Но не ми се вярва да стане така.

Тя подсмръкна и избърса с две ръце *своите* насълзени очи.

— Ела в Уинтър Харбър този уикенд.

— Какво?

— Баба Би иска да отида при нея. Ще пътувам с автобуса до Портланд, където ще ме чака Райли с колата и ще ме откара до Уинтър Харбър. — Тя замълча. — Ако дойдеш, може и ти да се обадиш на Саймън да те чака. Така ще поговорите и ще се опитате да намерите някакво решение.

Със или без Саймън, трябваше да се махна от града; останех ли сама през почивните дни, през цялото време щях да си припомням случилото се последния уикенд.

— Победа!

Подскочих при звука на татковия глас. Извъртях се на пейката и го видях да стои на най-горното стъпало, размахвайки синьото ми яке, сякаш е трофей.

— Това си беше същинско предизвикателство — каза той, слизайки по стълбите. — Ако трябваше да го посрещна сам, имаше опасност да се превърнеш в сладолед.

Погледнах Пейдж. Тя гледаше втръчено телефона си.

— Само че майка ти, тази всезнаеща жена, за нула време откри любимото ти синьо яке, заровено под планина чисто пране.

Той стигна до градинската масичка и ми подаде якето. Погледнах го, след това вдигнах очи към гордото му усмихнато лице и накрая се огледах за мама. Видях я през прозореца на кухнята да мие чинии, сякаш всичко си е в реда на нещата. Сякаш това е поредната семейна вечер. Сякаш мъжът ѝ не беше съсипал тяхното семейство преди седемнайсет години и сега не споделя разни неща за нея с напълно непознати хора.

— Знаеш ли — казах, обръщайки се към Пейдж, — май едно пътуване до Уинтър Харбър е точно това, от което имам нужда.

ГЛАВА 16

Следващата сутрин тръгнахме рано за училище. Пейдж искаше да пита госпожица Мълиган за една мениджърска програма за ресторантьори, която предишната вечер откри по интернет, а аз имах намерение на спокойствие да се поровя в сайта на „Уинтър Харбър Херълд“ в полупразната библиотека.

Щом стъпихме в главното фоайе на училището обаче, стана ясно, че не сме единствените ранобудници тази сутрин.

— Нещо става — каза Пейдж, когато двама преподаватели профучаха край нас, сякаш бяхме невидими. Вървяха забързано, плътно един до друг, и говореха с приглушени гласове. — В „Хоторн“ някога правили ли са общ изпит за всички ученици, който продължава цял ден?

— Никога.

Тя обаче имаше право. Дори суетнята да не се дължеше на промени в учебната програма, нещо все пак ставаше. В продължение само на няколко секунди още десетина преподаватели минаха покрай нас и нито един не спря да попита какво правим там толкова рано. Всички вървяха забързано в една и съща посока.

— Ще се опитам да открия госпожица Мълиган, преди да са евакуирали цялото преподавателско тяло — каза Пейдж. — Нека се видим пред централния вход, ако наистина има някаква извънредна ситуация, става ли?

Когато тя свърна вляво, аз завих в обратната посока и едва успях да избегна челен сблъсък с трима учители по история, които изскочиха от съседната стая и се вляха в оживения трафик по коридора. Направих опит да дочуя за какво си шепнат, но гласовете им се преплитаха, а и всички те крачеха прекалено бързо. Тъкмо започнах да долавям отделни думи — „внезапно“, „трагично“, „последствия“ — и разговарящите вече бяха на пет крачки пред мен, откъдето нищо не се чуваше.

Стигнах вратата на библиотеката и се вмъкнах вътре, забелязвайки, че върволицата учители забавя крачка, преди да влезе в централната аула.

Седнах зад един от компютрите, скрит зад висок шкаф с прашни справочници по рафтовете, и влязох в пощата си.

ВНИМАНИЕ!!!

Съобщението в горния край на екрана ме спря като улична барикада. Цялото беше написано с дебели червени главни букви. В „Хоторн“ особено се гордееха, че спазват имейл етикета, но това съобщение нарушаваше всички възможни правила. В други случаи бих помислила, че е спам и щях да го изтрия, но забелязах, че е изпратено от директора само преди десет минути. По време на целия ми престой в „Хоторн“ имаше само още един такъв случай, когато важен имейл беше разпратен до всички от директора, а не от заместник-директора, както ставаше обикновено. Тогава изтрих имейла, без дори да го дочета докрай, щом разбрах, че се отнася за смъртта на Джъстин.

Сега, сдържайки дъха си, кликах върху съобщението.

„До цялата общност на училище «Хоторн»:

С прискърбие трябва да ви уведомя за смъртта на нашия скъп приятел и второкурсник в «Хоторн» Колин Милтън Купър.

Онези, които са имали щастието да го познават отблизо, знаят, че той беше една от най-светлите и приветливи личности, украсявали някога нашата общност. На онези, които не са го познавали, мога само със съжаление да кажа, че са пропуснали шанса да срещнат един прекрасен млад човек.

Очаквам, че всички вие, като достойни членове на вековна институция от световен ранг, каквато е нашето училище, ще се държите подобаващо през този нелек период. Ако имате някакви въпроси или нещо ви безпокои, вратата на кабинета ми ще бъде винаги отворена за вас.

И няколко последни думи: в днешната дигитална епоха новините се разпространяват бързо и — в повечето случаи — изопачени. Ето защо ви моля да се въздържате от

коментари относно случилото се с когото и да било извън «Хоторн». Всички запитвания от страна на медиите ще се пренасочват към господин Харълд Лоудер, завеждащ връзки с обществеността на училището.

Приемеше моите съболезнования!“

С най-топли чувства: Д-р Мартин О’Хеър, директор

Колин Купър учеше в „Хоторн“. Затова цялото училище беше в паника. Неговата смърт щеше да повлече след себе си пороища от имейли и безброй съвещания на ръководството. Но и Джъстин беше завършила „Хоторн“ само няколко седмици преди да умре, което значеше, че в продължение едва на няколко месеца училището е загубило двама свои възпитаници.

Препрочетох съобщението, опитвайки да си припомня кой беше Колин. Не познавах много хора от долните класове и не можех да свържа името с лице.

Оставих съобщението на екрана, отворих друг прозорец и стартирах търсачката на Гугъл, издирвайки Колин Купър. Когато излязоха хиляди резултати, добавих „Милтън“ и „предколежанско подготвително училище *Хоторн*“. Тъкмо щях да натисна enter, когато погледът ми попадна на последната статия от първата страница.

„Запознайте се с КОЛИН МИЛТЪН КУПЪР и останалите неженени професионалисти на АЙВИ ТРАЙЛС, вашата първа стъпка по пътя към интелигентното търсене на партньор!“

Интелигентно търсене на партньор? Това да не е нещо от рода на сайтовете за запознанства? Този Колин Милтън Купър едва ли е същият, когото търсех; щом като е бил второкурсник, значи трябва да е шестнайсетгодишен (максимум!) и твърде млад за онлайн запознанства. Пък и цялата тази работа изглеждаше прекалено рискована. Ако някой от училището беше разбрал за това, Купър едва ли щеше леко да се отърве. Учениците на „Хоторн“ може и да

разполагат с повече средства от връстниците си, но това не ги прави по-зрели от тях.

Решена да се убедя, че това наистина не е нашият човек, клигнах върху линка.

— О, не! — ахнах веднага.

Според информацията в неговия профил, Колин Милтън Купър от „Айви Трейлс“ беше ученик в „Хоторн“. Но не това ме поразих най-много.

А неговата снимка. Защото, както излизаше, аз бях сред онези, които са имали късмета да познават една от най-светлите и приветливи личности, украсявали някога общността на „Хоторн“. Не отблизо, но достатъчно, че да разпозная къдравата му кестенява коса и зелените очи.

Колин Милтън Купър беше момчето от тоалетната в „Бийнъри“. Онзи, който плачеше и чийто мейл открих забравен при умивалника в тоалетната.

— Скочи от моста.

Подскочих на стола.

— Извинявай. — Паркър се надвеси над компютъра с чаша кафе в ръка. — Стори ми се, че искаш да знаеш какво е станало.

С разтуптяно сърце се облегнах назад и посегнах към мишката.

— Само така ти се е сторило.

— Доколкото схващам, получила си ограничителния мейл от „ел президент“.

Излязох от пощата си и затворих търсачката на Гугъл.

— Странно е от какви неща се страхуват.

Тъкмо се канех да изляза и от страницата на „Айви Трейлс“, но нещо в неговия тон ме възпря.

— Какви например?

Той заобиколи и седна на ръба на бюрото.

— Нали знаеш какво казват за черния пиар?

— Че няма такова нещо? Защото всяка реклама е добра реклама.

Паркър кимна.

— А знаеш ли какво казва Хоторн^[1]?

Внезапно осъзнах, че виждам единствено неговите очи, вперени в моите. Не можех да мисля за нищо друго — дори за отговор на въпроса му.

— Убий, или ще бъдеш убит. Затова са и имейлите, и срещата на преподавателите в ранни зори. Искат да запазят тая история в тайна колкото се може по-дълго, преди да я е надушила пресата.

— И каква е тая история? — попитах, разкъсвайки се между желанието да я науча и нищо да не знам.

Той кимна към екрана на компютъра, откъдето продължаваше да се усмихва Колин Милтън Купър.

— Отборът по гребане на Масачузетския технологичен институт бил на тренировка рано сутринта и открили бедния Колин на брега на река Чарлз.

Сведох поглед към скута си и започнах да си играя с ръкава на пуловера, представяйки си как Саймън гребе по езерото Кантака.

— Откъде знаят, че е скочил? — попитах. — Някой видял ли го е? Може да е паднал, или пък...

— Оставил е бележка. На моста „Лонгфелоу“. Била прикачена към един бял балон, привързан за стъкло преспание.

Очите ми се навлажниха за хиляден път тази седмица.

— Май някаква мадама му е изпила соса. — Той се стовари на стола до мен и кръстоса ръце на тила. — Обикновено така става.

— Откъде знаеш това?

— От баща си. Връзки. Както винаги. — Той извади мобилния телефон от джоба на униформения си блейзър. — Искаш ли да знаеш кое е най-зловещото в цялата тая история?

Не исках, но той вече се беше надвесил към мен, натискайки едновременно с това бутоните.

— Когато го открили, устата му била изкривена. Абсолютно. — Той протегна телефона към мен. — Все едно се смеел.

Вперих поглед в снимката, опитвайки се да си възвърна говора. Усмивката му не беше много широка, не като усмивките на жертвите от миналото лято, но доста приличаше на тях.

— Откъде ти... Как успя...

— Полицаите я изпратили на О'Хеър, той пък я препрати на баща ми, който си остави телефона без надзор, докато вземаше сутрешната си баня в джакузито.

Едва откъсвайки очи от снимката, отместих поглед към компютъра.

Той вече беше плътно до мен. Лактите ни се докоснаха, когато посегнах към мишката. Въпреки че телата ни бяха покрити с няколко слоя дрехи, неговият допир предизвика нещо като електрически удар, който премина по ръката ми и надолу по гръбнака. Ръката ми така се разтрепери, че не можех да задържа курсора достатъчно дълго на едно място, за да затворя снимката върху екрана.

— Извинявай. — Гласът му сега беше много по-мек и внимателен. — Толкова съм глупав. Не знам защо ти показвах това.

— Всичко е наред. Просто искам... Изглежда...

Той постави ръка върху моята. Мишката застана на едно място. Едва поемайки си въздух, гледах как курсорът отива към горния десен ъгъл на екрана. Показалецът му се плъзна върху моя и се задържа за кратко там, преди да натисне надолу.

Колин Милтън Купър изчезна.

Преместих поглед от екрана към нашите ръце. Той не махаше своята. Нещо по-лошо — аз също не издърпах моята.

— Трябва да вървя — прошепнах.

— Какво? — Той стисна пръстите ми. — Къде?

Измъкнах ръката си от неговата и скочих.

Той посегна да ме хване, но аз бързо отскочих назад. Усещах погледа му върху себе си, докато вдигах чантата от пода.

Нямах представа къде отивам. Поне не и отначало. Просто побягнах — далече от библиотеката, по коридора, през парадния вход. Когато се озовах на тротоара, завих наляво и продължих да тичам все по-силно, с все по-ускоряващи се крачки. Промъквах се между хората, пресичах улиците, без дори да погледна светофара. Около мен кръжаха червени и оранжеви листа, но аз едва ги виждах, безчувствена за сухите им краища, които докосваха кожата ми. През кънтящите удари на сърцето едва чувах клаксоните и свиренето на вятъра в ушите си... и водите на река Чарлз, които се плискаха край брега.

Не спрях да тичам, докато не усетих студената вода около глезените си. Вдигнах поглед, изненадана къде ме е довело тялото ми, без мисълта да го направлява.

Мостът „Лонгфелоу“. Той се простираше над реката, свързвайки Бостън с Кеймбридж на около километър по-нататък. И се издигаше на сто и петдесет метра над главата ми, където течеше сутрешният

трафик, участниците в който не съзнаваха какво се беше случило само преди часове на това място.

Покрай мен премина университетският отбор по гребане. Гигантите, хванали греблата, ме върнаха към реалността.

Какво правех тук? И защо? Вярно, Колин Милтън Купър се беше удавил, скачайки в реката. Да, възможно е сърцето му да е било разбито от някое момиче само преди няколко дни. Това обаче не означава задължително, че Рейна и Зара... че те имат нещо общо с всичко това...

Саймън. Взах да ровя трескаво в раницата си за мобилния телефон. Още не бях отговорила на неговите обаждания, но сега повече отвсякога имах нужда от гласа му. Искях да чуя как ме убеждава, че това е невъзможно; че няма как те да имат нещо общо с това, защото са напълно, тотално, на сто процента...

Мъртви. Явно и батерията му беше мъртва, защото веднага се включи гласовата поща.

Затворих капачето на мобилния си телефон и се загледах във водите на реката, търсейки — надявайки се — за някакъв знак. Проблясване на светлина, внезапен плясък, чифт сребристи очи. Нещо да ми подсказе, че онова, за което мислех, е възможно; че не полудявам.

Без да се замислям, едва усещайки как ледената вода се просмуква в чорапогащника ми, направих крачка, после още една. Водата стигна до коленете, мокрейки краката ми.

Можех да го направя. Бях ги спряла веднъж, можех да го направя пак.

Не успях да стигна много далече, защото нещо силно и бързо се вряза в стомаха ми, изкарвайки въздуха от дробовете ми. Опитах да се противопоставя, протегнах ръце срещу тази сила и зарових пети в тинята, но то беше по-силно от мен.

— Спри! — казах задъхано. — Моля те, нека да...

Прасците ми се блъснаха о нещо и аз се олюлях назад, падайки върху лявото си рамо. От болката ми прималях, пред очите ми се спусна бяла завеса от светлина и за миг забравих какво трябваше да правя.

— Всичко е наред! — каза успокоително мъжки глас.

С отслабването на болката постепенно започнах да виждам отново и реката бавно се върна на фокус. Виеше ми се свят и ми

трябваше известно време, за да осъзная, че нечия ръка е обвита около кръста ми и крака, обути в панталони цвят каки, се издигат пред мен като крепост.

— Добре си...

Сърцето ми подскочи.

Саймън. Въпреки всичко, което му казах, въпреки че не отговарях на обажданията и съобщенията му... той беше тук. Бил е толкова разтревожен, когато не е успял да се свърже с мен, че е изминал целия път от „Бейтс“ дотук, за да провери какво става.

Стискайки клепачи, за да не позволя на сълзите да рукнат по бузите ми, аз заставах на колене, извих се настрани и обвих ръце около него.

— Благодаря ти — прошепнах във врата му.

Ръцете му закрилнически обвиха гърба ми. Без да обръщам внимание на тъничкото предупредително гласче в главата си, леко се издърпах и го целунах.

Устните му се стегнаха.

— Всичко е наред — изрекох само с дъх. — Добре съм.

Устните му още се колебаеха дали да отвърнат, макар да станаха малко по-уверени и се отпускаха с всяка моя следваща целувка. Скоро целувките ни станаха по-настойчиви, по-силни, докато съвсем забравих къде се намираме и защо сме тук. Когато той легна на земята и ме придърпа нежно към себе си, дори не отворих очи да видя дали някой ни гледа. Не ме беше грижа.

— Съжалявам. — Устните ми бавно се придвижваха по бузата му към ухото. — Не знам какво си бях въобразила.

Той ме притисна още по-близо до себе си и ръцете му пропълзяха от талията към бедрата ми.

— Липсваше ми... толкова много.

Ръцете му замряха.

— Какво?

Дъхът ми секна. Отворих очи. Бавно се надигнах. Забелязах яката на бялата риза. Морскосиният блейзър. Избродираният със сърма герб.

— Нали се видяхме в училище само преди десет минути.

Очите ми щяха да изхвъркнат, когато срещнах неговите. Те не бяха кафяви, топли и утешителни.

Защото не бяха очите на Саймън.
Бяха очите на Паркър.

[1] Натаниъл Хоторн (1804–1864) е американски писател. Най-известните му произведения са „Алената буква“ (1850) и „Къщата със седемте фронтонa“ (1851). Централна тема в творчеството му е чувството за вина, породено от конфликта между стремежа към лично участие и ограниченията на обществените норми. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 17

— Пък аз си мислех, че Зет е ексхибиционистка.

Сравнението със Зара ме накара рязко да извия волана, който стисках здраво от близо час, откакто тръгнахме от Бостън за Мейн.

— Извинявай — каза Пейдж. — Това обаче може да се приеме за добър знак, нали? Сега вече мога да споменавам за ППЧ на мъртвата си сестра в съвсем нормален разговор.

Съсредоточих се върху дишането си и върху шофирането по права линия. Не исках да тревожа Пейдж, затова не й казах какво се е случило с мен. Така смятах за редно, но с всеки изминал ден ми беше все по-трудно да го тая в себе си.

— ППЧ? — попитах.

— Публична проява на чувства. — Тя съсредоточено изучаваше дисплея на мобилния си телефон. — Пръстите на ръцете и краката на цял футболен отбор няма да стигнат, за да се преброи колко пъти съм я виждала да се чука със случайно забърсани момчета. Но дори тя имаше някаква мярка. — Пейдж ми хвърли бърз поглед. — Когато работата опреше до ППЧ. Не когато става дума за живот и смърт. Очевидно.

— Кой тогава няма мярка? — попитах, посягайки към бутилката с вода в поставката за чаши между двете предни седалки.

— Паркър Кинг.

Отново рязко завъртях волана — този път обаче отворената бутилка с вода беше в скута ми.

Пейдж ми подаде пакетчето с хартиени кърпички, останали на таблото след последното спиране на бензиностанция, протегна се и хвана волана.

— Искаш ли аз да карам?

— Не. — Попих разлятата вода, напъхах мокрите кърпички в найлоновото пликче за отпадъци и отново хванах волана.

— Защо го каза? Искам да кажа онова, за Паркър Кинг.

Тя ми протегна телефона си. Погледнах го, после преглътнах и вперих очи в пътя.

— Заради това. — Тя дръпна телефона, за да хвърли още един поглед на дисплея. — Гадно, а?

Опитах се да кажа, че и аз мисля така, обаче едва успях да кимна. Но и това беше предостатъчно, като се има предвид, че ставаше дума за снимка, на която Паркър лежи проснат на земята, а аз съм върху него.

— Чудя се кое ли е момичето. — Пейдж присви очи и поднесе телефона съвсем близо до лицето си. — Той се вижда съвсем ясно, но нейното лице е скрито от косата.

Да благодарим на Бог и за дребните му милости. Добре че същия ден бях оставила пуловера на Саймън вкъщи, за пране. Ако го бях облякла, Пейдж — а и всеки друг в „Хоторн“ — би ме разпознал веднага.

— Представа нямам — отговорих. — Кой ги е снимал?

Тя хлопна капачето на телефона и го пусна в чантичката си.

— Кой знае. Но снимката я пуснаха „Хрътките“ — клюкарският сайт на училището. Абонирана съм при тях за спешните съобщения — според мен това е добър начин да опозная новите си съученици.

Аз също знаех за „Хрътките“, но никога не бях влизала в техния сайт.

— От този сайт може ли да разбереш и имената на хората?

— Обикновено да. Но не и за тая снимка — под нея пише само: „Най-щастливата двойка в Хоторн“; явно който и да е снимал, не е от нашето училище, защото всички познават Паркър. Но се обзалагам, че е въпрос на време някой да ги разпознае и да напише имената. — Тя замълча. — Ааа, Ванеса...

— Тъхъ.

— Ако исках да летя, щях да взема самолета.

Погледнах скоростомера — стрелката се колебаеше около сто и двайсет мили в час.

— Извинявай — казах и дръпнах крак от педала на газта. — Май съм малко разсеяна днес.

— Сигурна ли си, че държиш да шофираш сама чак до Уинтър Харбър? Не е ли по-добре да се обадя на Райли къде сме и той да ни вземе?

— Добре съм. Честна дума.

Тя окуражаващо стисна коляното ми. Продължихме да пътуваме в пълно мълчание, а аз се опитах да се съсредоточа върху пътните знаци и да не обръщам внимание на бумтящото си сърце, което ускоряваше ритъма при всеки следващ завой. Сигурна бях, че Пейдж щеше да ме предупреди, ако Райли е споменал нещо за Саймън и намерението му той също да дойде в Портланд... Ами ако е променил намерението си? Какво ще стане, ако в последния момент е решил да се види очи в очи с мен? Тогава какво ще му кажа? Особено сега, когато бих дала мило и драго да върна вече казаното назад?

Едва имах време да формулирам тия въпроси в главата си, камо ли да им намеря отговор. Ресторантът, в който трябваше да се видим с Райли, се оказа много по-близо до магистралата, отколкото предполагах, и не след дълго ние вече влизахме в полупразния паркинг. Щом ни видя, Райли се подаде иззад предния капак на джипа си и ни помахаше.

— Сигурна ли си, че това не е грешка? — меко попита Пейдж.

— Какво имаш предвид?

Тя ме погледна, а очите ѝ внезапно станаха тъжни и загрижени.

— Дето излизам с друго момче, нищо че сме само приятели. — Тя замълча. — Не съм ли ужасна, че чаках с нетърпение днес да видя Райли?

Спрях колата, протегнах се към нея и я прегърнах силно.

— Невъзможно е някога да станеш ужасна.

Все още бяхме прегърнати, когато Райли почука на прозореца откъм нейната страна.

— Здравсти, сладурано — поздрави, когато Пейдж отвори вратата. После се надвеси и бързо я целуна по бузата, а на мен ми се усмихна бегло. — Ванеса.

— Здравсти — отговорих.

Той заби поглед в краката си. Пейдж ме погледна намръщено. Хвърлих поглед зад тях и усетих едновременно облекчение и разочарование, когато никой друг не слезе от джипа.

— Да си прекарате страхотно — казах, стараяйки се гласът ми да прозвучи бодро. — Пейдж, ще се видим тая вечер в Уинтър Харбър.

Лицето ѝ остана загрижено, но въпреки това тя взе чантата от пода и хвана дръжката на вратата.

— Поне се опитай, като натискаш педала, да не стигаш трицифрено число.

— Дадено.

Наблюдавах ги, докато прекосявах паркинга. Той несприетно, с лекота хвана ръката ѝ, а тя се стегна и хвърли поглед през рамо към мен. Помахам, направих ѝ знак да се обърне напред и потеглих, преди да съм ги притеснила с още нещо.

Не беше тяхна вината, че Саймън ме мрази.

Аз си бях виновна.

Старият термометър на волвото показваше петнайсет градуса, което значеше, че навън сигурно е около четири. Въпреки това свалих прозореца докрай и пуснах климатика. Колкото повече шофирах, толкова по-горещо ми ставаше, докато накрая потта рухна и дрехите прилепнаха за тялото ми. Но не спрях да купя още вода. Страхувах се, че спра ли веднъж, няма да продължа на север към Уинтър Харбър, а ще тръгна на запад, към „Бейтс“.

Пътят, който обикновено изминавах за три часа, сега ми отне само два. Профучах покрай табелата с форма на лодка, приветстваща ме с добре дошла в Уинтър Харбър, и влетях в града по главната улица. Намалих, чак когато наближих паркинга при ресторанта на Бети. Спрях там.

Извадих телефона от чантичката си и сърцето ми се сви, когато видях, че няма никакви нови съобщения.

„Сигурно ме мразиш. Не те виня за това.“

Едва бях сложила точката на второто изречение и започнах да трия думите.

„Съжаляват, че не се обадох по-рано.“

Изтрих и това съобщение и вперих поглед в тъмния дисплей на телефона. След последния ни разговор, когато изхвърчах от

„Бийнъри“, а Саймън потресен остана да седи на масата, думите не идваха никак лесно.

„Здравей. Как си?“

Натиснах бутона за изпращане преди да съм размислила, после се загледах в екрана, очаквайки да получа съобщение. След няколко минути проверих дали успешно съм изпратила есемеса и включена ли е гласовата поща. Всичко си беше наред.

Пъхнах телефона в джоба на джинсите си, излязох от колата и вдигнах ципа на якето. В Уинтър Харбър беше десетина градуса по-студено, отколкото в Портланд, и вятърът сякаш навяваше снежинки по изпотената ми кожа. Пред служебния вход пооправих косата си, вързана на конска опашка, и потупах лицето си с ръце, надявайки се хората да предположат, че съм се зачервила от студа.

— О, гражданката! — възкликна Луис, главният готвач, когато влязох в кухнята. — Как я карате там — здраво учене и още по-здраво купонясване, а?

— Нещо такова. — Усмихнах се, припомняйки си първия път, когато влязох в ресторанта на Бети това лято след една почти безсънна нощ в къщата ни край езерото.

От погребението на Джъстин бяха минали два дни и за първи път бях съвсем сама в Уинтър Харбър. Дойдох при Бети за закуска и най-вече да се слея с тълпата непознати туристи. Когато казах на Гарет, момчето на паркинга, че съм изкарала тежка нощ, той помисли, че страдам от махмурлук и накара Луис да ми приготви специален кулинарен лек. Оттогава това се превърна в тема на постоянни закачки и подигравки с мен.

— Извади късмет. Току-що усъвършенствах рецептата за пикантните тиквени понички. Същински мехлем за всичко, което те мъчи. — Той взе една вилица, откъсна с нея част от поничката в тигана, подложи ръка отдолу и я поднесе към устата ми.

— Страхотно — казах, вдъхвайки аромата на топлото сладко парче, — вече се чувствам значително по-добре.

— Разбира се, че ще се почувстваш по-добре. — Луис пусна вилицата в джоба на престилката си и кръстоса ръце на гърдите. —

Казвай сега какво не е наред, ама честно.

Вдигнах ръка към лицето си.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че е октомври. По това време би трябвало да си кюташ в баровската къща в Бостън, да си четеш баровските книжки и да се готвиш за баровския колеж. — Той огледа кухнята, после дойде по-близо до мен и сниши глас. — Заради Бети е, нали?

Сърцето ми подскочи.

— Тревожиш се за нея — продължаваше той. — С всички е така. Не е идвала тук от седмици, а всеки път, когато пристигне нейният приятел — как му беше името? Мортимър? Или Луцифер?

— Оливър.

— Точно така. Та, всеки път като дойде тук, е блед като призрак и се тресе, сякаш наистина е видял привидение. А щом го попитаме как е Бети и скоро ли се връща, млъква като мида и си тръгва.

— Защо?

— Ако знаех защо, сладурче, щях да сменя черпака с кристално кълбо. Един господ знае колко щях да спечеля, ако можех да решавам малките проблеми на богатите туристи.

— Е, щом видя Бети, ще ѝ предам колко липсва на всички в ресторанта — казах, отбелязвайки си наум да поговоря по-късно с Пейдж за Оливър.

След като Луис ми разказа всички новини около хората от персонала (включително и за Гарет, който се беше върнал в колежа, но не пропускаше да ме спомене в имейлите си) и ме натъпка до насита с топли кифлички и прясно изцеден портокалов сок, аз си поех дълбоко въздух и зададох въпроса, заради който всъщност бях дошла.

— Та, като стана дума за баровски книжки... спомняш ли си малката книжарничка в покрайнините на града?

Той не вдигна поглед от тенджерата, в която бъркаше нещо.

— Да не говориш за „Страната на Катър“?

— Сигурно. — Бети не ми беше споменала име.

— Чувал съм само за една книжарница. Не живеях в Уинтър Харбър, когато са я отворили, но я знам, защото местните още приказват за нея. Хората бяха толкова разстроени, когато изгоря, че после седмици наред не четяха.

Когато изгоря ли? Бети беше пропуснала и тази важна подробност. А живееше в Уинтър Харбър повече от шейсет години, така че няма как да не е знаела. Дори да е пропуснала някак самото събитие, местните трябва да са ѝ разказали — най-малкото Оливър, тукашен жител и историк на града, ѝ е споменал.

Тогава защо не ми каза за пожара? Или пък Оливър — нали беше в стаята, когато заговорихме за книжарницата.

— Имаш ли представа какво се е случило със собственика? — попитах.

— Предполагат, че е била в мазето да подрежда някакви книги и не е могла да се спаси. Книжарничката беше толкова далече от града, че никой не разбра за пожара, докато вече не беше прекалено късно. Когато всичко свърши, нямаше и следа от тялото.

Тъкмо се канех да попитам дали знае кога точно е станало, когато вратата към ресторанта се отвори и през нея влетя кисел сервитьор. Луис потъна в задълбочен разговор около специалитетите за закуска, затова махнах за довиждане и се измъкнах навън.

Сега въздухът беше дори по-студен. Пъхнах ръце в джобовете си и наведох глава срещу вятъра. Бързайки към колата, се опитвах да осмисля току-що наученото и се чудех кого още мога да разпитам за допълнителни подробности.

Ако Бети знаеше нещо повече от онова, което ми каза, явно нямаше желание да го споделя. Това означаваше, че и Пейдж няма да може да ми помогне. Оливър също не би споменал нещо, което Бети не иска да знам. Господин и госпожа Кармайкъл сигурно щяха да попълнят някои празнини в моята информация, но в момента нямаше особена охота да разговарям с тях. Същото важеше и за Кейлъб, който най-вероятно щеше да тръшне вратата под носа ми, като ме види. Саймън със сигурност би провел разследване, докато не се добере до онова, което искам да знам. Точно сега обаче не можех да го моля за услуга, без да му обясня защо ми трябва такава информация. И преди да съм се извинила.

А можеше и да не ми помогне. Една бърза справка с мобилния ми телефон показва, че още не е отговорил на моето съобщение и явно няма желание да разговаря за каквото и да било.

Тъкмо пуснах телефона обратно в джоба си, когато чух наблизо да се затварят вратите на кола.

— Да не ме будалкаш нещо? — настояваше мъжки глас. — Моля те, само кажи, че това е някаква сбъркана идея за тъпа шега — да изкараш акъла на твоя старец за Хелоуин, така ли?

Стигнах колата, хванах дръжката на вратата и погледнах над покрива. На около двајсетина метра от мен, мъж на средна възраст с панталон цвят каки, кафяво велурено палто и шапка на „Ред сокс“ стоеше зад лъскав черен лендровър и така размахваше ръце, сякаш джипът беше самолет, който трябваше да бъде насочван, докато се приземи. Онзи, който го беше разстроил, седеше на мястото до шофьора и не се виждаше.

— Е, поздравления. Току-що с твоята глупост го издуха.

Мъжът внезапно се обърна. Аз бързо отворих вратата на колата и се тръшнах на седалката. В огледалото за обратно виждане продължих да го наблюдавам как лае нещо по телефона, докато върви към входа на ресторанта. На няколко крачки след него с наведена глава вървеше някакъв тийнейджър, а в ушите му се виждаха малки бели слушалки. Проследих с поглед тънките кабели чак до познатата кожена чанта.

— Паркър!

Той рязко вдигна глава. Аз мигом се сниших на седалката. Стиснах здраво очи, чудейки се какво ли прави тук. Лятото свърши, пък и половината залив още беше замръзнал; единствените туристи, които идваха в Уинтър Харбър по това време, бяха любителите на есента, пристигнали да снимат колоритната окраска на дърветата, но Паркър не ми изглеждаше такъв.

Изчаках още няколко секунди, после се огледах предпазливо. С облекчение забелязах, че никой не стои до моя прозорец или близо до колата, изправих се на седалката, запалих мотора и натиснах газта.

Библиотеката на Уинтър Харбър се намиреше в другия край на града. Докато карах по познатите улици, си припомних кога за последно ходих там. И защо. Тримата със Саймън и Кейлъб отидохме да говорим с Оливър — един от редовните посетители, в деня, когато разбрах, че той е голямата любов на Бети. Тогава се надявахме, че от него ще научим нещо повече за семейство Марчанд, включително за Рейна и Зара, които подозирахме, че са причина за смъртта на Джъстин и на другите мистериозни удавници. Той отговори на много от нашите въпроси и предизвика още повече, които никога не бихме се сетили да зададем, като ни разкри, че всички жени от това семейство са сирени.

Заради странното поведение на Оливър в последно време никак не ми се искаше пак да разговарям лично с него. Но онова, което не можех да науча пряко от него, се надявах да разбера от неговата многотомна „Пълна история на Уинтър Харбър“.

На паркинга пред библиотеката имаше само още една кола — реших, че трябва да е на библиотекарката Мери. Паркирах близо до централния вход, изключих звука на телефона, като го оставих само на вибрация, пъхнах го в джоба на джинсите и влязох вътре. Махнах на Мери, която очевидно не ме помнеше от посещенията през лятото, и тръгнах към малката секция с книги за местния край, където бяха четирите тома на Оливър Савидж. Доскоро Мери ги държеше скрити при нея, за да престане Оливър да пита защо никой не ги заема, но сега той явно си имаше по-големи грижи.

Взех книгите и се настаних в читалнята близо до голямата камина. През лятото им бях посветила немалко време, търсейки информация за внезапно връхлитащите урагани и свързаните помежду си няколко случая на удавяния, но така и не си спомнях да съм попадала на нещо за „Страната на Катър“. Причината за това обаче можеше и да е, че не съм знаела какво да търся.

Не открих нищо в първите три тома. В четвъртия, в статията за успешния местен бизнес, видях кратък параграф — същия, в който беше споменат и ресторантът „Рибената чорба на Бети“. Частта за книжарницата беше още по-кратка от тази за ресторанта.

„Страната на Катър, уютна книжарничка, разположена в покрайнините на Лоулор Трейл, отваря врати през май 1990 г. и предизвиква възторжени критики и голямо одобрение. Собственичката, новопристигналата в Уинтър Харбър Шарлот Блу, предлага на посетителите нови книги, а също стари и редки издания, в предразполагаща и приветлива обстановка. Книжарницата, която скоро се превръща в любимо място както за местните хора, така и за туристите, изгаря при пожар през ноември 1993 г. Причината така и не е установена, а «Страната на Катър» повече не е възстановена.“

Погледът ми се задържа на предпоследното изречение. И още нещо се беше случило през ноември 1993 г.

Аз се бях родила.

— Здравсти, скитнице.

Захлопнах книгата.

— Кейлъб! Здравсти!

Идваше от раздела с DVD. Очаквах щом приближи, да ме затрупа с въпроси за раздялата със Саймън, но той само се усмихна и ме целуна по бузата.

— Саймън не ми каза, че ще идваш през почивните дни.

Явно това не беше единственото, което Саймън е премълчал пред него. Кейлъб едва ли щеше да е толкова приветлив, ако знаеше, че двамата с брат му вече не сме заедно.

— Стана непредвидено — отговорих. — Пейдж искаше да се види с Бети и аз реших да дойда с нея.

— Хубаво. — Той кимна към книгите пред мен. — Не знаеш ли вече достатъчно, че и сама да напишеш книга за Уинтър Харбър?

— Едва ли някой ще иска да я прочете — пошегувах се.

Той сведе поглед и усмивката му помръкна.

— Ами ти? — попитах. — Защо си в библиотеката в такъв слънчев есенен ден?

— С момчетата сме запланували киноветер. Тукашната колекция е удивително добра.

Кимнах, без да зная как да продължа разговора. С Кейлъб се знаехме отдавна и го чувствах близък заради връзката му с Джъстин, но след като отношенията ни със Саймън се промениха, ми беше трудно да говоря и с него.

— Колко смяташ да останеш? — попита той след проточилата се пауза. — Какво ще кажеш за закуска утре?

— Мисля, че ще тръгнем много рано. Става ли да го отложим за следващия път?

— Дадено. — Той погледна часовника си. — Никак не обичам да си тръгвам набързо, но преди десет минути трябваше да съм в яхтклуба. Заливът се разтопи и клиентите нямат търпение да пуснат лодките си пак на вода.

— Разбирам. — Станах да го прегърна за довиждане и чак тогава си дадох сметка какво всъщност каза. Щом видях как застинах на място

и кръвта се качи в лицето ми, той бързо пристъпи към мен.

— Не знаеше ли? — тихо попита.

Опитах да поклатя глава, но това се оказа не по силите ми.

— Миналия уикенд тук беше страшна жегата. Колкото беше останало от леда, всичко се разтопи.

— Ти видя ли... — изшептах. — Някой дали...

— Никой нищо не е видял. Просто защото няма нищо за гледане.

— Точно така. — Пак се опитах да кимна. — Знам.

— Ванеса, ти знаеш какви бяха намеренията на Зара към мен. Ако тя някак беше оцеляла... Не мислиш ли, че ще съм първият, когото ще се опита да открие?

Очите ми се насълзиха — отчасти, защото беше прав, но и защото звучеше толкова спокойно, така уверено, че ми напомни за Саймън.

Той протегна ръце и аз пристъпих към него. Стояхме прегърнати няколко секунди, преди да се отдръпна назад. Докато се отдалечаваше, бегло ми се усмихна и подхвърли през рамо.

— Най-добре е тоя мой брат да не те изпуска от очи.

При тези думи съвсем щях да изгубя самообладание, но точно тогава мобилният ми телефон завибрира. На два пъти го изпусках, защото пръстите ми бяха хлъзгави от пот, най-накрая обаче успях да го измъкна от джоба.

„В., баба Би се обади. Разстроена е и иска тази вечер да е само с мен, за да поговорим. Чувствам се ужасно, но какво да правя? хо^[1]“

П., не С.

Строполих се обратно на стола и отговорих на съобщението.

„Споко. Дано тя е ОК. Оставам в къщата на езерото. До после.“

В.

След секунда телефонът отново завибрира.

„Видях те в града. Тая вечер съм тук. Да разпуснем?“

[1] Във възприетия при есемесите език това е символът за „прегръдки и целувки“. — Бел.прев. [↑](#)

ГЛАВА 18

Съгласих се да се видя с Паркър по три причини. Първата беше проста: не исках да оставам сама. Пейдж беше с Бети и дори да отидех у тях с намерение да стоя настрана, за да не преча на разговора им, знаех, че Пейдж ще настоява да се включа.

Това означаваше, че трябва да се махна, което водеше до втората причина: на Паркър не влияех като на другите момчета. Вярно, натискахме се край реката, но тогава го мислех за Саймън, пък и — както знае всяко подготве в Ню Ингленд — той не може да откаже на нито едно момиче, ако то му се нахвърли. Стига да внимавах, тая вечер нямаше опасност да се стигне до такава конфузна ситуация, а и нямаше да ми се наложи да отбивам нежелани прояви на мъжко внимание.

Това, естествено, не значи, че ще се правя сякаш край реката нищо не е станало. И оттук към третата причина: ще обясня грешката си и ще помоля Паркър да накара „Хрътките“ да свалят снимката от техния сайт, преди да е станало още по-зле.

Тия причини ми се виждаха съвсем сериозни и разумни. За съжаление, когато спрях колата на паркинга на курортния и спа комплекс „Фар“, те не ми помогнаха да избегна чувството за вина.

— Тези дойдоха заради теб.

Вдигнах глава. Паркър стоеше на горната палуба на двуетажна яхта с бутилка вино и две чаши в ръка.

— Не се шегувам — продължи. — Толкова дълго стоиш там, че охраната се обади да попита нямам ли нужда от помощ.

Погледнах през рамо. Двама мъже с униформи на курортния и спа комплекс „Фар“ ме наблюдаваха от спряла наблизо голф количка.

— Аз не пия — казах, като се обърнах пак към него.

— Аз също.

Очаквах да се разсмее, или поне да се усмихне, но нищо такова не стана. Повтаряйки наум, че това е бил най-добрият вариант за вечерта, се насилих да тръгна по кея и да мина по рампата на яхтата.

Той ме посрещна горе, сега ръцете му бяха свободни и протегнати към мен.

— Това не е среща — казах.

— Ти си имаш гадже.

Това също беше казано без следа от усмивка. Леко разколебана — нямах намерение да го опровергавам — аз поех ръката му и се качих на палубата. В мига, в който стъпих на борда, той ме пусна и пое към каютата. Последвах го — най-вече защото май изобщо не му пукаше дали вървя след него.

— Изглежда, тук всичко е приготвено за зимата — казах, когато влязох вътре. Мебелите в двете подобни на апартамент помещения бяха покрити. Единственото, останало извън белите чаршафи, бяха барът, два стола и телевизорът.

— Така и не сме я разопаковали още. — Той извади две бутилки минерална вода от хладилника и ми подаде едната.

— Тогава защо ще го правите тепърва? — попитах.

Той бръкна в кошчето за отпадъци до бара и измъкна от там червен памучен пуловер.

— Годишен риболовен фестивал „Царски живот“ — прочетох гласно надписа върху него.

— Известен също и като двата дни в годината, в които баща ми разчиства деловите си ангажименти за някои срещи на четири очи с особено важно значение. Така подрежда нещата, че да може да контролира всичко останало по мейла и с мобилния телефон. Освен това неговата асистентка се сдобива с куп сувенири, което придава допълнителна тежест на събитието.

Той запрати пуловера обратно към кошчето. Дрехата се приземи върху няколко бутилки с вино.

— Той сега тук ли е? — попитах. — Да не е на горната палуба?

— Вече не. В момента е в комплекса, вечеря. След гурме фиестата с омари ще се оттегли в къщата ни на брега и ще зяпа спортни канали, докато не изпадне в алкохолно вцепенение.

— Ти защо не си с него?

Той ме погледна и леко присви очи.

— Извинявай. Това не е моя работа, представа нямам защо...

Звън на телефон ме прекъсна. Паркър извади мобилния от джоба на панталона си, каза на онзи, който се обаждаше, да се качи на борда

и затвори. Преди да реша как да продължа разговора, вратата се отвори и човекът влезе.

— Поръчах една със сирене и една с чушки. Дано ти хареса. — Паркър плати на разносвача на пици, а на мен бегло се усмихна. — Може да платиш своя дял, ако настояваш. Щом като не е среща.

Преди няколко минути тази усмивка в комбинация с вбесяващата двойна пица щяха да ме изстрелят право към волвото на паркинга. Сега обаче това ми действа успокоително. Окуражаващо. От малкото, което спомена за баща си и за техния съвместен уикенд, ми стана ясно, че просто има нужда от компания — и то не *точно от моята* компания.

Решихме да ядем навън и аз се качих след него на горната палуба. Той се упъти към носа. Не ми подаде ръка, нито се обърна да погледне идвам ли след него, затова прескочих веригите без ни най-малко колебание.

— Хубава гледка — казах, когато заставах до него. Светлините в центъра на Уинтър Харбър блещукаха оттатък залива.

Той остави пицата, взе си парче и седна на ръба, провесил крака отвън.

— Защо не каза, че пак ще идваш насам?

Седнах на няколко крачки от него, опрях гръб о парапета и притиснах колене към гърдите си.

— Не съм го планирала. Проверявам семейната ни къща при езерото.

Кимна. Хранехме се мълчаливо, той беше впил поглед в тъмния хоризонт, а аз се питах за какво ли си мисли в момента. Изглеждаше някак разсеян, отчужден. Каквото и да бе станало между него и баща му, изглеждаше доста сериозно. Канех се да отворя дума за случката край реката, но прецених, че сега не му е времето. Не исках да му развалям настроението още повече, пък и изясняването на нашите отношения не беше спешно, тъй като очевидно аз бях последното, което занимава ума му. Накрая, вместо да се опитам да го поставя на място, аз все повече се чудех как да го накарам да се почувства малко по-добре.

— Е — казах накрая и сърцето ми ускори ударите си, — скоро ще трябва да подаваме документи за колеж.

— Така разправят.

— Ти реши ли вече къде ще отидеш?

— Имаш предвид след като завърша и като взема лодка — истинска лодка, не такъв плаващ дворец — с която да се спусна надолу по Източното крайбрежие, а после да се върна обратно покрай Западното крайбрежие? И след като съм спирал на случайно избрани места и съм се срещал с хора, които и хабер си нямат кое е семейството ми и кой съм аз? След година, а може и повече?

Замълчах за миг.

— Да.

— Не, още не съм решил. Най-вероятно накрая обаче ще се озова в Принстън. Успехът ми не е достатъчно висок за там, но баща ми има връзки.

— Чух, че техният кампус бил много красив.

Той отсечено се изсмя.

— Разбрано, госпожице Мълиган.

Гореща вълна обля лицето ми. Зарадвах се, че е тъмно и не може да го забележи.

— Ами ти? — попита. — В аления прилив ли ще се влееш? Или ще лаеш като булдог и ще ревеш като лъв?

Докато той изреждаше талисманите на Бръшляновата лига, аз зарях поглед над залива, припомняйки си едни други светлини, които разпръскваха мрака преди няколко месеца.

— Нито едно от тези.

— Е, тогава значи ще е някой колеж по изкуствата. Стимулиращо за ума, но крайно непрактично — каза, понижавайки глас, сякаш повтаряше нещо, което беше чувал много пъти досега. — Значи така, сигурно „Уилямс“. Или пък „Амхърст“. А защо не изпълниш мечтата на Мат Харисън да те види в „Бейтс“?

— Няма да постъпвам в колеж. — За първи път казвах това гласно; за първи път го признавах пред друг, освен пред себе си. Почти очаквах госпожица Мълиган да се втурне на яхтата, да ме хване за раменете и да ме разтърси, за да се осъзная.

— Но ти учиш в „Хоторн“ — каза Паркър.

— Е, и?

— Всеки, който учи в „Хоторн“, после отива в колеж. Нали за това родителите ни пръскат толкова пари — да осигурят нашето бъдеще, преди още да сме си помислили за него.

— Е, в такъв случай явно ще наруша традицията.

Той ме погледна, този път наистина ме погледна — за първи път, откакто бях дошла.

— Заради онова, което се случи със сестра ти ли?

Предположението му беше невярно, но реших да му дам шанс да зададе въпросите, които останалите задаваха само негласно.

— Заради това, че не виждам смисъл — казах.

— Как реагираха вашите, когато им каза?

— Казаха, че това си е моят живот и че уважават и подкрепят решението ми. — Точно това е очаквала да чуе Джъстин, ако беше събрала кураж да им каже истината. — Казаха, че ще ме обичат, каквото и да стане.

Гласът ми секна при последната дума. За щастие, дори и да го забеляза, Паркър не каза нищо. Той просто впери поглед в невидимия хоризонт и ме остави да се съвзема.

— Днес, когато баща ми получи имейл от тренъора по водно поло, че напускам отбора — проговори след известно време Паркър, — той каза, че не ми *позволява* да си правя такива шеги с него. Каза, че освен фамилното име, водното поло е едно от малкото неща, които работят в моя полза... И че заради него се гордее с мен.

Дори да бях изненадана от факта, че напуска отбора, това мина на заден план заради начина, по който е реагирал баща му. Родителите ми щяха да са разстроени, когато най-накрая им кажех, че няма да продължа в колеж, но въпреки това щяха да мислят какви ще са последиците за мен, не за тях.

— Знаеш ли какво ще каже той, ако само намекна, че не съм сигурен дали да продължа в колеж? Ако споделя с него, че не съм сигурен дали това е най-добре за мен?

Очите ни се срещнаха. Очаквах в погледа му да пламти гняв, но той гледаше тъжно, без живец.

— Ще ме изгони и ще ми заповяда да не се мяркам пред очите му без доказателство, че съм кандидатствал и съм бил одобрен в някой от посочените от него колежи. — Той отклони поглед към водата. — Даже не знам кое е по-лошо. Да ме изритат... или да съм толкова изплашен, че да не смея да кажа онова, което той не иска да чуе. — Той се поколеба. — Ти си най-смелият човек, когото познавам, Ванеса Сандс.

— Всъщност...

Прекъсна ме внезапно вълнение, от което яхтата изведнъж пропадна, после отскочи нагоре. Дойде така изненадващо, че трябваше да се вкопча в парапета, за да не падна във водата. В следващата секунда дълга тясна моторница изрева покрай нас и излезе от пристанището. Взирайки се в тъмното, по-скоро се досетих, отколкото разчетох името ѝ, изписано върху кила: „Дълбини или умри“.

Още стисках студения метал, когато дочух тъп звук, при който фибростъклото под мен завибрира. С усилие откъснах очи от развълнуваната вода и погледнах в посоката, откъдето идваше звукът — видях Паркър да стои там, останал само по панталон върху себе си. Погледът ми направи дъга от голите му гърди към ризата, обувките и чорапите, струпани в краката му, после се устреми към мигащите светлинки оттатък залива.

— Какво правиш? — попитах, стисвайки още по-здраво перилата.

— Ще поплувам.

— Водата е ледена.

Той пристъпи вляво, точно срещу мен.

— Не съм го правил, откакто напуснах отбора. Това е единственото, което ми липсва.

Не можех да откъсна очи от златистата му кожа. С всеки удар на сърцето белите петна пред очите ми се увеличаваха.

За щастие, понеже не можех по своя воля да откъсна очи от него, накрая той сам излезе от полезрението ми. Усетила отново сили, пуснах парапета, изправих се и тръгнах заднешком, а маратонките ми поскръцваха по фибростъклото.

— Трябва да вървя — казах, вперила поглед в гърдите му, когато се обърна към мен. — Стана късно.

— Осем часът е.

— Саймън, моят приятел, ще се обади всеки момент. Не искам да го изпусна.

— Добре де, почакай — каза Паркър, тръгвайки след мен. — Ще те изпратя.

— Не!

Той спря. Очите ми най-сетне се вдигнаха до лицето му, обтегнато от недоумение.

— Добре съм — продължих, опитвайки се да звуча естествено.
— Благодаря ти за пицата. Ще се видим в училище.

Завъртах се на пети, минах направо през носа на яхтата и прескочих веригата. Чак към средата на палубата, когато бях сигурна, че Паркър не може да ме види, хукнах без да се крия. В момента, в който стигнах рампата към кея, чух плясък откъм носа.

Затаих дъх и се ослушах. За шум от разплискана вода, удари на крака, загребване с ръце.

Нищо. Даже вълнението, предизвикано от моторницата, беше утихнало и водата в залива, която само преди секунди напираше от всички страни на яхтата, беше неподвижна.

Пред очите ми отново изникна „Дълбини или умри“, дебел черен надпис, извит като закривен пръст, който примамва нищо неподозиращите плувци да приближат. Спомних си за гмуркачите, които се бяха натъкнали на ледения гроб. Почувствах същия натиск в корема, какъвто усетих и когато Паркър ме измъкна от реката.

— Не го прави — казах си, отстъпвайки заднешком от рампата.
— Той си е добре и така. Просто го остави на мира — и него, и другите.

Но не го направих. Върнах се обратно на палубата двойно по-бързо, отколкото бях слязла.

— Паркър? — прошепнах, оглеждайки гладката повърхност на тъмната вода. — Паркър! — повторих, този път по-високо.

Тъкмо щях да се втурна в каютата, за да потърся фенерче, когато с ъгълчето на окото си мярнах нещо дълго и плоско. То се носеше недалече от яхтата към средата на залива като плевей, подмятан от течението.

Стрелнах се към борда и се надвесих през парапета, за да го огледам по-добре. Когато смътно различих профила на Паркър, се втурнах обратно на палубата, смъкнах един спасителен пояс с надпис „С. С. Бостончанин“ от стената и побягнах обратно към парапета. Водата беше черна като небето, но въпреки това си представих повърхността осветена от дългите снопове светлина, идващи от дълбините, както стана при атаката на сирените това лято. След това, призовавайки атлетическите умения на Джъстин и всичките си сили, замахнах широко с пояса и го запратих далече във водата.

Поясът падна с плясък на няколко крачки от Паркър. Той обаче не помръдна.

„Нали се сещаш как водата от време на време покрива ушите ти, когато се отпуснеш по гръб върху повърхността на езерото? Тогава в един момент чуваш всеки шум наоколо, а в следващия всичко е заглушено. И това е нещо такова.“

Саймън. Така ми беше описал въздействието на Зара над него, когато останаха сами в гората... и което Паркър явно чувстваше в момента. Потопен в ледената вода. Това можеше да го убие, ако нещо не му попречеше.

— *Паркър!* — изсъсках.

Нищо.

Вкопчена в парапета, се заоглеждах за проблясъци светлина или други признаци на живот под гладката повърхност. Ако и той е омагьосан от сирените, какво ли ще стане да скоча след него във водата? Плувах добре и можех да се измъкна на една сирена, но щях да съм беззащитна пред повече от тях.

Охраната. Сигурно още бяха на паркинга и наблюдаваха какво става на борда на „С. С. Бостончанин“, за да са сигурни, че нещо няма да се обърка. Можех да ги потърся, да им кажа истината — че Паркър е решил да поплува и сигурно е ранен — и да ги оставя да поемат нещата в свои ръце оттук нататък. Но ако те не бяха достатъчно бързи, или пък сирените са прекалено силни, тогава трима мъже...

Погледът ми попадна на разпенения участък от повърхността.

Той беше изчезнал. Доскоро лежеше там, вкочанен и неподвижен като труп... А после се преобърна и се загуби, потъвайки с главата надолу.

— Не. — Не поглеждах встрани, докато събувах маратонките си и събличах самото и пуловера. — Не, не, не.

За кратко се поколебах, преди да смъкна и джинсите и да ги хвърля до мен. Останала само по тениска и бельо, аз се покатерих на парапета, прехвърлих се през него и бавно се спуснах от другата страна. Пръстите на краката ми щръкнаха във въздуха отвъд борда, а ръцете ми започнаха да се хлъзгаш по перилата, които сега бяха зад мен. Затворих очи, поех дълбоко влажния солен въздух и си представих как Паркър превързва коляното ми в градския парк на Бостън.

После скочих.

Рязкото потъване в солената вода ми подежда ободряващо, но водата около мен беше непрогледно черна. Можех да гребя с часове, но след като не виждах дори ръката пред лицето си, как щях да открия Паркър.

Направих салто и се приготвих да се издигна към повърхността, когато нещо се вкопчи в глезена ми.

Крясъкът ми предизвика заслепяващ облак от балончета. Започнах да ритам и да се дърпам, но онова, което ме държеше, успя да ме завлече на няколко метра надолу, преди да ме пусне. Щом се почувствах свободна, размахвах крака и заплувах из залива, оглеждайки мрака за Рейна, Зара или някоя от другите сирени на Уинтър Харбър.

Толкова съсредоточено наблюдавах всичко под себе си, че не забелязах тялото насреща, преди да блъсна глава в гърдите му и ръцете му да обвият раменете ми.

Започнах да извивам тяло и да се дърпам, но без полза. След секунди главата ми отново беше над водата.

— Паркър! — опитах да го отблъсна. Този път той ме пусна. — Какво ти става!

— Какво ми става ли? — Той изплю нагълтаната вода, изтри очи и отметна назад косата си. — С *теб* какво става?! Най-напред побягна, сякаш някой те гони по петите, после се връщаш, хвърляш се във водата и за малко да се удавиш. Ако не бях се оказал наблизо...

— Не съм се давела — прекъснах го, преди да си дам сметка защо мисли така. За разлика от другите хора, на мен не ми се налагаше да излизам на повърхността за въздух и доста време бях останала под вода, преди да ме хване. На него очевидно му се е сторило, че прекалено дълго съм се задържала там. — Освен това скочих във водата, защото *ти* изчезна.

Докато говорех, той клатеше енергично глава, готов всеки момент да ме опровергае... но после изведнъж замря.

— Помислила си, че съм в беда?

Обърнах се и заплувах към яхтата.

— Забрави.

Той на мига се озова до мен.

— Нямам намерение да го забравям. С мен всичко беше наред — просто гърбът ми се схвана от студа и се гмурнах под вода, за да

раздвижа мускулите си, но...

Той продължаваше да говори, но аз вече не го слушах. Спрях да загребвам с ръце и стиснах с длани главата си, защото внезапно ми се зави свят, сякаш съм попаднала в пропелера на някоя яхта и сега потъвах дълбоко под водата. Болката беше толкова режеща, че не бях способна едновременно да се отгласквам с крака и да дишам.

Ако до мен не беше Паркър, който отначало плуваше редом, а после отдолу, праметнал едната си ръка през гърдите ми и стиснал здраво рамото ми, сигурно щях да потъна чак на дъното на залива.

— И сама мога — изпъхтах, когато се добрахме до стълбата от едната страна на яхтата.

Само че грешах. Той остана във водата, докато правех опити да се покатеря, но тутакси се озова край мен, когато кракът ми се подхлъзна още на първото стъпало. После двамата изкачихме стълбата по начина, по който бяхме плували дотук — той с ръка, обвита около мен, теглейки ме нагоре, като ме оставяше сама да пристъпвам от стъпало на стъпало.

Щом стигна палубата, той се извърна, така че ръката му вече беше под гърба ми, а другата — под коленете; след това лесно ме изтегли горе.

— Добре съм — казах, когато ме положи на палубата, давайки си сметка колко неубедително звуча. — Честно. Просто малко главоболие.

— Сега трябва да кротуваш. И да ме оставиш да действам.

Чувствах се твърде изтощена, за да споря. Освен това — с изключение на болката, която пулсираше в главата ми — всъщност не беше никак неприятно. Паркър беше грижовен и ме закриляше. Като един друг човек, когото познавах.

Това си помислих малко по-късно, когато се питах защо не му попречих да ме внесе в кабината и нежно да ме сложи да легна. Въпреки че бяхме в спалнята. На яхтата, нощем. Сами.

— Ще ти дам аспирин — тихо каза той.

Затворих очи и се опитах да проясня главата си. Постепенно болката утихна. Когато няколко минути по-късно той се върна, вече можех сама да седна и да изпия аспирин.

— Ще трябва да се преоблечеш — каза, когато му подадох празната чаша. После кимна към подгизналата ми тениска, избягвайки

да ме погледне в очите, и измъкна чифт сухи дрехи от нощното шкафче край леглото.

— Благодаря — казах. — Би ли...?

Не се наложи да довършвам, той и така разбра какво го моля. Бързо излезе, затваряйки внимателно вратата след себе си.

Болката постепенно намаля. Свалих мокрите дрехи, нахлузих джинсите, които Паркър донесе от палубата, и пуловера с емблемата на бостънските „Ред сокс“. После се пъгнах под завивките и казах на Паркър да влезе, когато почука на вратата.

Той предпазливо отвори, сякаш се боеше от онова, което ще завари вътре. Отпусна се като видя, че съм завита до брадичката, после взе една кърпа от купчината хавлии, които беше струпал на близкото писалище, и приседна на ръба на леглото.

— Малко е студена — каза.

— Няма нищо.

Притисна кърпата последователно към челото, слепоочията и бузите ми. Когато стигна брадичката, вдигнах леко глава, за да избърше и шията ми. От тази прохлада се почувствах толкова добре, че затворих очи и се опитах да не обръщам внимание на вината, която се просмукваше в стомаха ми.

Всъщност нищо нередно не правех. С Паркър бяхме просто приятели. Дори всичко между нас със Саймън да вървеше добре, нищо не пречеше да имам момчета приятели — особено такива, които са имунизирани срещу моите чарове.

— Защо не си починеш, докато пусна това през сушилнята. — Паркър кимна към моите мокри дрехи на пода. — После ще те изпратя до вас.

— Недей.

Той вдигна очи с изненада.

И не само той беше изненадан.

— Не може ли просто да поседиш тук за малко? — Чак не ми се вярваше, че това излиза от моята уста. — Дрехите и сами ще изсъхнат.

Разчитах, че и той като мен не иска да остава сам в този момент. Изглежда, се оказах права. Той закачи мокрите ми дрехи по дръжката на вратата и върху облегалката на стола и седна до мен на леглото.

Той също се беше преоблякъл, но въпреки това усещах студа, който лъха от кожата му, на сантиметри от мен. Мълчеше, аз — също.

Скоро се отпуснах, започнах да дишам по-леко и престанах да се притеснявам дали постъпвам правилно.

Когато отворих очи, утринната светлина се процеждаше през транспарантите над леглото. Паркър не беше помръднал от мястото, където лежеше преди часове, но сега аз се бях свила до него, а ръката ми беше праметната през кръста му. Той също беше обвил кръста ми с ръка, а дланта му лежеше на хълбока ми.

Вдигнах глава и погледнах на нощното шкафче от неговата страна, където мобилният телефон се подаваше от чантичката ми и примигваше в червено. Като внимавах да не го събудя, защото дишаше дълбоко, бавно протегнах ръка, взех телефона и отворих капачето.

„В., в къщата край езерото. Къде си? Моля те, звънни или прати смс.“

Саймън

ГЛАВА 19

— Няма как да не намине — каза Пейдж, отваряйки вратата на „Бийнъри“ — следващия понеделник.

— Вече го направи — казах. — Два пъти лично и осемнайсет телефонни обаждания. А аз го изпуснах.

— Не мога да повярвам, че си проспала обажданията му. Сигурно си била страшно изтощена.

Вярно, че бях изтощена, но тя не подозираше истинската причина за това, нито къде съм спала, докато Саймън се е опитвал да се свърже с мен. Когато отидох у тях по-късно сутринта, Пейдж усети, че нещо се е случило, затова ѝ разказах как Саймън ме е търсил в къщата, за съобщенията на гласовата поща и есемесите. Казах, че съм пропуснала обажданията му, защото рано съм се прибрала в къщата край езерото и съм спала като заклана — а не че бях плувала и се бях гушкала с най-известния плувец на „Хоторн“.

Причините да се срещна с Паркър имаха своето обяснение, но освен странния и прост факт, че така исках, нямаше смислен отговор защо съм прекарала нощта при него.

— Той ти се извини, че не ти е отговорил веднага, нали? — попита Пейдж.

— Да, но когато не съм отговорила, съобщенията му от тревожни постепенно започват да стават истерични. После не вдигна, когато го потърсих, и оттогава никакъв не се е обаждал.

— Е, щом той не вдига, тогава ти ще му се извиниш и ще му обясниш какво е станало. Голяма работа. — Пейдж отстъпи встрани и ме пропусна да мина. — Две сродни души нищо не може да ги раздели.

Опитах се да отвърна на усмивката ѝ, докато влизах в кафенето, но устата ми не се подчини. Защото аз *наистина трябваше* да се извиня. Само половинчато му бях обяснила как стоят нещата, премълчавайки цялата останала истина. Откакто получих съобщението му преди два дни, десетина пъти се опитах да се свържа с него. Но

всеки път телефонът му се включваше директно на гласова поща. Когато му изпращах съобщения, те оставаха без отговор. Излиза, че сродните души *могат* да бъдат разделени — от чиста глупост.

— Умирам от глад. — Пейдж стовари раницата си на една празна маса и се упъти към барплота. — Искаш ли нещо?

— Аз черпя — отвърнах бързо. — Защото вчера ти шофира през целия път обратно.

— Щях да шофирам и без награда, но след като предлагаш, пилешката супа ми се вижда добра компенсация.

Тя се върна на масата, а аз тръгнах към бара. Бях предложила да отидем до „Бийнъри“ на обяд, защото всеки път идвахме около единайсет сутринта — за късни закуски и предобедни срещи. Никога не бяхме попадали в кафенето по това време и останах доволна, че беше почти пусто, а персоналът се занимаваше предимно с пълненето на захарниците по масите и зареждането със салфетки.

Освен това ми се удаваше чудесна възможност да се срещна очи в очи с мистериозната личност, която ме почерпи със сок от водорасли.

— Извинете — обърнах се към единствения служител зад бара, който стоеше с гръб към мен, — Вила тук ли е?

— А слънцето изгрява ли всяка сутрин — любезно отговори жената, обръщайки се към мен. — С какво мога да ви помогна?

Тя гледаше към поставката за салфетки в ръцете си и аз се възползвах, за да я огледам набързо. На ръст беше горе-долу колкото мен, слабичка, с кафява престилка, превързана над торбест панталон, и свободна бяла риза. Косата ѝ беше прибрана под кафява бейзболна шапка с емблемата на „Бийнъри“. Ръцете ѝ бяха бледи, набръчкани и покрити с първите старчески петна. Забелязах, че трепереха, когато се опита да затвори кутията със салфетки.

— Да ви помогна — предложих.

— Всичко е наред. Мисля, че съм... — Тя вдигна очи и погледите ни се срещнаха. Кутията със салфетки се изплъзна от ръцете ѝ и те се пръснаха по пода.

С разтуптяно сърце заобиколих бара, за да ѝ помогна да оправи бъркотията. Един от сервитьорите ме изпревари и двамата, клекнали, започнаха да събират салфетките. Опитах се да доловя какво си шепнат, докато се връщах от другата страна на бара, но точно тогава

друг от сервитьорите реши да усили джаз музиката, която се разнасяше над главите ни.

— Съжалявам за случката. — Вила се изправи иззад бара, отупвайки ръце в престилката. — Свръхдоза кофеин. Така става, когато кафето ти е безплатно.

— Няма проблем — отговорих.

Тя пое дълбоко въздух и ми се усмихна. Лицето ѝ потвърди онова, което бях разбрала по ръцете — беше възрастна. Поне три пъти по-възрастна от останалия персонал на „Бийнъри“, съставен предимно от студенти в колежа. Страните ѝ бяха хлътнали. Челото ѝ беше пресечено от ситни бръчки. Кафявите ѝ очи гледаха изпод отпуснати бледи клепачи.

— Какво ще обичате? — попита, забърсвайки бара пред себе си. — Капучино? Еспreso? Днес предлагаме фантастичен киш, още топъл-топъл.

— Звучи страхотно. Ще взема парче от него, една пилешка супа и два студени чая.

— Веднага идват.

Проследих я с поглед как изчезва в кухнята, после се обърнах. Пейдж седеше на масата и четеше вестник. Очаквах да вдигне поглед, за да ѝ дам знак, че супата идва всеки момент, но тя беше твърде погълната от четивото.

— Да не сте модел? — попита едно момче през три стола от мен, когато се обърнах.

— Не — отсякох. Усещах се твърде нервна, за да се замислям дали да му отговоря, или да се правя, че не го забелязвам.

— Наистина? — Той сложи лакът на бара и опря буза върху дланта си. — Имам чувството, че съм ви виждал и преди. По билбордовете например. Облечена с красиви дрехи. Щедро споделяйки красотата си с цял Бостън.

Протегнах се над бара, опитвайки да надзърна в кухнята.

— Твърде ослепителна сте, за да ви снимат само за каталози. Участвали ли сте в ревюта?

— Не съм модел — повторих, извърщайки се към него. — Ученичка съм. Точка.

Той се намръщи и се облегна на стола си.

— В такъв случай — голям срам!

Тъкмо бях на път да му се извиня — не беше негова вината, че се лепна за мен — но чух гласове откъм кухнята. Високи, ядосани гласове. Заедно с тях се разнесе тръшкане на врати.

Две минути по-късно се появи сервитьор с пламнало лице и свити юмруци. Минута след него излезе Вила с кръгъл поднос. Дори и да беше участвала в пререканието вътре, с нищо не го показваше.

— Ето, заповядайте. — Тя постави подноса пред мен. — Ще желаете ли още нещо?

Отпих бързо от една от чашите със студен чай. Той се оказа неподсладен, затова опитах и другия.

— Няма сол.

— Моля?

— В чая ми няма сол. — Приведох се към нея и сниших глас. — Последния път бяхте сложили сол в моята чаша студен чай.

Гъстите ѝ побелели вежди се вдигнаха нагоре.

— Така ли? Много се извинявам, сигурно съм я объркала със захарта. Ето, вземете. — Тя се наведе и измъкна нещо изпод бара. — Следващото питие е от заведението.

Погледнах талона за безплатна напитка, но не го взех.

— Ами какво ще кажете за водораслите? — попитах.

— Какво? — Тя вдигна ръка и сви шепа зад ухото си.

Имах чувството, че сърцето ми ще се пръсне, но не защото се притеснявах, а защото бях объркана.

— Последния път, когато бях тук, един от вашите колеги ми даде зелена напитка в малка чашка за аперитив. Каза, че вие ме черпите и според него било сок от пшенични кълнове. — Замълчах, за да ѝ дам възможност да осъзнае какво казвам. — Но то беше горчиво. Солено. Като сок от водорасли.

Изражението ѝ остана непроменено, докато казвах това. Чак накрая очите ѝ леко се разшириха.

— Сега си спомням. Понякога търговците ни пращат мостри на нови продукти да ги предлагаме на клиентите. Миналата седмица получихме цял кашон от нова природна енергийна напитка. Това трябва да е било.

— Но барманът каза, че е специално от вас. От моята *приятелка* Вила.

— Ей, Марти — извика тя.

Човекът през три стола от мен вдигна глава.

— Коя е най-добрата ти приятелка тук, в „Бийнъри“?

— Милата Вила, разбира се — ухили се той.

Тя отново се обърна към мен.

— Тук съм от доста време. И имам много приятели.

Отворих уста да изстрелям нов въпрос, но единственото, което ми идваше наум, бе дали наистина е възможно да греша. Мнението на Вила по този въпрос беше очевидно, затова нямаше смисъл да питам.

— Благодаря — смотолевих, оставих талона за безплатна напитка, вдигнах подноса и понечих да го отнеса.

— Ванеса...

Сега сърцето ми щеше да спре. Погледнах бледата сбръчкана ръка, хванала ръкава ми.

— Добре ли си? — тихо попита Вила.

Вдигнах очи към нейните.

— Откъде знаете...

— Добре ли си?

Кимнах отсечено.

— Мисля, че да.

Пръстите ѝ стиснаха ръката ми, преди да ме пусне. Останах вцепенена, като вкопана в земята, докато тя не изчезна в кухнята.

— Божичко — тихо простена Пейдж, когато седнах до нея на масата. — Спомняш ли си злополуката с автобуса?

— Да — отвърнах разсеяно.

— Помниш ли, че имаше объркване дали някои от младежите, които е трябвало да пътуват с автобуса, наистина са били на него? Защото не бяха успели да съберат пълната бройка от списъка на треньора.

— Точно така. — Хвърлих поглед към бара и вратата на кухнята зад него.

— Вече всичко е ясно.

Пейдж ми подаде „Глоуб“. Нямаше как да подмина водещото заглавие: „Телата на четиримата безследно изчезнали от отбора на Бостънския университет открити при Лоуган“.

— На летището? — попитах.

— Носели се по водата в края на пистата. Двама пилоти ги забелязали миналата нощ.

Взех вестника и бързо прелистих страниците.

— Пише ли как са изглеждали, като са ги открили? Дали са се...

— Не, нищо не пише — отговори Пейдж.

Въздъхнах леко с облекчение. Ако всички са били усмихнати в смъртта си, нямаше как да не го споменат в статията. Картинката беше твърде гротескна, а детайлът — прекалено ценен, за да го пропуснат. Сгънах вестника и го пхнах под подноса — да не бие на очи.

— Докато беше с Бети този уикенд, тя не спомена ли случайно...

Пейдж взе чашата студен чай и започна да върти в ръцете си парченцето лимон, забучено на ръба.

— Не каза ли дали нещо... особено... не се случва? Или пък че долавя неща, които не би трябвало да чува?

Пейдж взе захарницата, обърна я над чашата и започна задълбочено да изучава струята от бели кристалчета, които се сипеха в чая.

— Извинявай — казах, — знам колко неудобно се чувстваш. Аз просто...

— Не мислиш ли, че бих ти казала веднага, ако има нещо, което трябва да знаеш?

Отдръпнах се назад. Пейдж никога не ми беше говорила с такъв тон.

Лицето ѝ веднага се сгърчи.

— Прости ми, такава съм идиотка. Просто беше тежък уикенд. Както ти казах и докато пътувахме насам, Бети беше много емоционална, което и *мен* ме развълнува... Предполагам, още не съм готова да говоря за това.

— Не си длъжна да говориш за каквото и да било. Аз съм идиотът в случая. Но винаги автоматично се сещам за нея, когато стане нещо такова. — Кимнах към ъгълчето на вестника, което се подаваше изпод подноса. — Въпреки че е глупаво и съвсем нелогично. Просто е по-силно от мен.

Звукът на счупено стъкло ни накара да подскочим на местата си. Сещайки се за свръхдозата кофеин на Вила и как това я накара да разпилее салфетките, аз скочих, готова да ѝ помогна да събере каквото е изпуснала този път и да я попитам по-настойтелно откъде знае коя съм.

Но не беше Вила, а барманът — същият, който ми донесе чашката със сок от водорасли.

— Естествено — каза той, вдигайки ръце във въздуха. — Това е направо върхът след всички ония хора, които неистово звъняха на семействата си и зарязваха храната си недоизядена и неплатена.

Мърморейки под нос, той грабна метлата и започна да мете. Огледах кафенето, отидох на бара, изминах го по цялата дължина и надникнах към кухнята.

Вила не се виждаше. Но всички останали от персонала бяха там.

— Ванеса! — извика Пейдж, когато се отправих към вратата. — Къде отиваш?

— Връщам се след минутка — отговорих през рамо.

На тротоара се огледах и в двете посоки и като не видях Вила пред кафенето, свих в тясната уличка малко по-надолу, стрелнах се между мръсните тухлени стени и побягнах. Само една тясна ивица паваж делеше напрегнатия трафик по улицата и онова, което се случваше от другата страна, но високите огради не позволяваха да видя гърба на „Бийнъри“. Продължих да вървя, заобикаляйки кофи за боклук и контейнери с отпадъци, и отново излязох на тротоара. Без да обръщам внимание на лъстивата усмивка на мъжа на средна възраст, който миеше прозорците на пицарията от едната ми страна, завих наляво и едва не налетях на друг мъж.

Той беше с гръб към мен, но разпознах къдравата бяла коса, която ограждаше главата му, и червената жилетка, провиснала под ръба на сакото.

Баща ми беше в центъра. Посред бял ден. Въпреки че на закуска ни разказа за удивителната лекция върху Торо^[1], която се кани да изнесе в десет часа.

Лекциите му траеха поне по един час, а сега беше малко след единайсет. Дори да беше съкратил изложението си, нямаше как да стигне от „Нютън“ дотук толкова бързо.

Тъкмо се канех да му се обадя, когато той вдигна ръка и помахна на някого отпред. Повървах още няколко крачки след него, прилепена към стената, та да хлътна в първия вход, ако се обърне.

„Сигурно ще се види с мама, казах си. Или пък с някой колега. За уговорена в последния момент среща за обяд.“

Когато той най-накрая спря, аз се озовах пред витрината на магазин за винтидж облекло. На тротоара отпред имаше дълъг щендер с окачени на него зимни сака; взех едно розово късо палто, вдигнах го отпред, за да скрия лицето и тялото си от кръста нагоре, и надникнах иззад него. На спирката на автобуса имаше струпани доста хора и закриваха гледката, но в пролуките между главите и раменете им все пак успявах да зърна по нещо.

Прегръдка. Целувка по бузата. Две чаши кафе със знака на „Бийнъри“.

Едната за него.

Другата за Вила.

[1] Хенри Дейвид Торо (1817–1862) е американски писател, поет, историк и философ, станал известен с „Есе за гражданско неподчинение“, в което призовава за индивидуална съпротива срещу държавата. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 20

Прииска ми се да изкрещя. Едва се удържах да не се втурна към тях, да ги разблъскам и да настоявам за обяснение какво всъщност става. Но в мига, в който разбрах с кого има среща, устата ми пресъхна. Краката ми омекнаха. Сграбчих щендера с дрехи, за да не се строполя, и когато отново погледнах в тяхната посока, тях вече ги нямаше.

Сетих се за имейлите в пощата на баща ми и инициалите на човека, с когото си кореспондираше всеки ден.

В. Б. Д. Дали „В“-то не беше за Вила?

Когато изчезнаха така внезапно, не ми оставаше друго, освен цял ден да премислям обвинението си. След часовете Пейдж остана за консултация по математика, а аз се прибрах вкъщи, решена да разбере онова, което са крили от мен в продължение на седемнайсет години и което едва ли щяха някога да ми кажат, ако не бях разкрила част от истината сама.

— Баща ми в кабинета си ли е? — Затръшнах вратата след себе и запратих раницата на дивана. През откrehнатата врата на трапезарията видях мама да седи начело на масата. — Трябва да поговоря с него.

Никакъв отговор.

— Мамо! — Тъкмо бях готова да се втурна към противоположния край на къщата, когато нещо в нейната поза ме възпря. Гърбът ѝ беше изопнат като дъска, а главата — напълно неподвижна.

Тръгнах към нея, а равновесието, което едва успях да си върна през деня, рухна. Дали тя знаеше за лъжата на баща ми и къде е бил сутринта... Научила ли беше нещо повече от мен?

— Мамо! — повиках я отново, заставайки зад нея.

Все още никаква реакция. Тя стоеше като прикована от картината върху екрана на малкия телевизор пред себе си. Надвесих се напред, за да видя по-добре какво гледа, и опрях ръка върху рамото ѝ.

— Ванеса! — подскочи тя. — Не се промъквай така зад мен!

Изправих се, притиснала ръце към гърдите, където сърцето ми биеше като полудяло.

— Не съм се промъкнала. Първо затръшнах вратата. После два пъти те повиках. Но ти нищо не чу.

— О! — По лицето ѝ се изписа объркване. Но то веднага изчезна и тя засия насреща ми.

— Днес свърших чудесна работа. Погледни само. — Тя посочи телевизора и аз чак сега забелязах, че това е портативен DVD плейър. — Разпознаваш ли някого?

— Джордж Клуни? — опитах се да налучкам, присвивайки очи.

— Запази си ласкателствата за баща ти.

— Това татко ли е? — Мъжът с тъмната коса изглеждаше твърде млад, за да ми е баща. Освен това носеше пелерина и имаше вампирски зъби.

— И аз. И ти. И още много наши приятели.

Домашно видео. Ако се съди по вида на баща ми — пък и по нашия с мама — беше най-малко отпреди петнайсет години.

Мама премести плейъра на масата.

— В Кеймбридж има едно място, където прехвърлят записите от касети върху DVD. Открих в мазето цяла купчина с наши стари видеозаписи и дадох да ги конвертират.

— Страхотно — поздравих я, надявайки се това да се окаже стъпка напред. Нищо чудно старите записи с Джъстин да ѝ помогнат да приеме нейната загуба и да я накара да говори спокойно за нея.

— Тогава ти прохождаше и сигурно едва ли си спомняш, но години наред двамата с баща ти правехме най-страхотните маскаради в тая част на Бостън.

— И защо спряхте да ги правите? — попитах.

— Работата ми стана по-напрегната. Вие двете пораснахте. Но сестра ти винаги е обичала тия маскаради и те ѝ липсваха, когато вече не ги правехме. — Тя замълча, после се обърна с грейнало лице към мен. — Помислих си, че ще е забавно, ако тая година пак си направим маскарад. Ти, разбира се, може да поканиш Саймън и когото още искаш. Същото важи и за Пейдж.

Ето какво било, значи. Мама не се връщаше назад в миналото, за да приеме по-леко настоящето, а се опитваше да го възкреси.

Чувствах се прекалено разтревожена и без това, за да се притесня от споменаването на Саймън.

— Не мисля, че е добра идея.

Тя ме погледна.

— Защо така?

— Очевидно е защо го правиш. Но ако си мислиш, че като повтаряш всичко, от което Джъстин се е чувствала щастлива...

— Баща ти е в кабинета си — срязва ме тя. — Нали *него* търсеше, когато дойде? Не мен.

Бавно отстъпих назад, забелязвайки едва сега кутията с хартиени кърпички до ръката ѝ и влажните, смачкани на топка салфетки, пръснати по масата.

— Да. Извинявай.

Тревогата ми постепенно премина в гняв, колкото повече приближавах кабинета на баща ми. Каквото и да ставаше в момента с мама, беше по негова вина. Възможно е смъртта на Джъстин да е отключила нейното сегашно поведение, но ако не беше връзката му с Шарлот Блу, не аз щях да бъда тук сега, а Джъстин и мама щеше да е добре. На всичкото отгоре, след като беше забъркал цялата тая каша, сега не правеше нищо, за да ѝ помогне да се оправя.

Всичко това ме настрои за хладния и методичен разпит, който се готвех да проведа с него.

— Коя е Вила?

Зад компютъра баща ми се задави с онова, което пиеше в момента.

Затворих вратата и тръгнах към писалището.

— Днес те видях в центъра. По времето, когато трябваше да изнасяш лекция.

— Ванеса — изпелтечи той с почервения като домат лице, докато попиваше с купчина салфетки разлетия чай, — защо първо не седнеш, не си поемеш дъх и не се успокоиш? После ще се опитаме да изясним какво си мислиш, че си видяла.

Седнах. Иначе трябваше да го удуша.

— Мама замисля грандиозен маскарад. Също като в доброто старо време. И знаеш ли защо?

Ръцете му трепереха, докато изхвърляше мокрите салфетки в кошчето.

— Защото така се опитва да си върне мъртвата дъщеря. — Замълчах, изчаквайки да отпие от чая си. — Своята *единствена* дъщеря.

Тоя път той изпусна чашата. Тя се удари в ръба на писалището и падна на пода.

— Чудно. Вила също постоянно изпуска разни неща. Това, изглежда, е едно от многото общи неща между вас.

Той въздъхна.

— Кой ти каза.

— По-добре попитай кой *не ми е казал*.

Той се опита да си възвърне самообладанието, докато вдигаше чашата. После се облегна назад и склочи ръце на корема си.

— Разбирам гнева ти... но те моля да осъзнаеш, че ситуацията е много сложна.

— А ти трябва да си дадеш сметка, че така я омаловажаваш.

Той вдигна ръце, сякаш признаваше, че съм права.

— Това наистина е пълен хаос. Моля те да приемеш най-искрените ми извинения.

— За кое по-точно? Че си наранил мама? Или че си ни лъгал двете с Джъстин? Или пък че всеки ден разказваш за моя живот на напълно непознати хора?

Очите му се ококориха.

— Ти как...

— А може би се извиняваш заради това, че имаш връзка с друга жена? И то сега, след всичко онова, което се случи?

— Ванеса — сурово произнесе той, сякаш да ми покаже, че съм стигнала твърде далече. После се надигна и се наклони към мен. — Нямам връзка с Вила или с когото и да било друг. Обичам майка ти. Обичал съм я през всичките тия двайсет години, каквото и да съм преживял. Ако не беше така, ти щеше да научиш истината много по-рано.

Усетих, че нещо притиска гърдите ми.

— Какво пък трябва да означава това?

— Това означава, че майка ти... — Гласът му секна и главата му се отпусна върху гърдите. Миг по-късно той отново ме погледна. — Това означава, че тя искаше да те предпази. Не желаше да страдаш заради нещо, което не е по твоя вина и което не може да се промени.

— Така значи. И ти щеше да го държиш в тайна цял живот, нали? Защото е за мое добро да не знаея коя съм всъщност?

— Нямах такова намерение. Представях си... Надявах се подходящият момент да ти го кажа все някога да дойде. Когато и да е това... всички сме единомисленици, че заслужаваш да знаеш истината.

Отместих поглед от него, опитвайки да си представя как бих реагирала, ако Саймън иска да направи нещо, с което не съм съгласна. Щях ли да се примиря, дори да си давам сметка, че не е правилно? Само защото го обичам и това чувство е по-силно от евентуалните последици.

Да, сигурно така щях да направя.

— Коя е тя? — попитах миг по-късно.

— Приятелка. Познаваше Шарлот.

Срещнах погледа му. За първи път го чувах да произнесе името ѝ на глас. И дори не мигна.

— Често ли се срещате? — попитах.

— Не. Днес беше за първи път от много години насам.

— Нали току-що каза, че ти е приятелка.

— Ние държим връзка — отговори той. — Просто не се виждаме.

— На нея ли пращаш имейли всеки ден?

— Да. — Дори да беше бесен, че съм влязла в компютъра му, не го показва.

— И разказваш за мен?

— Да. Двете с Шарлот бяха много близки. Държа я в течение като един жест на внимание.

— Достатъчно е да ѝ пратиш картичка за Коледа.

— Нищо особено не е станало.

Очевидно бе, че това е важно за него, иначе нямаше да го прави.

— Мама знае ли? — продължих разпиша.

— Не, тя не би го разбрала.

— Това не ти ли стига, за да престанеш?

Той въздъхна и затвори очи.

— Имахме споразумение.

Дъхът ми секна. Най-после щеше да ми каже нещо, което все още не знаех... Но вече не бях сигурна дали искам да го чуя.

Той ме погледна и посегна към ръката ми. После обаче явно размисли, облегна се назад и отпусна ръка върху облегалката на стола.

— Преди да съм казал нещо, трябва да знаеш, че си обичана, Ванеса. От самото ти раждане те обожавахме. И когато двамата с Шарлот взехме това решение, направихме го единствено за твоето добро.

— Ясно...

Той понечи да каже нещо, но стисна устни. После пак се опита да заговори. След всичките тези години сигурно не знаеше как да започне.

— Шарлот не ми каза, че е бременна. Разбрах го случайно, когато я срещнах в супера, докато бях в Уинтър Харбър един уикенд през есента, за да работя по книгата си.

Неговата книга. По онова време сигурно все още е била само една.

— Тя първо се опита да избяга от магазина, без да поговорим. После, когато я засякох на паркинга, ми каза, че друг е бащата. Но очите ѝ я издадоха. — Той замълча, вперил поглед някъде зад мен. — Очите ѝ бяха... необикновени.

Това и аз го знаех отлично.

— Какво стана след това? — настоях, преди да съм се разколебала.

— Опитва се да ме отблъсне. Не ѝ позволих. Казах ѝ, че въпреки... положението, в което се намираме и с което никак не се гордея... и независимо от болката, която това ще причини на съпругата ми, не бих могъл да създам дете и след това да изчезна. Настоях да бъда част от всичко, да ѝ помогна, дори ако помощта ми се изразява само във финансова подкрепа и виждане веднъж годишно.

Настръхнах. Колкото и да ме беше разочаровал, все още не можех да си представя живота без моя Голям бащица.

— Ако зависеше единствено от мен — продължи тихо той, забелязал реакцията ми, — щях да бъда с теб много по-често. Някак щяхме да се споразумеем. Но тя не искаше това.

— А какво искаше?

— Отначало не много. През цялата бременност от време на време ми пращаше писма в службата, за да ми каже какво е състоянието ѝ. Писа ми и когато ти се роди. Заминах за Уинтър Харбър

в деня, в който получих писмото и тогава те видях за първи път. — Той се усмихна. — Беше най-красивото бебе, което някога съм виждал.

— И мама все още нищо не знаеше, така ли? — побързах да попитам, претупвайки вълнуващия момент, който бяха преживели двамата с Шарлот.

Той сведе глава и усмивката му угасна.

— Не, по това време още не знаеше. Запазихме тайната близо година.

Спомних си отново кутиите в мазето и обяснението на мама, че е подарила дрешките, с които съм била изписана от родилния дом.

— Какво стана после?

С бавно движение, сякаш печелеше време да обмисли дали постъпва правилно, той се извърна към библиотеката до писалището. Избута настрана купчина стари речници и зад тях се показва проста дървена кутия. Извади от джоба на жилетката си малка връзка ключове, отключи кутията и бръкна вътре.

— После получих това — каза.

Едва дишайки, поех от него пощенската картичка. Представляваше живописна гледка на Уинтър Харбър през есента, когато листата греят в ярките оттенъци на червеното, оранжевото и жълтото. Ресторантът на Бети се виждаше на преден план. Зад него, обрамчен от дърветата, под следобедното слънце блещукаше заливът.

Очите ми се приковаха в ресторанта на Бети. Той беше един от запазените знаци на Уинтър Харбър, но всеки магазин в града продаваше картички с десетина подобни изгледи: фарът, скалистите склонове, които се спускат стръмно към океана, поляните с диви цветя. Шарлот обаче беше избрала точно тази. Дали го е направила нарочно? Може би се е надявала, че някога ще видя картичката и тя ще ми подсказва нещо?

С треперещи пръсти обърнах картичката. С времето синьото мастило беше избеляло. Някои от думите бяха размазани, сякаш картичката се е намокрила. Почеркът беше дребен, педантичен, като че се опитваше да потуши емоцията на написаното.

„Скъпи Филип,

Това е последното съобщение, което получавах от мен. Двете с Ванеса напускаме Уинтър Харбър. Знам, че ти, както и аз, искаш само най-доброто за нея. Точно заради това заминавате... и заради това не мога да ти кажа къде.

Благодаря ти. Ти ми направи необикновен подарък, за който ще съм ти вечно признателна.“

Шарлот

— Само това ли е? — попитах. — Тя просто си е тръгнала?

— Опитала се. За щастие имаше малък бизнес и беше оставила на служителите си телефон за връзка, на който да я открият в случай на нужда. Когато отидох, за да опитам да я спра, успях да омая нейните хора с някакви тривиалности от Емерсън^[1] и те ѝ се обадиха. Тя ми затвори, но полицията в Уинтър Харбър откри адреса по телефонния номер. Намерих ви в малък апартамент в Монреал.

— Ходил си чак до Канада?

— Не можех да изоставя единствената следа, с която разполагах. Освен това се притеснявах, че съм я подплашил с обаждането си и тя пак ще се премести.

Докато си го представях как прекосява Ню Ингленд и пресича границата, се почувствах странно развълнувана. Значи го е било грижа за нас. Макар неговите подбуди преди и след раждането ми на моменти да изглеждаха малко объркани... все пак вярвах, че винаги го е било грижа за мен.

— Когато открих Шарлот — продължи той, — тя ме изправи пред избор. Или да се върна и повече никога да не ви видя, или да те взема със себе си, за да те отгледам тук, в Бостън. Според нея второто беше по-добрият вариант за теб. Тя обаче каза, че не ме е молила за това, защото не е искала да разбие семейството ми. Когато ѝ казах, че с теб семейството ми ще е още по-пълно, тя се съгласи да те даде. Единственото ѝ условие беше повече никога да не те вижда, защото не би могла да понесе болката от повторна раздяла.

— Това ли беше единственият ти избор? — попитах. — Ами съвместно попечителство?

— Не, само един от двата варианта, за които ти казах. Тя обикновено не беше толкова категорична, но по този въпрос ми даде

ясно да разбере, че нямам друг избор. Обясни, че го прави заради твоята безопасност — не само заради твоето щастие или благополучие, но и заради твоята *безопасност*. И аз ѝ повярвах. Предположих, че сигурно има бивш приятел и се страхува той да не направи нещо опасно, ако разбере за нас. За теб. — Той ме загледа наистина, докато не отвърнах на погледа му. — Единственото по-страшно нещо от това да не те видя никога вече през живота си, беше опасността нещо да се случи с теб. Нещо, от което няма да мога да те предпазя.

— И тогава ме взе със себе си. — Отместих поглед към старите речници, заставяйки се да не плача.

— Така направих. — Той замълча. — И двамата с теб познаваме майка ти... Жаклин... С нея невинно е лесно. Но, Ванеса, тя се влюби в теб още от пръв поглед. Естествено, между нас имаше скандал, когато ѝ казах за теб и Шарлот след заминаването ви от Уинтър Харбър, и тя ме изгони от къщи за седмица. Но колкото и да е била ядосана или разочарована от мен, това никога не е било насочено срещу теб. Когато ѝ казах, че имаш нужда от истински дом, тя направи всичко възможно да ти го осигури.

— Просто така? — прошепнах.

— Просто така.

Когато го каза толкова естествено, сякаш се подразбираше от само себе си, вече знаех, че е истина.

— Ами Джъстин?

— По това време тя нямаше и две години. Нямаше как да помни първата година от твоя живот, дори ти да беше живяла с нас от самото начало.

— А Шарлот?

— Тя се върна в Уинтър Харбър. — Погледът му спря на картичката, която продължавах да стискам. — Седмица по-късно стана пожар. В нейното магазинче, посред нощ.

Видях устните му да треперят. Изкуших се да го прегърна, но устоях.

— Представа нямам защо е била там толкова късно — продължи той. — Никой друг не е имало. Най-вероятно е заспала, защото така и не се е обадила на 911. Когато случаен минувач видял дима над дърветата и се обадил на службите, вече било твърде късно. Сградата, заедно с Шарлот в нея, била сравнена със земята.

Почувствах тъпа болка в гърдите, сякаш сърцето ми се свиваше от състрадание. Вече знаех какво се е случило, но когато го чух от Големия бащица и почувствах неговата мъка, то стана много по-истинско.

— Няколко месеца по-късно — продължи татко, посягайки отново към дървената кутия — получих ново съобщение.

Взех картичката от ръката му. Пожълтяла, със захабени краища. Почеркът приличаше на този от първата картичка, но беше много по-широк, с повече разстояние между буквите.

„Скъпи Филип,

Пиша ви от името на Шарлот Блу, моята по-малка сестра. Когато подреждах вещите в дома и след трагичния пожар, попаднах на няколко ваши писма до нея. Тъй като знаех за вашата съдбоносна, макар и кратка връзка, реших да се свържа с вас. Дано нямате нищо против.

Едва ли има нужда да споменавам, че съм покрусена от тази внезапна загуба. Тъй като не се познаваме лично, пък и вие нищо не ми дължите, се чудех дали бихте приели да си сътрудним. В замяна на редовна писмена информация за Ванеса, се наемам — ако и когато дойде това време — да отговоря на всички нейни въпроси за майка ѝ. Доколкото разбирам, двамата с Шарлот не сте прекарвали много време заедно; затова с радост бих споделила с вашата дъщеря всичко онова, което вие няма откъде да знаете.

Давам си сметка, че тази ситуация е трудна и мъчителна за всички засегнати и бих ви разбрала, ако решите да прекъснете всяка връзка с миналото и продължите напред. Но в случай, че приемете предложението ми, уверявам ви, че ще действам с пределно внимание и дискретност. За мен няма по-важно от това да опозная племенницата си, макар и от разстояние, и да направя за нея онова, за което ме помоли майка ѝ.

Очаквам с нетърпение вашия отговор.“

С най-добри пожелания: В. Донаган

Пощенска кутия 9892
Бостън, Масачузетс 02135

— Вила... ми е леля — промълвих, сякаш опитвайки вкуса на тази дума — и е живяла в Бостън през цялото време? Значи никога през тия години не е поискала да ме види? Или поне да се запознае с мен?

— Винаги е казвала, че не иска да усложнява нещата, защото и така са вече достатъчно объркани. Съгласих се, че така е най-добре.

Вдигнах поглед към него.

— Ами сега, когато вече знам коя е?

Той слабо се усмихна, сякаш се извиняваше.

— Решението ѝ остава непроменено. Затова се срещнахме днес. Каза ми, че те е видяла да ходиш в кафенето и затова е помислила, че знаеш нещо. Това много я обезпокои. Винаги е била категорична, че ако двете се сблизите, това само ще влоши нещата.

— Но греши. — Гласът ми беше рязък, напрегнат.

— Моля?

Давах си сметка колко е изненадан от думите ми и се опитах да му обясня. В края на краищата той също не знаеше цялата история.

— Татко — започнах, поемайки дълбоко въздух, докато се опитвах да си спомня какво точно бях намислила да му кажа, — нямам намерение да те лъжа. Когато разбрах, че мама всъщност не ми е майка...

— Тя е *твоя* майка — бързо ме поправи той.

Опитах да го кажа по друг начин.

— Когато разбрах, че тя не ми е *биологична* майка, бях потресена. И гневна. И разочарована. Не можех да проумея как си могъл да ѝ причиниш това... И на Джъстин. Част от мен все още не може да се примири с това, тъй като единственият начин да устоиш на повика на сирените е да обичаш друга жена, а аз неизменно и искрено съм вярвала, че ти винаги си обичал мама. Може пък силата на Шарлот да е била необикновено могъща, или...

— Ванеса...

Затаих дъх и вперих поглед в ръката му, която се опитваше да ме спре като червен светофар.

— Какво каза току-що? — попита той.

Толкова бях съсредоточена да продължа напред към следващото изречение, че ми беше трудно да си спомня.

— Че винаги си обичал мама ли?

— След това.

— Че може би силата на Шарлот е била необикновено могъща.

Главата му се наклони на една страна и той свъси вежди.

— Каква сила?

Поколебах се, после, осъзнавайки неговото недоумение, тръснах глава и неуверено му се усмихнах.

— Всичко е наред. Така де, не че е наред — всичко е много трудно, откачено и неестествено, но вече съм наясно. Няма нужда да криеш от мен.

— Да крия... кое?

Устните ми, все още извити в усмивка, замръзнаха. Образите на Пол Карсънс, Том Конъли и Макс Хокинс взеха бясно да се редуват пред очите ми.

Нима беше възможно?

— Татко — казах, — ти знаеше, че Шарлот не е човек като останалите, нали? Сигурно си осъзнавал, че вашите отношения... не са естествени?

Той още повече присви очи. Нямаше нужда да говори, за да схвана неговия отговор.

— Тя е била сирена. Като ония в старите ти книги. — Замълчах, надявайки се — за кой ли път — че можем да започнем всичко отначало, на чисто. — Ти си бил нейната мишена.

[1] Ралф Уолдо Емерсън е американски мислител и писател, чиято философска проза граничи с поезията. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 21

— Ти имаш ли някакви особени дарби?

— Дарби ли? — повторих.

Мъжът размаха чашата за шампанско, пълна с искрящ сайдер.

— Като да свириш на акордеон, например, да бълваш пламъци, или нещо такова, което да не е вписано в документите ти за кандидатстване, но да те отделя от хилядите останали кандидати за колеж с отлични оценки и куп извънкласни занимания?

„Мога да дишам под вода. И да прикова вниманието на всеки мъж, само като вляза в стаята. По същия начин всяко момиче автоматично става мой враг.“

— Едва ли — казах.

— Ами семейството? Да не би чичо ти да е известен актьор? Или пък някой от вторите ти братовчеди да е олимпийски шампион по стрелба? За нас, в „Колгейт“^[1], твоето семейство е и наше семейство, тъй че, ако роднините ти имат изключителни постижения в някоя област, определено трябва да ни кажеш.

„Жените от моето семейство убиват мъже заради едната спортна страст. Това ще ми даде ли предимство сред останалите кандидати?“

— Всички те са съвсем обикновени хора — отговорих, подавайки му празната си чаша за вода. — Ще бъдете ли така любезен...

Той засия при молбата ми, взе чашата и заотстъпва заднешком към масата с напитките.

— Да не избягаш някъде! Още не съм ти казал как „Колгейт“ може да направи живота ти...

Знам, редно беше да го предупредя, че ще се блъсне в сервитьора. Но като не го направих, си спечелих двайсетина секунди, докато се препъваше и попиваше разлетия по ревера му сок. Възползвах се, за да се отправя към противоположния край на помещението.

— Ванеса! — провикна се женски глас зад мен.

Погледнах през рамо и видях госпожица Мълиган да ситни подире ми, вдигнала синьото флагче на „Йейл“ над главата си. Зад нея вървеше представител на колежа с костюм на тънко райе и дръзка червена вратовръзка, чиято задача бе да убеждава кандидатите за колеж да изберат тяхното учебно заведение. Той вече се беше ухилил широко, което ме накара още повече да ускоря крачка. Прикривайки се зад групичките ученици, тръгнах на зигзаг из преобращения физкултурен салон. Докато стигна полупразната част, отредена за държавните училища, които „Хоторн“ благоволяваше да включи в забавата заради неколцината си стипендианти, госпожица Мълиган и човекът на „Йейл“ явно се бяха отказали от преследването и си проправяха път към председателя на випуска на завършващите.

Извадих бутилката с вода от раницата си и отпих. Не се чувствах добре след вчерашния разговор с баща ми, когато му разказах всичко научено за семейство Марчанд, за събитията от последното лято и му показах статиите от сайта на „Уинтър Харбър Херълд“ за доказателство. Казах му също, че съм наследила дарбите на Шарлот, като обаче пропуснах някои възлови детайли — моето участие в замръзването на залива, например, и колко променливо е психическото ми състояние оттогава насам. Но дори и без тези подробности разговорът ни продължи часове. Излязох от неговия кабинет изтощена и толкова жадна, колкото не се бях чувствала от седмици насам. Щях да пропусна днешната обща среща между представители на различните колежи и горните класове, ако не беше задължителна за всички завършващи; не ми се искаше да привличам нежелано внимание, като нарушавам правилата и си докарвам неприятности.

Освен това срещата ми даваше основателен претекст да отсъствам от нас още няколко часа. Тук ми беше страшно неловко и неудобно, но все пак беше за предпочитане пред това да се върна при мама, която продължаваше да изучава старите ни семейни любителски записи, или при баща ми, който си взе почивен ден и се затвори в кабинета си.

Скитах из салона, внимавайки да стоя по-далече от покритите с първокачествен лен и украсени с огромни букети маси. Инструктираха ни да разчупим задължителния за такива случаи дрескод, така че събитието да прилича повече на „безалкохолен коктейл“ и съучениците ми се бяха възползвали да облекат най-шикозните си дизайнерски

дрешки. Момичетата си бяха придали артистичен вид с тесни прави поли, копринени блузи и високи токчета; момчетата приличаха на стажанти от „Уолстрийт“ с тъмните си костюми и лъскави вратовръзки.

На тоя фон нямах желание да се набивам още повече на очи с пола от униформата на „Хоторн“ и яке с качулка. В усилието да остана невидима, най-накрая се спрях на черен панталон, черно поло и черни обувки с равна подметка. Вместо обичайната конска опашка разпуснах косата си, за да мога да се крия зад нея, когато се наложи.

Докато обикалях насам-натам, забелязах само още един ученик, който беше положил същите усилия като мен за външния си вид. Носеше джинси, измачкана бежова тениска и кафяво спортно сако, което барабар с кожените кръпки на лактите и протритите маншети беше много по-модерно от класиката. Чифт мърляви кецове „Конвърс“ завършваха тоалета. Притежателят му стоеше в компанията на двама възрастни мъже, които разговаряха така, сякаш него изобщо го нямаше.

Като го видях да гледа с празен поглед в нищото, разбрах, че Паркър се е отнесъл някъде много надалече.

— Свършена съм.

Солената вода, която току-що бях погълнала, изригна обратно в гърлото ми.

— Извинявай! — Пейдж започна да ме тупа по гърба, докато се давех. — Махнах ти, докато си проправях път насам. Мислех, че си ме видяла.

С усилие преглътнах водата.

— Какво става с твоя списък?

Тя ми подаде тетрадката си. Всеки един от десетките колежи, за които искаше да научи нещо повече, бяха зачертани с по една категорична дебела червена линия.

— Всички те са или прекалено големи, или прекалено малки, твърде скъпи, или недостъпни за кандидатстване. Определено не ставам за нито един от тях. — Тя отпусна ръце. — Човекът от „Амхърст“ ме попита какъв спорт упражнявам и щом казах, че плувам за удоволствие, се извини заради важен телефонен разговор, но вместо това отиде право на масата с напитки и сандвичи.

— Той губи — успокоих я. — Тия училища така са се вкопчили в старомодните си традиции, че не си дават сметка какво пропускаш.

— Е, аз и не мисля, че съм изгубила кой знае какво. Само дето се изморих. Смятам да се мерна пред наблюдаващите и да се прибера по-рано вкъщи.

— Искаш ли да дойда с теб? Може да си вземем нещо за хапване, или пък да гледаме филм.

— Благодаря, но ще преживея няколко часа и сама. — Тя явно забеляза сянката на тревога, преминала през лицето ми, и добави: — Добре съм. Честно. Просто искам да сложа в ред някои неща. Колежът например. Моето бъдеще. Все такива работи.

— Ясно — отстъпих, все още неубедена. — Ще се обадиш ли, ако промениш решението си?

— Непременно.

Проследих я с очи как изчезва в тълпата, после продължих да обикалям. Щом стигнах високото табло със залепени образи на петима студенти, които гордо показваха дипломите си от университетите от Масачузетс и Уорчестър, се шмугнах между него и стената. Свлякох се на пода, отпуснах глава, докато не опря хладната облицовка на стената, и затворих очи.

— Изглежда, предпочиташ в този момент да си у дома под завивките — произнесе мек глас.

Погледнах вляво и забелязах момиче, не по-голямо от мен, което седеше на пода на няколко крачки. Използваше за прикритие кадифената завеса, която единият от колежите беше включил в декорацията по представянето си, и притискаше колене към гърдите.

— Навалицата не е моята стихия — казах.

— И за мен също. Тук съм само за да не загубя работата си.

Отлепих глава от стената. Изглеждаше много по-елегантна от всички други ученици в сиви вълнени костюми и перли, въпреки че закръглените ѝ бузи пламтяха, русата ѝ коса беше вързана на разхлабена конска опашка, а около очите ѝ имаше черни точици, сякаш ръката ѝ е треперела, докато е нанасяла спиралата. Трябва да беше на деветнайсет. Двайсет най-много.

— Работата ли? — попитах.

— Работя за... — Тя се поколеба, преди да приклепне и да надзърне иззад завесата; когато явно прецени, че теренът е чист, се

надигна, колкото да измине късото разстояние между двете, и допълни:
— ... „Дартмут“. — После седна до мен.

Пред очите ми се мерна отговорът на Джъстин на въпроса за есето за кандидатстване, онзи, който потвърждаваше най-големите страхове на мама — че по-голямата ѝ дъщеря, нейната *единствена* дъщеря, няма намерение да кандидатства в колеж.

Не знам... Но и ти също не знаеш...

— Аз съм от консултантите на колежа — продължи момичето, появявайки си с една ръка. — Завърших „Дартмут“. Когато се дипломирах миналата пролет, не знаех какво искам да правя оттук нататък — училището е незаменимо, докато ни научи как да мислим, но не предлага никакви лекции по въпроса как да оцелеем в реалния свят.

— Я гледай, значи вече си завършила колежа?

— Знам, че изглеждам на дванайсет. Всъщност съм на двайсет — гимназията също завърших преди връстниците си. Това е една от причините да не знам какво да правя със себе си. Въобразявах си, че живея на високи обороти и така не успях да помисля какво искам да правя с живота си.

— А когато размисли, реши, че призванието ти е да бъдеш консултант — попитах, искрено заинтригувана. Сред всички аргументи, с които в „Хоторн“ ни убеждаваха да продължим учението си в някой от колежите на Бръшляновата лига, не се споменаваха да останем на работа там след завършването.

— Родителите ми така решиха. Перспективата да се върна у дома и да живея с тях, докато реша какво да правя, ги разтревожи. Решиха, че ще се хвана на работа в Старбъкс, за да убия времето, и до края на живота си ще разбивам мляко на пяна.

— А това е техният най-страшен кошмар, така ли? — предположих.

— Нещо такова. Но както се оказа, работата на такава позиция в колежа не е точно за мен. — Тя отново надърна към салона, преди да продължи. — От мен се очаква да уговарям всичките тези ученици да продължат в „Дартмут“ и да ги убеждавам колко велик колеж е това. Но мен ме бива повече в преподаването, не в социалния живот. Просто това не ми е стихията.

— Поне в момента се справяш много добре.

Тя хапеше непрекъснато долната си устна, докато говореше, но сега се отпусна и се усмихна.

— Аз съм Алисън Сийфърд, а ти си...

— Също толкова запалена по социалните контакти, колкото си и ти. — Не исках да ѝ казвам името си, в случай, че госпожица Мълиган вече е успяла да разкаже историята ми на всички, които набират студенти за колежа.

— Ясно. Е, нямам представа какви са твоите планове, но „Дартмут“ наистина е чудесно училище. Страхотен кампус, гарантирано ниво на преподаване, професори, спечелили престижни награди. И невероятно отзивчиви колеги.

Изглеждаше толкова мила, че се изкуших да ѝ кажа за слабостта на мама към „Дартмут“, но не знаех как да го направя, без да предизвикам нови въпроси.

— Благодаря за информацията — казах вместо това. — Непременно ще я имам предвид.

— Страхотно. — Тя си пое дълбоко въздух и се поотпусна. — Сега май ще трябва да се измъкна оттук. Все пак ми беше много приятно да срещна някой, който подpira стената като мен. В училище като това не се срещат много такива хора. Ако имаш някакви въпроси за „Дартмут“, или изобщо за колежа, непременно ми пиши по мейла. — Тя извади визитка от джоба на самото си и ми я подаде. — Ставам *страхотна*, когато съм зад компютъра.

Чак когато тя си тръгна и останах сама, разгледах лъскавия зелен герб на визитката и си дадох сметка какво всъщност съм казала.

Непременно ще го имам предвид. Сякаш това изобщо беше вариант за мен.

За първи път се почувствах по-скоро разочарована, че няма да продължа образованието си в колеж, отколкото просто изплашена заради причините, поради които това беше невъзможно. Усещането беше толкова потискащо и напълно безсмислено, че се измъкнах иззад таблото със снимките на дипломантите и се отправих към изхода на салона. Ако Пейдж още не се е прибрала, може би ще я убедя да дойде с мен на кино.

Точно бях стигнала средата на салона, когато внезапна болка разцепи главата ми. Започна между очите и продължи назад към тила, сякаш свредел пробие челото ми, мина през мозъка и излезе през черепа

отзад. Стиснах уста да не извикам и се опрях на стената. Болката ме заслепи и аз се изкуших да затворя очи, но някак успях да ги задържа отворени. Макар и да не се намирах в центъра на салона, все още някой, който погледне насам, можеше да ме види; не исках да предизвикам тревога, докато бялата светлина ме заслепява.

Най-накрая след няколко секунди тя наистина отслабна. Точно навреме, за да видя как Паркър следва някакво момиче по коридора.

Тръгнах след тях, поглеждайки през рамо. В другия край на салона бащата на Паркър продължаваше да говори с човека, който набира студенти за „Принстън“, сякаш всичко е наред; сякаш Паркър току-що се беше оттеглил, за да даде възможност на баща си да сключи сделката.

Независимо от това обаче ставаше нещо много тревожно. Защото и друг път бях изпитвала такава болка. И знаех какво означава тя.

Зара беше тук.

Втурнах се навън през вратата на салона. Завъртях рязко глава наляво и надясно, но коридорът беше пуст. Вече ги нямаше. Опитах да доловя мислите ѝ, да почувствам присъствието ѝ, но единственото, което стигаше до слуха ми, беше жуженето от разговорите в салона. Усещах само болката, която продължаваше да пулсира, макар и по-слабо, в главата ми.

Използвайки болката за ориентация, тръгнах към централния вход на училището, защото предполагах, че Зара ще иска да отведе Паркър по-далече, където няма свидетели. Болката първо утихна, после пак се изостри. Когато стана по-поносима, ускорих крачка, но малко след това тя отново се усили и ме накара да спра. На два пъти сякаш напълно изчезна, затова се връщах обратно и вместо наляво, този път завивах надясно. Накрая стана силна и постоянна и аз спрях.

Чувствах се толкова нервна и ужасена, че ми трябваше секунда да осъзная накъде ме насочва болката.

Към закрития басейн.

През стъклената врата видях как Паркър си събува обувките и чорапите, навива панталона до колене и сядна на ръба на плувния басейн с олимпийски размери. Зара не се виждаше никъде наоколо и за един кратък миг си помислих — надявах се — че го е оставила на мира. Но щом той потопа крака във водата, тя се показа откъм съблекалнята на момичетата, облечена в черен бански и увита с

прозрачно черно парео. Тъмната коса се спускаше по гърба и от двете страни на лицето, прикривайки блестящите сребристи очи, които — бях сигурна в това — гледат право в него. Тя докосна рамото на Паркър, увери се, че той се наслаждава на присъствието ѝ, после бавно развърза пареото и го остави да се плъзне в краката ѝ.

Болката в тила се засили и се спусна надолу по гръбнака. Опитах се да отворя вратата, но дръжката не поддаде. Тя беше заключила отвътре.

Отворих уста да извикам, но се отказах, когато я видях да се потапя във водата с гръб към мен. После се обърна към него и сложи ръце на плочките от двете страни на бедрата му. Тялото му закриваше нейното лице, но аз знаех, че сребърните ѝ очи са едновременно студени и примамващи; розовите ѝ устни са подканящо открити и главата ѝ е срамежливо склонена на една страна.

Сигурна бях, че изглежда точно така, както беше съблазнявала Кейлъб, а после Саймън в гората. Сега красотата ѝ беше като махало на илюзионист, което хипнотизира само с едно движение. По-късно Саймън ми каза колко могъщо е било въздействието на силата ѝ върху него и кое е успяло да го изтръгне от примката ѝ.

Аз. Когато бях извикала името му и бях развалила магията.

Само че Паркър не ме обичаше колкото Саймън... както Саймън ме беше обичал. Даже не бях сигурна дали изобщо ме харесва толкова много. Затова гласът ми нямаше да има същото въздействие върху него.

Въпреки всичко трябваше да опитам.

— Паркър!

Никаква реакция.

— *Паркър!*

Нищо. Той склони глава, когато тя вдигна лице към него и остана така, докато се целуваха.

Започнах да удрям с юмруци по стъклото. Заблъсках още по-силно, когато тя му помогна да си свали самото и измъкна тениската през главата му. Той се плъзна през ръба на басейна във водата при нея, а аз обърнах гръб на вратата и се втурнах през коридора. Отворих почетната витрина с всички купи, грамоти и медали. После започнах да мятам трофеите един след друг по вратата на басейна.

След третото попадение вратата се пропука. Един златен медал довърши работата, разпилявайки късчета стъкло от двете страни на вратата.

— Спри! — изкрещях, тичайки през счупените стъкла. Промуших ръка през дупката и взех да опипвам за дръжката от другата страна. — Стой далече от него!

Ръката ми трепереше и пръстите ми се хлъзгаха по ключалката. Все още се опитвах да стисна здраво бравата, когато една ръка — по-едра и с по-широка длан — внимателно стисна рамото ми.

— Ванеса! — каза Паркър.

Извърнах рязко глава. През мъглата на болката и страха все пак си дадох сметка, че зелените му очи са тревожно присвити, а нейните... кафяви очи са ококорени от шока.

— Джорджия? — смотолевих.

Момичето, с което Паркър допреди малко се натискаше, стоеше на няколко крачки зад него мокро, треперещо, притискайки пареото към гърдите си. За първи път зърнах лицето ѝ и бях стъписана, че очите ѝ не са сребристосини и изобщо не изглежда така, както си бях представляла.

Главата ми продължаваше да пулсира, но това момиче не беше Зара. Оказа се Джорджия Винсът, умна и красива първокурсничка, която учеше в същото крило като мен и която... явно имаше нещо за Паркър.

— Да? — Тя хвърли смутен поглед към него.

— Съжалявам — опитах се да побягна. — Мислех, че си... помислих, че той...

— Всичко е наред — спокойно каза Паркър. — Нали всички са добре.

Усетих ръката си, която продължаваше да виси в дупката на счупеното стъкло, уморена и натежала. Искях да я измъкна и с малкото останали ми сили да хукна по коридора, да избягам далече от сградата, но пръстите на Паркър засилиха хватката си около рамото ми и не ми позволиха.

— Всъщност аз никак не съм добре — обади се Джорджия. — *Какво* беше това, Ванеса? *Какво* ти става пък на теб?

— Нищо — казах, но дори аз не си повярвах. — Просто... те взех за някой друг.

— Сигурно за някой убиец с брадва. — Тя протегна напред двете си ръце, откривайки така голото си тяло. — Я ме погледни. Къде ли съм я скрила?

Забих поглед в пода.

— Все едно. Отивам да се подсуша и да се облека. — Тя замълча. Когато отново заговори, гласът ѝ вече беше по-мек, флиртуващ. — Идваш ли с мен?

— Едва ли — отговори Паркър.

Босите ѝ стъпала зашляпаха по плочките на пода, когато побягна от нас. Изчаках да чуя вратата на съблекалнята да се отваря и после да се затваря, преди да се реша да погледна Паркър.

— Съжалявам — казах.

— Вече го каза. А не трябва. Отърва ме от нещо, за което щях да съжалявам в секундата, в която го направя.

— Първо виках и удрях по вратата. — Сякаш този факт можеше да промени положението.

— Басейнът е точно до крилото по английски. Стъклото е звуконепроницаемо.

Очите му се задържаха на моите. Разкъсвах се между желанието да отклоня поглед и да потъна в неговия. За добро или лошо, болката в ръката ми реши вместо мен.

— Извинявай... Може ли?

Той сведе очи към ръката си, после веднага отпусна пръсти, сякаш се изненада, че те все още стискат рамото ми.

Отстъпих назад и под подметките ми захрущя счупено стъкло.

— Трябва да вървя. Искam да кажа, да намери някой, който да почисти всичко тук.

— Недей.

Спрях.

— Онова все още върви, нали? — попита Паркър. — Говоря за срещата с представителите на колегите.

Кимнах.

— Тогава защо просто не поседим тук? Иначе едва ли ще се отървем от ония костюмари, които сигурно вече обикалят из коридорите да ни търсят. — Той кимна към дупката във вратата. — Все пак съм склонен да рискувам, ако и ти си тук.

Е, ето ме тук. Отчасти защото той ме помоли, отчасти защото това ми даваше шанс да обясня странното си поведение, без да навлизам в подробности. Но най-вече защото бях съвсем пресъхнала. Съмнявах се, че мога да се добера обратно до салона, без да припадна по пътя.

Когато не помръднах, той отключи вратата, отвори я и подаде ръка, за да ми помогне да мина през натрошените стъкла по пода от другата страна.

Последвах го покрай басейна до дрехите му, които още лежаха на купчина. Навлече тениската и ми подаде сакото. Благодарих му, но не го взех и той го метна на плочките, после продължи към най-дълбокия край на басейна.

— Целият е твой! — извика Джорджия, вече напълно облечена и забързана към изхода на закрития басейн. — И, между другото, изобщо не е толкова страхотен, колкото го представят.

Той спря в подножието на кулата за скокове. Следвайки го по петите, вдигнах въпросително вежди.

— Първият неудовлетворен клиент? — попитах.

— Представа нямам. — Той криво ми се усмихна. — Още чакам отзивите от предишния.

Зарадвах се, че тръгна нагоре по стълбата, за да не види пламналото ми лице. Странно, въпреки смущаващото подмятане, усетих слаб прилив на енергия. Започна от пръстите на краката и постепенно се разля по вените из цялото ми тяло. Това ми стигаше, за да хвана металните перила и да тръгна нагоре след него.

В мига, когато стъпих на второто стъпало, си спомних очите на Саймън. За миг ръката ми сякаш прилепна о студения метал и аз се поколебах дали да не се върна обратно.

— Има едно момиче — подметна през рамо Паркър.

Усетих втора вълна. От нея по кожата ми пробягаха тръпки и аз продължих нагоре.

— Помниш ли оня ден в клуба по водно поло, когато ме попита дали се срещам с някого?

— Да. — Опитах се да се съсредоточа в изкачването. Дясна ръка, лява ръка, десен крак, ляв крак.

— Е, тогава излъгах. А може и да не съм. Технически погледнато. Нали познаваш Амелия Хатауей?

— Естествено — отвърнах, благодарна, че не спомена как съм ги шпионирила в библиотеката преди няколко седмици.

— Свалката стана на едно парти в края на лятото и тогава си мислех, че нищо друго не ме интересува. Излизахме няколко пъти и колкото повече хлътвах, толкова повече усещах, че не е взаимно.

— Лошо. — Дясна ръка, лява ръка, десен крак, ляв крак.

— Така е. След като тя ми каза, че не чувства същото като мен, вече ми стана все едно какво правя и с кого го правя. — Той хвана парапета на върха на кулата и се прехвърли на площадката. — Досега.

Дясна ръка, лява ръка, десен крак, ляв...

Спрях с ръце върху перилата, а ръцете на Паркър — върху моите. Хвърлих един поглед надолу и като видях колко високо над водата се намирам, се оставих да изтегли и мен на площадката. Застанахме лице в лице, телата ни бяха на сантиметри едно от друго, а пръстите ни — едни върху други на парапета. Дъхът ми би трябвало да секне от ужас при комбинацията от неговата близост, дългогодишния ми страх от високо и това, че стоях на двайсет метра над басейна, но аз се чувствах изненадващо спокойна. Силна.

Това чувство още повече се усили, когато Паркър заговори.

— Не знам какво си помисли, че става тук — тихо каза той. — Но съм сигурен, че беше разтревожена за мен. Каквото и да е било, според теб бях в опасност и ти искаше да ми помогнеш. Също като оная нощ в залива... Нали?

Преглътнах и кимнах с глава, вперила поглед през рамото му във водата долу.

— Никой не се е грижил за мен така досега, Ванеса. Не съм сигурен защо го правиш, но ми харесва...

— Паркър. — Гласът ми беше станал шепот.

— Не, моля те, нека го кажа, преди да съм се разколебал. Дватамата не се познаваме много добре, но бих искал...

— *Паркър.*

Той млъкна. Пръстите му стиснаха моите, докато се извъръщаше да проследи погледа ми.

Надвеси се през перилата.

— Това да не е...? Не ти ли прилича на...?

— Да — отвърнах и сълзи напълниха очите ми.

Беше Мат Харисън. Онзи, който набираще бъдещи студенти за „Бейтс“. Лежеше по гръб върху водата и се носеше към центъра на басейна.

Докато Паркър махаше и го викаше, очаквайки онзи да му отговори, аз паднах на колене, осъзнала, че отговор няма да дойде.

Защото Мат Харисън беше мъртъв.

И се усмихваше така, сякаш никога не е бил по-щастлив.

[1] Колеж от Бръшляновата лига. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 22

След като вдигнахме на крак охраната на училището, двамата с Паркър цял час разговаряхме с полицаите. Той се опита да ме убеди да тръгна, преди да са пристигнали, за да ми спести горчивите последици, но аз отказах. Така или иначе, през повечето време говореше той, но аз държах да потвърдя, че сме били заедно, когато сме открили тялото. Кажеше ли, че е бил сам, полицията можеше да го заподозре, а аз не бих го позволила.

Имаше и друга причина да остана. Докато Паркър обясняваше случилото се на баща си и на директора О'Хеър, които изглеждаха много по-загрижени как да преодолеят лошата слава за училището след такова произшествие, отколкото заради факта, че току-що един представител на колеж е починал по време на презентацията, аз излязох навън под предлог да се обадя на родителите си.

Явно охраната на „Хоторн“ и хората от бостънската полиция се бяха договорили предварително, защото извън пределите на училището животът си течеше постарому. Представянето на колежите беше приключило, а завършващи и набиращите кандидати се бяха пръснали на малки групички по стълбите и тротоара; хората на колежите се уговаряха къде да отидат за ранна вечеря, а учениците се опитваха да ги подслушат, та после уж случайно да се натъкнат на тях. По всичко личеше, че представа нямат какво се случва в другия край на сградата. Около задния вход нямаше никакво движение, освен няколкото изостанали първокурсници.

Тъкмо се канех да се върна обратно вътре и да издебна някой от полицаите, докато е сам, когато една бяла камионетка привлече вниманието ми. Подаваше се наполовина от тесния вход за доставки на няколко метра от задната врата на сградата. От двете страни със синьо беше написано „ПЕКАРНА КАЛЪНИ“, а върху таблото се виждаше изключена сигнална лампа. Когато наближих, долових припукването на радиостанция и приглушени мъжки гласове. Камионетката заемаше почти цялата алея и не ми позволяваше да видя какво става от другата

страна, но въпреки това успях да зърна червени лекарски чанти и носилка.

— Да не се загуби?

Подскочих при звука на женския глас. Стоеше точно зад мен, облечена в тъмен панталон и бяла престилка на пекар и носеше три бутилки минерална вода, които очевидно беше купила току-що от близкото кафене. Изпод ревера на престилката ѝ се подаваше табелка с надпис „Обществена служба за спешна медицинска помощ“. Забелязала, че погледът ми се задържа на нея, тя побърза да закопчае горното копче с едната ръка.

— Не — отвърнах прекалено оживено, кимайки към камионетката. — Просто съм гладна. Имате ли кифлички?

— Оттатък улицата има хлебарница.

— Да, но там кифличките са отпреди няколко часа. А вашите сигурно току-що са извадени от фурната.

Тя бавно ме огледа с подозрение. После явно прецени, че съм просто досадна, а не заплаха, и ме подмина.

— Това е частен вход. По-добре не се навъртай наоколо.

Стоях на две крачки от алеята, затова продължих малко по-нататък по тротоара. После извадих една книга от раницата си, опрях се на стената и си придадох вид, че чета, докато чакам някого. Всеки път, щом чуех стъпки по алеята или пък вратата на камионетката да се отваря, надзъртах иззад ъгъла. Следващият служител от бърза помощ, когото видях, също беше жена, следвана от възрастен, очевидно женен мъж.

Четвъртият обаче се оказа обещаващ. Беше млад, вероятно в началото на двайсетте, а на левия му безименен пръст не се виждаше халка.

— Извинете! — извиках, сменяйки книгата с тетрадка и химикалка.

— Казвай! — Горната половина на тялото му оставаше скрита зад отворената врата на камионетката, докато търсеше нещо на предната седалка до шофьора.

Изчаках да се уверя, че наоколо няма никой друг, преди да се реша да изляза на алеята. Той приключи с онова, което правеше в камионетката, измъкна се навън и затвори вратата.

— Здравсти! — Хвърлих му нещо като дружелюбна и приканваща усмивка.

Отначало това проработи — той отвърна на усмивката ми и дори направи крачка към мен. После обаче сви устни, като си спомни къде се намира.

— Нямах работа тук — каза.

— Но аз точно вас чаках.

Тъкмо се канеше да ми обърне гръб, но се забави.

— Мен ли?

— Правя проучване за една статия. В „Глоуб“. — Това си беше чиста лъжа, но поне не носех училищната униформа.

Той видимо продължаваше да се колебае, но поне спря, за да ме изслуша.

— На каква тема?

— Необичайни смъртни случаи в околността — специален материал за Хелюин. Досетих се, че като един от най-добрите екипи на Бърза помощ в Бостън трябва да сте видели доста необикновени неща.

Това беше още по-голяма лъжа. Той също носеше престилка от пекарната и за разлика от жената, с която първо разговарях, табелката на Бърза помощ не се виждаше. Тогава първото подозрително нещо можеше да е откъде знам, че е в екипа на Бърза помощ. Очаквах пак да ме скастрят.

Но това не се случи.

— Наистина е така — отговори той, очевидно поласкан. Облегна се на камионетката и кръстоса ръце на гърдите. — Наистина ли си репортер?

Дъхът ми секна.

— Прекалено си красива, за да седиш по цял ден зад компютъра и да пишеш.

Кокетно се засмях. Това съвсем го разтопи и той веднага взе да изрежда различни случаи на убийства, самоубийства и комбинация между двете. Преструвах се, че си водя бележки, като от време на време му се усмихвах и пристъпвах още по-близо към него. Нито един от тези разкази обаче не се отнасяше за последните смъртни случаи в града, затова реших леко да му подсказжа.

— Ами момчето, което скочи от моста преди няколко седмици?
— казах. — Онова, дето беше оставило предсмъртна бележка и балон.

— О, в това нямаше нищо необичайно. Гаджето му го зарязало и той не могъл да преживее без нея. — Мъжът ми смигна. — Съвсем разбираемо, щом става дума за момичета.

Стомахът ми се сви.

— И не са открили нищо... необичайно... при него, когато е бил намерен? Никакви странни следи, или изражение, например.

— Не, доколкото си спомням.

— А какво ще кажете за злополуката с автобуса с атлетите от Бостънския университет? И там ли нямаше нищо необичайно?

Той поклати глава.

— Откриха и последните четирима, които се смятаха за безследно изчезнали, а останалите се възстановяват доста бързо в болницата. Тъжна история, но и в нея няма нищо необикновено.

Пристъпих още една крачка към него и сложих ръка на рамото му.

— Дочух, че при определени обстоятелства хората умират с разтеглени в усмивка устни. Все едно са били много щастливи в последния си час. Да сте попадали напоследък на такива жертви?

— Сега, като го спомена, се сещам, че оня, дето скочи от моста, не изглеждал чак толкова нещастен, когато са го открили. — Той погледна предпазливо през рамо и се надвеси към мен. — Само между нас да си остане, но някакъв току-що се е удавил в баровския басейн на това училище. Когато го извадили, бил ухилен като Чешърския котарак^[1].

Той отскочи назад, когато някъде зад него се хлопна врата. Погледнах над рамото му и видях първата жена от Бърза помощ да идва към нас.

— Много благодаря — казах, отстъпвайки назад. — Страшно ми помогнахте.

— Чакай — тръгна след мен той. — Как се казваш? Как мога да...?

Жената от Бърза помощ го хвана за ръкава. Докато тя настояваше да разбере какво ми е казал, аз се обърнах и побягнах.

Препуснах покрай училището, пресякох улицата и хукнах през парка. Докато слаломирах между разхождащите се хора и детските

колички, се опитах да проумея онова, което току-що научих. Стигнах нашата къща, останала почти без дъх, и изкачих стълбите като прескачах по две наведнъж.

— Божичко! — възкликна мама, когато нахлух във фоайето. Тя беше в дневната и ровеше из кашоните, струпани там. Хвърлих поглед към нея, а тя държеше две черни шапки. — Какво ще кажеш, стават ли за костюмите? За теб и...

— Извинявай — промъкнах се покрай нея, целувайки я набързо по бузата, — но сега не мога да говоря. Татко още ли е в кабинета си?

— На работа е. Почувства се по-добре и реши да отиде за лекциите следобед.

Това ми прозвуча като поредната лъжа, измислена в името на нейното спокойствие, но точно сега не можех да направя нищо по въпроса. Изтичах през стаята, след това нагоре по стълбите и хукнах по коридора.

— Пейдж! — извиках, тропайки по вратата на стаята ѝ. — Знам, че искаше да останеш сама и съжалявам, задето те безпокоя, но...

Замълчах, когато вратата се откряна под ударите ми и отвътре ме лъхна горещ въздух.

— Пейдж! — Пристъпих в стаята. Там беше тъмно и единствената светлина идваше от старата нощна лампа на стената над писалището. — Добре ли си?

Тя не отговори. Помислих, че е заспала, но въпреки това исках да говоря с нея и приближих на пръсти леглото. Заопипвах в тъмното около възглавницата, надявайки се полекичка да я събудя, галейки косата ѝ. Дланта ми докосна леко възглавницата... но главата ѝ не беше върху нея. Продължих опипом да търся по цялото легло. Освен Пейдж, завивките и чаршафите също липсваха.

Върнах се обратно в горната част на леглото и включих малката лампа на нощното шкафче. На слабата светлина забелязах, че беше напълно опразнено. Капаците на прозорците бяха затворени, а завесите плътно покриваха стъклата. Това ми се стори странно, но още по-странно се оказа онова, което видях в средата на стаята.

Осем портативни печки стояха подредени в широк кръг, а кабелите им бяха включени в три отделни разклонителя. В средата на кръга на камара бяха струпани завивките и чаршафите от леглото и, както ми се стори, цялото съдържание на шкафа за спално бельо: стари

одеяла, вълнени завивки и даже кърпите за гости. Насред това гнездо имаше скупчени възглавници — от леглото и от шкафа — и пластмасова кана за вода. Възглавниците бяха пухкави, сякаш никой не ги е докосвал, откакто са сложени на пода, а в каната имаше вода догоре. Иначе стаята изглеждаше както обикновено, само с едно изключение.

Пейдж я нямаше.

Изтрих с ръкав потта от лицето си, после отново се втурнах по коридора. Минах през моята стая, надявайки се Пейдж да ме чака вътре, но и тя се оказа празна.

На втория етаж имаше само още една стая — банята. Бавно тръгнах натам; силите най-накрая ме напуснаха, пък и се страхувах какво мога да открия вътре. Вратата беше затворена и под нея не се процеждаше светлина, но чух шум от течаща вода, сякаш някой се кани да си вземе вана.

Веднъж вече бях заварила Пейдж във ваната. Тогава тя беше бременна и болна. Все още неузряло, тялото ѝ не беше способно да даде живот на онова, което растеше вътре в него. Вместо да я заведат на лекар, Рейна и Зара се грижеха за нея у тях, принуждавайки я да пие с литри солена океанска вода и да се кисне в гореща вана. Те също бяха край нея в деня, когато надзърнах през открехнатата врата на банята, и мълчаливо държаха бледата ѝ трепереща ръка.

Докато отивах към банята, си представих отново нейното сгърчено и потрепващо тяло. Спомних си звуците, които издаваше — нещо между стенание и писък — не бях чувала нищо подобно дотогава. Представих си очите ѝ, нейните красиви сребристосини очи, сияйно устремени към тавана, сякаш гледат в нищото и в същото време виждат всичко. И се помолих да не ме чака същата гледка и сега зад затворената врата.

Почуках веднъж. Втори път. Три пъти.

— Пейдж, Ванеса съм. Мога ли да вляза? — Притиснах ухо към вратата и се послушах. Отвътре не се чуваше нищо друго, освен непрекъснатият звук на течаща вода. — Дано — прошепнах, стискайки кръглата дръжка, — само дано е добре...

Както и стаята, банята се осветяваше само от една слаба лампа. Но и нейната светлина беше достатъчна, за да разбера, че Пейдж не беше добре. И че съм закъсняла.

Безжизненото ѝ тяло лежеше потопено под водата, а върху корема, ръцете и краката ѝ имаше тежки железни тежести за задържане на вратите. Кожата ѝ беше бледа, а устните — синкави. Водата шуртеше в препълнената вана и караше косата ѝ да се вие около подпухналото лице.

Върху порцелановата лавица по дължината на ваната бяха наредени кутии готварска сол. Малка бяла книга бавно се носеше над плочките на наводнения под, а златните букви върху корицата просветваха на мъждивата светлина.

Цялата се вцепених, когато погледът ми попадна върху краткия надпис на френски.

„La vie en rose“.

Дневникът на Зара.

* * *

Чакалнята на болницата миришеше на разлят и засъхнал алкохол и пържени картопки. Противната воня не помагаше кой знае колко на кипналия ми стомах, който се бунтуваше от момента, когато преди четиридесет и пет минути отворих вратата на банята.

— Трябва да хапнеш нещо. — Мама сложи ръка на коляното ми.

— Не съм гладна — казах.

— Поттиш се и цялата трепериш. Храната ще ти помогне.

Не отговорих. От другия край на чакалнята едно момиченце ме наблюдаваше с любопитни очи. Направих усилие да ѝ се усмихна, но несполучливият ми опит само я накара да зарови лице в пуловера на майка си.

— Салата — обяви мама и стана на крака. — Ще ти донеса салата и ще се обадя на баща ти.

— През последните пет минути му се обади дванайсет пъти — възразих слабо.

— И ще продължавам да му звъня, докато не вдигне телефона.

Решителността ѝ заслужаваше възхищение... А също и невъзмутимото ѝ спокойствие. Нямах много ясен спомен какво стана, след като намерих Пейдж. Помня, че пицях, докато я вадах от ваната, както и неясния образ на мама, която беше дошла. Нищо повече. А сега

се бяхме озовали някак в чакалнята на болницата. Докторите бяха с Пейдж. Изглежда, в мига, когато съм изкрещяла, мама е излязла от своето полусънно състояние, в което се намираше напоследък, и се беше върнала към реалността по същия начин, както я напусна.

Това си беше същинско чудо, доколкото чудесата изобщо са възможни, но то не ми направи впечатление.

Когато мама хлътна в асансьора, станах и потътрих крака към рецепцията.

— Извинете — започнах, облягайки се на гишето за опора, — има ли някакви новини за Пейдж...?

— Марчанд — рецепционистката Барбара, възрастна жена с бухнала руса коса, ме погледна над очилата с обсипани с изкуствени диаманти рамки. — Помня името от предишните дванайсет пъти, когато питахте за нея.

Явно не само мама показваше решителност в този момент.

— Държи се — каза Барбара. — Все още е в критично състояние, но се държи.

— Благодаря. Нали ще ми кажете, ако състоянието ѝ се промени? Тя прекръсти сърцето си в знак, че се кълне.

— Но не бих имала нищо против и ако междувременно решите пак да попитате.

Тъкмо щях да се отдалеча от гишето, когато тя отново заговори.

— Вие добре ли сте? Виждате ми се малко нестабилна.

— Добре съм — отговорих и магнах с ръка. — Благодаря, все пак.

Канех се да се върна обратно при наредените в квадрат столове, когато момиченцето, което отпреди ме наблюдаваше, видя да приближавам, притисна се към майка си и прошепна:

— Ето я пак тази жена. Какво ѝ е?

Давах си сметка, че трябва да свикна с този въпрос, защото оттук нататък до края на живота ми нищо нямаше да е наред. Но сега беше още рано за това. Наведох глава, така че косата да скрие лицето ми, минах покрай столовете и се понесох към автоматичните врати колкото ме държаха краката. Навън се смесих с пушачите и с разтревожените семейства, които разпитваха по телефона роднините си за тяхното състояние. Стоварих се върху една празна пейка до входа на спешното отделение.

„Пейдж е добре. Тук е само за преглед. Скоро той ще приключи и двете ще се приберем у дома да гледаме филми, както всяка вечер.“

Докато се самозалъгвах, кръвта потече по-бързо по вените ми и главата ми се замая. Уплашена, че ще припадна, преди да съм свършила още едно важно нещо, аз отворих мобилния телефон, стиснах очи и се съсредоточих в дишането си. Когато прецених, че мога да изрека онова, което се налагаше да кажа, без да се разплача, отворих очи и набрах номера.

Телефонният секретар се включи на второто позвъняване. Поколебах се дали да не затворя и да позвъня отново по-късно, но накрая оставих съобщение. Реших, че изобщо не се знае в какво състояние ще съм по-късно.

— Здравей, Бети. Ванеса е. Звъня заради Пейдж. Случи се... злополука.

Поредната лъжа. Колкото и да бях зашеметена, все пак успях да вдигна от наводнения под дневника на Зара. В болничната чакалня, докато мама ходеше да звъни на татко, успях да разчета прилежните, но размазани от водата бележки на Пейдж. Макар и с неочакван резултат, тя беше действала умишлено. Пуснала водата, напълнила ваната със сол, затиснала тялото си с тежести. Давала си е сметка какво прави.

Опитвала се е да стане една от тях. Една от *нас*. Можех единствено да правя догадки защо това не е проработило — не се беше потопила в естествено солена вода.

— В момента е в интензивното на Обществената болница — продължих бързо. — Все още не се знае какво става с нея, но предполагам, че ще искаш да я видиш. Дали Оливър ще може да те докара дотук?

Оставих адреса и затворих. На няколко метра от мен една линейка влетя през входа на спешното отделение. Погледът ми се закова в мигащите сигнални светлини. Между техните проблясвания си представих лицето на Джъстин.

Толкова ми липсваше. Особено в този момент, но и във всяка секунда от деня, дори когато не мислех съзнателно за нея. Липсваше ми усмивката ѝ, звукът на нейния смях, способността ѝ да преобразява всяко неблагоприятие в нещо хубаво. Липсваха ми нашите срещи в коридора сутрин, когато е още сънена и кисела, за да поздрави с добро

утро. Липсваха ми нашите разговори вечер — за мама и за татко, за училището и момчетата, докато не се почувствах толкова уморена, че заспивах, без да се притеснявам от тъмното. Понякога, когато така ми липсваше, че едва можех да дишам, си представях как просто е заминала за известно време и ще се върне отново, щом е готова за това.

Ако сега загубя и Пейдж, помислих си, сигурно вече не бих могла да дишам.

Сълзите напълниха очите ми и почувствах внезапна нужда някой да ми каже, че всичко отново ще бъде наред. А ако това е невъзможно, то поне до мен да има някой, когото обичам и който ме обича; който ще ме накара да говоря, дори когато нямам желание; който просто би седял до мен на тази пейка, докато се почувствам достатъчно силна, за да стана от нея.

Имах нужда от Саймън.

Започнах да му пиша съобщение, а пръстите ми сякаш сами се движеха. Сълзите се търкаляха по бузите ми и нови бликаха на тяхно място, като ми пречеха да виждам малкия дисплей на телефона. Съобщението беше съвсем кратко и той щеше да разбере за какво го моля, дори да не го казвах ясно.

„Пейдж е в интензивното на Обществената болница.

Засега е добре. Не съм сигурна за себе си обаче.“

Натиснах „Изпрати“, затворих капачето на телефона и се отпуснах на пейката, докато главата ми не опря дървените пречки. Наблюдавах светлините на линейките, докато клепачите ми така натежаха, че не можех повече да си държа очите отворени. Далечните гласове на разговарящи хора, шумът на преминаващи коли, звукът от клаксоните постепенно затихнаха, докато не настъпи пълна тишина.

Изглежда, съм заспала дълбоко, защото следващото нещо, което помня, беше някой, седнал на пейката до мен. Ръката му обгръщаше раменете ми и ме притискаше към тялото му, а бузата ми лежеше върху топлите му гърди. Инстинктивно плъзнах ръка през кръста му и останах така.

Чувствах се по-добре. По-спокойна. Главата ми се беше избистрила. Усещах жажда, но тя не беше по-силна от жаждата след

обикновена дрямка.

Разбира се, ако разсъждавах, вместо да се поддавам на чувствата, щях да разбера колко неестествено би било да съм спала на пейката цели три часа — времето, необходимо на Саймън да стигне с колата от Мейн дотук. Два часа, ако не броим ограниченията на скоростта. Щях да се досетя, че мама не би ме оставила на студа толкова дълго, особено в сегашната ѝ роля на хладнокръвен лидер.

Аз обаче не разсъждавах. Защото се чувствах толкова щастлива, че той е тук.

— Благодаря, че дойде — прошепнах.

— Благодаря ти, че ме повика при себе си — отговори той, обгръщайки талията ми със свободната си ръка.

Отворих очи. Без да помръдвам, погледнах ръката му, забелязвайки кафявото сако и протритите ръкавели. Сведох очи надолу към тротоара и видях мръсните кецове „Конвърс“.

Саймън не носеше кецове.

Паркър имаше такива.

Прекалено изтощена да намирам номера, на който да изпратя съобщението преди малко, просто го бях пуснала като отговор на получен по-рано есемес. Най-вероятно съм объркала някое от съобщенията на Паркър с тези на Саймън.

— От какво имаш нужда — произнесе той тихо близо до ухото ми. — Да ти донеса ли нещо?

„Върви си. Моля те, върви си и ме остави сама.“

Но не го казах на глас. Дори не се отдръпнах; тялото не ми се подчиняваше. Вместо това, въпреки волята ми, се притисна още по-силно към неговото, а желанието да бъда с Паркър заглуши тревогата в главата ми.

Докато прегръдката на Паркър ставаше все по-настойчива, аз си мислех за Саймън. Обичах го. Повече от всичко и от всеки друг. Когато бяхме заедно с него, се чувствах много по-цялостна, отколкото ако бяхме разделени.

За моя изненада обаче и с Паркър се чувствах почти по същия начин.

[1] Персонаж от „Алиса в Страната на чудесата“, който има способността да изчезва, докато накрая остане само усмивката му. —

Бел.прев. [↑](#)

ГЛАВА 23

Пейдж щеше да се оправи. Чувстваше се изключително слаба и трябваше да остане в болницата под наблюдение, но лекарите казаха, че до няколко дни ще може да се прибере у дома. Ходех при нея сутрин, по обед и след училище, като често оставах дори след определеното за свиждане време, докато сестрите не ме изгонеха. Тя беше твърде отпаднала, затова не говорехме много, а когато го правехме, се придържахме към леки и безопасни теми, като предаванията по телевизора, който висеше над долния край на леглото ѝ, например. Щеше ми се да разбера защо го е направила, но не исках да я разстройвам или да я карам да се почувства още по-зле. Тя и сама щеше да ми каже, когато е готова. Аз бях нейна приятелка и щях да чакам колкото време е необходимо.

Това обаче не значеше, че няма да търся отговорите другаде. Ето защо следващата събота станах още преди зазоряване, оставих на мама и татко бележка, че имам извънредни часове цял ден и тръгнах за Уинтър Харбър.

Не беше минала и седмица, откакто пренощувах на яхтата на Паркър, но докато шофирах през града имах чувството, че не съм била там с месеци. Дърветата сега бяха почти голи, а довчера пъстрите им листа бяха станали кафяви и покриваха земята. Небето сивееше, слънцето беше скрито зад ниските облаци. Останали без занимание между лятото и ски сезона, туристите се бяха прибрали по домовете си, опразвайки улиците и магазините. Никога не бях идвала в Уинтър Харбър по това време на годината и се изненадах колко пуст и самотен изглежда градът.

Жадна за компанията на други хора, аз се отправих право към ресторанта на Бети. Но и той сега изглеждаше различно. Тюркоазната му фасада сякаш беше загубила цвета си, а боята по нея се ронеше и лющеше. Дългата веранда се беше продънила в средата и от парапета, който я опасваше по цялата дължина, липсваха поне десетина дървени пречки. Няколко от кепенците лежаха паднали на земята, а останалите

бяха изпочупени и разкривени. Цялата сграда изглеждаше така, сякаш през нея е минал ураган, който я е поразил фатално, така че нямаше надежда да бъде възстановена отново.

Но като се имат предвид внезапните мимолетни бури през лятото, може и наистина да е било така.

Паркирах колата и поех през тревата към стълбите на верандата. През шестте часа, докато шофирах насам, бях намислила какво да кажа, но преди да натисна звънеца се забавих, за да си го преговоря отново.

— Какво правиш тук?

Дръпнах се рязко и се вкопчих в парапета, за да не се изтърколя по стълбите. Оливър беше отворил вратата съвсем неочаквано. Изглеждаше гневен и тъкмо щях да му се извиня, че идвам без предизвестие, когато той продължи да говори.

— Не казаха, че идваш. — Очите му, вперени някъде зад гърба ми, трескаво се местеха. — Не казаха, че идваш и нямам свободна стая за теб.

— Всичко е наред. — Последвах го, когато той рязко ми обърна гръб и забърза навътре. — На никого не съм казвала, че ще идвам и няма да остана дълго. Просто исках да кажа на Бети как е Пейдж.

Той внезапно спря и се обърна. Очите му продължаваха да бягат насам-натам, но не спираха нито на мен, нито на друго нещо в стаята. Стоеше прегърбен, сякаш усещаше тежестта на огромен невидим товар. Устните му бяха отпуснати и долната висеше над брадичката.

— Бети е добре — каза. — И няма нужда от помощта ти. Хората най-накрая трябва да престанат да се притесняват за нея и да се съсредоточат върху по-важни неща.

Хокаше ме. Опитах се да му напомня защо съм тук, но той ми обърна гръб, преди да съм отворила уста. Закуцука през дневната към кухнята, мърморейки под нос и подръпвайки слуховия си апарат. Спрях в очакване да се върне, но скоро дочух меко отдалечено прищракване, сякаш на затваряща се врата, а гласът му заглъхна.

Не усещах жажда като през последните дни, но сега устата ми пресъхна и гърлото ми се стегна. Изкуших се да последвам Оливър, но май беше по-добре да поговоря с Бети насаме, а сега ми се отваряше идеален случай. Поех към стълбището, преди краката ми да са

отказали, и извадих мобилния си телефон от джоба на джинсите. Започнах бързо да пиша.

„Саймън, знам, че си ми бесен и не те виня, но нещо става в УХ и трябва да поговорим. Обади се. Моля те.“

Изпратих съобщението в мига, преди коляното ми да се удари в нещо твърдо. Отскочих назад и прехапах устни от болка. Чак тогава, за първи път, откакто влязох в къщата, се огледах.

Завесите лежаха на купчина под прозорците, а плътната им материя се беше превърнала в парцали. Старият протрит килим беше нарязан на големи безформени парчета. Диванът и столовете лежаха преобърнати на пода, с изтърбушена тапицерия и откъртени крака. Масичката за кафе беше напълно изпотрошена. Близо до мястото, където стоеше обикновено, в твърдия дървен под беше забита брадва.

„Сигурно сменят мебелировката... Най-послед са решили да подновят фасона на старата къща.“

Самозалъгах се през цялото време, докато изкачвах стълбите и вървах по коридора.

„Бети имаше съвсем сериозна причина да не идва в болницата на посещение при Пейдж... Самата тя не се чувства добре, а може Оливър да е бил зает и да не е могъл да я докара...“

Спрях пред вратата на Бети, поех си дълбоко въздух и направих усилие да се съсредоточа. Вдигнах ръка, готова да почукам, но я задържах, когато видях, че вратата е леко открената. Бети стоеше пред остъклената стена с гръб към мен. Държеше телефон до ухото си и слушаше напрегнато. Бутнах вратата, откренвайки я с още няколко сантиметра, и приближих, колкото да чувам, но без да влизам в стаята.

— Няма нужда да се извиняваш, скъпа моя — каза Бети с мек и успокоителен глас. — Ти направи, каквото е по силите ти. Следващия път ще се справиш по-добре.

Следващият път? Какъв следващ път? Дали говореше с някой от ресторанта? Може би се опитваше да го управлява от разстояние.

— Няколко седмици? — Гласът на Бети стана твърд. Тя изопна гръб. — Не намирам това за добра идея. Както говорихме миналия уикенд, няма никакво време за губене.

Видях как се вкопчи в рамката на прозореца със свободната си ръка. Пръстите ѝ стискаха дървото толкова силно, че първо станаха морави, после побеляха.

— Разбирам, че си притеснена — това е голяма промяна. Но няма за какво да се безпокоиш. Ще се почувстваш отмаляла веднага след това, но после, с течение на времето и като се упражняваш, ще станеш по-силна отвсякога.

Сдържах дъха си.

— Не искаш ли да посрещнеш съдбата, която ти е предопределена? И отново да станеш част от семейството — *твое* семейство?

Последва още една дълга пауза. Докато слушаше, Бети леко поклащаше глава, напомняйки ми трепкащите очи на Оливър.

— Не разбираш ли? — с презрение каза накрая. — Нея не я е грижа за теб. Изобщо. Ти си просто заместител, запълваш празнината, оставена от мъртвата ѝ сестра.

Джъстин.

Тихичко ахнах, когато нейното име просветна в главата ми. Произнесе го Бети, но не гласно, а само в мислите ми.

С широко отворени очи наблюдавах как оставя телефона край себе си. Продължи да гледа през прозореца. Стоях вледенена, преценявайки дали да се поддам на инстинкта да избягам далече оттук. Преди да реша, тя отметна глава назад... и издаде един-единствен, пронизителен звук.

Залепих се за стената като блъсната от приливна вълна, стиснала очи и запушила уши, но звукът се усилваше, сякаш неговият източник беше вътре, а не извън главата ми. Когато опитах да погледна, сребриста светлина, по-ослепителна и от слънцето, ме принуди да затворя отново очи. Запрепъвах се по коридора, ослепяла и оглушала, подтиквана от страха и невидима сила, която ме блъскаше напред. Налучквайки къде започват стълбите, свалих ръка от едното си ухо, за да намеря пипнешком парапета. Пръстите ми напипах нещо твърдо. Не можех да видя дали наистина са перилата, но въпреки това се вкопчих в тях и събрах последни сили, за да се спусна надолу.

Почти тичешком, препъвайки се, заслизах по стълбите, а звукът и светлината отслабваха с всяка крачка. Телефонът ми избръмча, когато стигнах площадката на първия етаж и аз забавих ход, за да го измъкна от джоба. Очите ми бяха твърде замъглени, за да различа буквите и цифрите върху малкия екран. Примигнах бързо и погледът

ми се проясни, колкото да видя огледалото, което висеше на стената срещу основата на стълбището.

В него беше отразен нисък плешив човек, който се прокрадваше към мен с оголени зъби и вдигната над главата брадва.

— Оливър, какво...

Разнесе се силно изпукване, когато дръжката на брадвата срещна главата ми.

Ослепителната сребърна светлина угасна.

Следващото нещо, което усетих, беше водата. Солена и прохладна, тя ми действа толкова добре, та чак след известно време осъзнах, че не плувам в океана, а съм потопена в нещо като импровизирана вана. Тъпото пулсиране в тила ми припомни какво се беше случило, а овързаният врат, китки и глезени потвърдиха, че още не е приключило. Направих опит да седна, вдигайки глава и опъвайки силно въжето, с което бях овързана. То обаче не поддаде.

Без да движа глава, погледнах надясно, после наляво. Разпознах сложната шарка от дивана на Бети, мокрото кадифе от завесите в дневната, дебелия мъх на килима от стаята на Зара. Дървеният сандък беше сглобен и подплатен с вещи от къщата на Бети. Над себе си забелязах главата на Оливър, който наблюдаваше скалата на термометъра, записваше данните за температурата в някаква книга, после го пусна обратно във водата; гладкият тесен уред се хлъзна във водата, гъделичкайки ме по крака.

„Всичко е наред... Ти си добре... Ако искаше да те убие, не би те затворил на място, където а чувстваш по-силна.“

Колкото и да е невероятно, аз за първи път се опитвах да приспя страховете си чрез истината. Вярно, Оливър ме удари така, че загубих съзнание, завързал ме е и, както установих чак сега, е съблякъл всичките ми дрехи. Но въпреки че бях затворена на място, откъдето не можех да се измъкна, аз се чувствах добре. Ако Оливър искаше да ме убие, той просто щеше да удари с другата страна на брадвата, или пък щеше да ме затвори на някое сухо място, лишавайки ме от вода.

Леко окуражена, отново опитах да се освободя. Оказа се, че въжето е тънко, но много здраво. Когато напънах с всички сили, то съвсем леко се отпусна.

Но и това беше някакво начало. Опъвах и отпусках, опъвах и отпусках, като внимавах да не развълнувам водата и да привлека

вниманието на Оливър. Най-накрая успях да раздвижа лявата си ръка и да докосна стената на дървената вана. Започнах да проучвам с пръсти повърхността, почти благодарейки на Оливър за неумелата ръчна изработка. Дървото беше неравно, с назъбени краища. Открих един остър ръб и извих китки, докато въжето не опря в него. Започнах да движа овързаните си ръце нагоре и надолу, като по ръба на трион.

— Ванеса Сандс.

Замръзнах на място. Оливър отново стоеше над мен, записвайки нещо в книгата си. Гласът му беше приглушен, говореше тихо и неясно, сякаш на себе си.

— Казаха, че ще е трудно да те заловя. Казаха, че няма да дойдеш по своя воля.

Насилих се да не трепна, когато потопа ръка във водата и притисна два пръста към вътрешната страна на дясната ми китка. Поддържа ги там няколко секунди, очевидно измервайки пулса ми, после дръпна ръка и я отри о ризата си.

— Или са в грешка, или са подценили моята Бети. — Той се изкиска и си записа още нещо. — Това на тяхно място *никога* не бих го направил.

Притваряйки очи, си спомних как през лятото Оливър разкри пред нас тримата със Саймън и Кейлъб чувствата си към Бети и ни разказа историята на тяхната връзка. Говореше за Бети толкова трогателно, с такова благоговение, та веднага ни стана ясно, че не би се спрял пред нищо заради нея... Очевидно това включваше дори похищение на най-добрата приятелка на внучката й.

Но защо Бети правеше всичко това, след като през лятото ни помогна да надвием сирените? Защо така настоятелно убеждаваше Пейдж да се трансформира? Защо желаше да обрече своята внучка на живот, белязан от жажда и болка? И защо й трябваше да ме държи в плен? Дали не се притесняваше, че ще опитам да спра Пейдж?

А като изключим Бети, кои бяха онези „те“, за които говореше Оливър?

Няколко минути по-късно вече имах поне един отговор. Продължих да търкам, докато тънкото въже не изплющя под водата, после използвах свободната ръка, за да развържа и другата. Щом освободих и врата си, се плъзнах надолу в дървената вана, докато не

стигнах глезените. Вече свободна, бавно седнах, подавайки над водата само глава.

В стаята имаше най-малко още петнайсет дървени сандъка като моя, може и повече. Бяха направени с парчета от съсечената мебелировка и накъсаните килими и ми напомниха за ковчези в погребален дом, с тази разлика, че онези — или онова — вътре в тях бяха още живи. Показваше го бълбукането, което се разнасяше из — предполагам — мазето на Бети, подобно на пещера с хлъзгавия си под и каменните стени. Звукът от бълбукането беше ритмичен, сякаш някой диша под вода.

Оливър беше в другия край на помещението и седеше с гръб към мен пред метална маса. Явно записваше нещо в книгата си. Отдясно на него имаше лаптоп, на чийто екран се виждаше сайтът на „Уинтър Харбър Херълд“. Присвих очи и успях да разчета водещото заглавие.

*„Дълбини или умри потъва; телата на гмуркачите
Гордън Йентц, 28, и Ник Лексингтън, 32, са открити.“*

„Дълбини или умри“. Името на лодката, която видях от яхтата на Паркър миналия уикенд. Не беше ли споменал Саймън, че гмуркачи са открили телата на мъртви жени в ледената гробница? Дали Гордън Йентц и Ник Лексингтън не бяха тези гмуркачи?

Предчувствието ми подсказваше, че съм на прав път. Когато видях какво е разпиляно върху влажния под около писалището, вече бях сигурна, че е така.

Там имаше десетки статии, някои от „Херълд“, но повечето от „Бостън глоуб“. Много от тях бях изучила внимателно и аз: за катастрофата с автобуса; за студентите, открити във водата при летището; за Колин Милтън Купър, който скочил от моста „Лонгфелоу“ и се самоубил. Имаше принтирани имейли и много снимки — близки планове на жертвите и на много други познати лица.

Като например Пейдж, която чете на пейка в парка. Паркър, който си играе с айпода в техномаркет в Бойлстън. Саймън, застанал до будка за вестници, втренчен в картата на Бостън.

Аз как пия вода. Как си вея на лицето. Как си вдигам качулката на якето. Как тичам през парка към лятната естрада.

Следили са ни през цялото време. Ходили са по петите ни. Не знаех защо и как, но бях сигурна в това. Най-вече защото между статиите и снимките се виждаше дебел албум с позлатени корици... същият като този, в който Зара и Рейна отбелязваха завоеванията си.

Трябваше да се махна някак оттук. Час по-скоро. Огледах помещението и с облекчение забелязах дрехите си, прилежно сгънати върху последното стъпало на тясното стълбище. Отгоре върху купчината лежеше мобилният ми телефон, а червената светлина за нови съобщения мигаше.

Оливър продължаваше да пише, тананикайки тихо със затворена уста. Стиснах с две ръце ръба на дървената вана и бавно се изправих на колене. Изчаках няколко секунди с присвита между раменете глава. Щом се уверих, че Оливър не е чул раздвижването, заглушено от останалите шумове в помещението, се надигнах приведена във ваната. От едната страна имаше ниско метално столче; измъкнах се от водата и на пръсти стъпих върху него, потрепвайки при всяка капчица вода, която падаше върху каменния под.

Трепереща, продължих към стълбите, превита на две и притискайки с ръце голите си гърди. През цялото време не откъсвах поглед от Оливър, но той беше погълнат от записките, които водеше в книгата. Когато наближих разпилените по пода листа, спрях. Изчаках бълбукането в мазето да се засили, приближих и внимателно събрах от пода колкото може повече хартия, преди шумът да утихне. После продължих, поглеждайки крадешком в дървените вани, покрай които минавах.

Не разпознах нито една от спящите жени. Сирените в нощта, когато заливът замръзна, бяха красиви като Рейна и Зара. Всички имаха високи и стройни фигури, с топла бронзова кожа и дълга гъста коса; телата им бяха загорели от слънцето и излъчваха здраве. Но тези жени тук бяха различни — кожата на някои беше бледа, на други — синкава. Имаха мършави и крехки тела. Дишането им беше неестествено забавено. Реших, че две от тях са направо мъртви и се наведох, за да се уверя, но забелязах водата леко да се вълнува от дишането им.

Отминавайки и последната вана, рискувах да се затичам през оставащото до стълбището разстояние. Грабнах телефона и дрехите си и запрескачах по две стъпала наведнъж.

— Стой!

Познатият глас експлодира в главата ми като торпедо. Политнах към студената стена.

— Тя бяга!

— Леко, леко — успокой я Оливър. — Всичко е наред. Всички са тук.

Ударите на сърцето бумтяха в ушите ми. Когато Оливър не се втурна веднага след мен, се претраших да се наведа и да надзърна иззад стената на стълбището.

Тя седеше с изопнат гръб във ваната край писалището, сребърните ѝ очи сияеха като падащи звезди и бяха насочени право към мен. Сега беше по-мършава, отколкото я помнех, а кожата ѝ вместо да е златиста, имаше синкавобял цвят. Едва ли бих я познала, ако от страх не помнех и най-дребната подробност в чертите ѝ.

Нито за миг не се поколебах коя е. Кльоцава, или не, бледа или не, това пак си беше Зара.

Оливър вероятно си помисли, че тя сънува и макар да се обърна към мен, не ме забеляза. Той я погали по косата и нежно натисна раменете ѝ надолу, скоро светлината в очите ѝ се изгуби и тя ги затвори. После се отпусна и легна, без да се съпротивлява.

Краката ме боляха и тежах като от олово, но аз го преодолях и се втурнах нагоре по стълбите, после през кухнята, дневната и най-накрая навън. Забавих се само за кратко на верандата, за да си нахлузя джинсите и пуловера и в мига, когато босите ми крака докоснаха тревата, побягнах с всички сили. Искаше ми се да ревна от облекчение, когато открих колата на същото място, където я оставих, и намерих ключовете в джоба на якето, но нямаше време за сълзи. Просто скочих зад волана и се изнесох по тясната алея, без дори да поглеждам назад.

Шофирах десетина минути, за да се отдалеча колкото може повече от Марчанд, после спрях и проверих телефона си. Нямаше есемеси, но в гласовата поща бяха оставени четири съобщения. За нещастие две от тях бяха от мама, едно — от татко, а последното беше от Паркър. Мама ме уведомяваше за Пейдж и за вечерята, татко молеше да му се обадя, когато имам възможност, а Паркър се обаждаше просто да ме чуе и да предложи да се видим по-късно.

Макар да се притеснявах, че Саймън не е отговорил на обаждането ми и не се бях отърсила напълно от преживяното, все пак

ми стана приятно да чуя гласа на Паркър. Поне *него* все още го беше грижа за мен. Вярно, аз забърках кашата със Саймън, но оттогава му се извиних поне хиляда пъти, а не получавах никакъв отговор. Боях се, че му се е случило нещо, че сирените са го оплели в мрежите си, но Пейдж говореше с Райли всеки ден и той редовно я уведомяваше какво се канят да правят със Саймън вечерта. Мина ми през ума, че сирените са стигнали и до Райли, но ако наистина е така, той не би се обаждал на Пейдж.

Щом Саймън е решил да мълчи, дори когато го виках за нещо, което е по-важно от него, от мен, от нас двамата, тогава какво можех да направя? На всичкото отгоре отказваше и да говори с мен.

За щастие оставаше още един човек, който трябваше да научи какво става и който щеше да се съгласи, че непременно трябва да реагираме, преди ситуацията съвсем да е излязла от контрол.

— Кейлъб! — изкрещях през отворения прозорец на колата, щом влетях с пълна скорост на паркинга на яхтклуба.

Той почистваше полепналите раковини по дъното на една извадена на сушата лодка. Когато ме видя, най-напред изглеждаше объркан, после щастлив, накрая бесен. Заряхах колата на паркинга и се втурнах към него. Той ми обърна гръб и започна още по-ожесточено да стърже раковините.

— Кейлъб, слава богу — едва успях да изпъхтя, останала без дъх. После му протегнах листовете хартия, които отмъкнах от мазето. — Просто няма да повярваш какво стана току-що...

— Цялата си вир-вода — отбеляза той, без да ме поглежда.

— Знам, точно за това искам да ти разкажа. Допреди малко бях у Бети и...

— Престани, Ванеса.

Така и направих.

Той отпусна дългата метална грапа и ме погледна.

— Как можа да го направиш? — попита тихо. — След всичко, което преживяхте двамата, след всичко, което се случи това лято... — Той заби поглед в гумените си ботуши. — И през ум не би ми минало, че си способна на такова нещо.

Раздялата със Саймън.

— Кейлъб, повярвай ми, не исках, но *трябваше* да го направя.

— Честно? — Това не беше въпрос.

— Да. — Пристъпих към него. — Много е сложно. Някой ден ще ти разкажа всичко, обещавам, но точно сега...

— Квантовата физика е сложна. Сложно е да предвидиш повратностите в настроението на капитан Монти. — Той замълча. — Но да се чукаш с някакъв нещастник от вашето училище, когато Саймън като луд обикаля да те търси и е толкова притеснен, че не може името си да каже... — Той поклати глава. — Това ми се вижда доста просто.

— Кейлъб — започнах преbledняла, а краката ми се вдървиха, — не знам какво си чул, но ти се кълна, че не съм...

— „С. С. Бостончанин“ говори ли ти нещо?

Спомних си спасителния пояс на яхтата на бащата на Паркър.

— Да — прошушнах.

— Саймън те е видял там. В леглото, с някакво момче. Когато си се опитала да му се обадиш, той цяла нощ обикаля като луд да те търси. Най-после открил колата ти на паркинга на „Фар“ и като не си отговаряла на мобилния, решил, че нещо лошо е станало, затова се качил на яхтата.

— Но аз не съм... Ние не сме...

— Така ли? — Той извади телефона си, натисна някакъв бутон и ми го подаде. — Ами за това какво ще кажеш? Напомня ли ти нещо?

Не бях способна и думичка да обеля, дори да знаех какво да кажа.

Чувствах се напълно парализирана от снимката, на която лежа върху Паркър на брега на реката. Същата от сайта на „Хрътките“ но сега под нея имаше нов текст.

„Паркър Кинг показва на съученичката си от завършващия випуск в «Хоторн» Ванеса Сандс какво е да живееш като светски лъв.“

ГЛАВА 24

Следващият понеделник, вече в Бостън, за първи път в живота си избягах от училище. Събудих се рано, изчаках татко да отиде да си вземе душ и разбих ключалката на неговата дървена кутия. После, вече облечена, казах на мама, че имам ранна среща с госпожица Мълиган и напуснах къщата, преди татко да е излязъл от банята. Отбих се до пощата, където се усмихвах и гуках на младия сортировач на писма, докато не ми каза онова, което исках да знам, след това смених два автобуса, отдалечавайки се от центъра на града. Попитах за посоката поне десетина пъти и почти толкова често обърквах пътя, докато най-накрая не се озовах пред тясна постройка от червени тухли в най-източния край на южен Бостън.

Сверих адреса в ръката си с ръждясалите табелки с номера, окачени на вратата. Пощенската кутия, отбелязана на гърба на картичката с ресторанта на Бети, се намираше на „Четвърта улица“ 134. Очевидно бях стигнала на правилното място, стига да нямаше повече от една „Четвърта улица“.

Тръгнах нагоре по оронените стъпала. На последното се обърнах наляво и зърнах късче синьо-зелена вода между покривите. Поех дълбоко соления въздух и го задържах известно време в дробовите си, преди да издишам. Все още с опънати нерви, но поне малко поуспокоена, вдигнах ръка и почуках. Няколко секунди по-късно вратата се откряна с няколко сантиметра и веднага след това се затръшна.

Почаках, но тя не се отвори повече. Почуках пак, този път по-силно.

— Моля те — извиках през затворената врата, — знам, че не искаш да ме виждаш, но нямаше да съм тук, ако не беше важно.

Никакъв отговор. Почуках отново, после се надвесих през металния парапет, за да надзърна през прозореца. През прозрачната бяла завеса зърнах висока фигура наред полупразната стая. Стоеше с гръб към мен, едната ръка опряна на полицата над камината, другата

— притисната към гърдите. Раменете ѝ рязко се движеха нагоре-надолу, сякаш едва си поемаше въздух.

— Моля те — опитах да извикам, но гласът ми секна, докато чуках по прозореца. — Имам нужда от помощта ти.

Тя вдигна глава, но не понечи да тръгне към вратата. Помислих, че се кани да остане така — да слуша, без да дава знак, че ме е чула, затова се огледах дали има някой наблизо, който може да дочуе думите ми. Нямаше нужда да ме кани вътре, но и аз нямаше да тръгна, преди да излея всичко онова, заради което съм дошла.

— Здравей, Ванеса.

Обърнах се рязко. Докато се оглеждах за нежелани свидетели, тя беше отворила вратата.

— Вила? — попитах колебливо, защото не бях сигурна, че това наистина е тя. Видях я само веднъж в кафенето, когато носеше торбест панталон и провиснала широка риза, а косата ѝ беше прибрана под бейзболна шапка, чиято козирка почти скриваше лицето. Сега беше облечена в тъмни джинси, мека копринена блуза и дълго до глезените кашмирено манто с цвят слонова кост. Дългата бяла коса беше прибрана на гърба с панделка. Сините ѝ очи изпъкваха на фона на меките гънки по кадифената кожа.

— Толкова си красива — казах.

Тя се усмихна бегло и нерешително.

— Искаш ли да влезеш?

Отвори широко вратата. Докато минавах покрай нея, си помислих, че ми изглежда някак позната, и то не защото вече сме се срещали. Преди да се сетя къде още бих могла да съм я виждала, тя с жест ме покани да седна.

— Местиш ли се? — попитах. Освен дивана с плюшена тапицерия, на който седнах, единствените други мебели в стаята бяха фотьойлът със същата тапицерия, масичка за кафе и ваза с бели лилии. Стените бяха голи, а вградените книжни лавици — празни.

— Предпочитам всичко да е просто — отговори тя и седна насреща.

— Затова ли никога не пожела да ме видиш? — Въпросът несъзнателно изскочи от устата ми. Тя трепна, сякаш я бях шамаросала. — Извинявай, не се изразих правилно. Просто исках да кажа...

— Не се извинявай. — Тя поклати глава, поуспокоена. — Имаш основание за всичко онова, което изпитваш в момента — объркване, разочарование, гняв. Не си знаела толкова неща. Много съжалявам за това.

Кимнах и вперих поглед в скръстените си в скута ръце. Сега, когато най-послед бях при нея и разговаряхме, трудно си спомнях всичко, което исках да ѝ кажа.

— Но на теб са ти разказвали за мен, нали? — попитах тихо. — Татко редовно ти е пращал новини.

— Така е. По моя молба.

— Казала си, че ще ми разкажеш за майка ми всичко, което поискам да знам.

— Да. — Тя се наклони към мен. — Какво искаш да знаеш, Ванеса?

Коя е била Шарлот, защо е постъпила така. Защо татко не е могъл да ѝ устои, въпреки че е обичал мама. Защо е напуснала така внезапно след година, оставяйки ме в семейство, което никога нямаше да ме разбере, както тя би ме разбрала. Въпросите се въртяха като вихрушка в главата ми, докато се почувствах замаяна.

— Как са се запознали? — попитах най-накрая.

Бръчките ѝ станаха още по-дълбоки, когато бегло ми се усмихна. Ясно забелязах приликата с единствената снимка на Шарлот, която бях видяла, но Вила явно беше доста по-възрастна от сестра си; предположих, че е в началото на шейсетте.

— В книжарницата на Шарлот. Баща ти влязъл да разгледа книгите и бил впечатлен от колекцията първи издания. Двамата се заговорили и оттогава той я посещавал на всеки няколко седмици.

— Тя знаела ли е, че той е женен?

— Да.

— И въпреки това го е поощрявала?

— Не бих го нарекла точно така. Беше ѝ приятно в компанията му, но тя уважаваше семейното му положение.

— Тогава как се е стигнало от обикновени разговори... до нещо повече? — попитах.

Тя замълча.

— Сложно е да се обясни.

Тъкмо отворих уста да възразя, но си спомних разгорещения коментар на Кейлъб относно квантовата физика и настроението на капитан Монти.

— Ясно — казах.

— Ванеса — започна меко тя, гледайки ме в очите, — ще ти кажа истината. Това е най-малкото, което мога да направя за теб. За да го направя обаче, трябва първо да ти обясня особеностите в организма на сирените и техните потребности. Няма да ти е никак леко, макар да не ми се иска да те съкрушавам.

— Няма такава опасност. — Вените ме заболяха, когато кръвта запрепуска устремно из тях. — Ще го понеса.

Тъглчетата на устата ѝ се отпуснаха надолу в момент на колебание — или тъга — но тя все пак продължи.

— В имейлите си до мен баща ти ми разказа какво е станало това лято. Каза ми за злополуката с Джъстин и как в края на лятото си скочила от скалата и си свършила в болница.

Лицето ми пламна; вкопчих здраво ръце една в друга, за да не започна да си вея.

— Ти неволно си се трансформирала онази нощ, нали?

Преглътнах мъчително.

— Така мисля.

— Значи вече си даваш сметка колко е зависимо от солената вода тялото на сирената и че колкото по-дълго се лишава от нея, толкова по-слаба и немощна става. — Вила се поколеба. — Как се справяш с това?

— Достатъчно добре, предполагам. Понякога всичко ми е наред. Друг път имам чувството, че всеки момент ще припадна. Вземам солени вани, пия с литри солена вода, но тялото ми реагира различно всеки път.

— Готварска сол ли използваш?

Кимнах.

— Природно солената вода е несравнимо по-ефективна. Затова повечето сирени са се заселили близо до океана. Животът е много по-лесен, когато не ти се налага да пътуваш дълго, за да се заредиш.

Да се заредиш. Сякаш солената вода е нещо като захарта, кофеина и никотина за другите, обикновените прирастени.

— За съжаление — продължи тя и гласът ѝ омекна, — солената вода не е достатъчна. Тя върши работа само за кратко след

трансформацията, но с времето въздействието ѝ отслабва.

— И какво става тогава?

Тя извърна очи към прозореца и погледът ѝ се зарея далече над водата.

— Когато баща ти се запозна с Шарлот, тя никак не беше добре. Продължителното плуване в океана, което преди я зареждаше за дни напред, вече беше започнало да губи ефект само след часове. Тялото ѝ я принуждаваше да премине към следващата фаза в своето развитие, въпреки че тя се съпротивляваше.

— Защо? — Нещо притисна гърдите ми. Независимо какво беше направила биологичната ми майка, никак не ми се понрави мисълта, че е страдала от заболяване, което не е могла да контролира. — След като не е била добре и е знаела как да промени това, защо е отказвала да си помогне?

Вила отново обърна очи към мен.

— Имаш си момче, нали?

Сега аз се дръпнах назад.

— Съжалявам, ако въпросът ти се стори прекалено личен, но отговорът е важен. — Тя замълча за миг, изчаквайки ме да размисля. — Има момче, нали? Той отначало е бил безразличен, но сега не се отделя от теб.

Едва ли говореше за Саймън. Дори преди да станем гаджета, той никога не е бил безразличен към мен.

Явно ставаше дума за Паркър.

— Откъде знаеш за него? — попитах. — Татко ли ти каза нещо? Но той пък откъде е научил?

— Разбира се, че не е той. Баща ти е прекалено загрижен как се развиват отношенията между вас двамата, за да обърне внимание на чувствата ти към някой друг от противоположния пол. Просто един ден те видях да говориш с красиво момче в „Бийнъри“ и събрах две и две.

— Представа нямам какво точно си видяла — отвърнах бързо, а жартата от лицето ми се спусна надолу по шията и стигна гърдите, — но не изпитвам нищо към Паркър.

— Сигурно нямаш чувства към него. Поне засега.

Отворих уста да споря, но млъкнах, когато тя протегна ръка и я постави върху коляното ми.

— Усетила си, че се чувстваш по-добре, когато той е до теб, нали? Когато произнася името ти или те докосва. Независимо колко жадна и изтощена си била преди това.

Отпуснах се на дивана, когато си припомних пръстите на Паркър върху прасеца ми на лятната естрада. Как лежа до него на яхтата. Как стоим съвсем близо един до друг на кулата за водни скокове. Ръцете му, които ме обгръщат на пейката пред болницата. Не исках да призная дори пред себе си — *особено* пред себе си — но той ме привличаше. И точно както каза Вила, аз се чувствах по-добре, по-силна, дори странно приповдигната всеки път, когато той е близо до мен.

— По този начин действа твоята сила, Ванеса — внимателно каза тя. — Ти може и да не си даваш сметка, че изпращаш сигнали, но наистина е така. През цялото време. Когато той откликне, твоите способности — а и тялото ти — укрепват. Колкото по-увлечен е той, толкова по-силна ставаш.

Не исках да ставам по-силна. Не и ако заради това трябваше да бъда с Паркър, а не със Саймън.

— Ами гаджето ми? — попитах, умишлено пропускайки „бивше“. — Аз го обичам и...

— Той също те обича. Ако е било така и преди твоята трансформация, значи силите ти не му влияят.

Тя замълча, сякаш си даваше сметка, че това е отговор на въпроса, който ме мъчеше, откакто двамата със Саймън станаме нещо повече от приятели. Оцених жеста, че ми дава възможност да обмисля чутото. Ако наистина е така, значи Саймън ме обича — *наистина* ме обича. Не просто си го въобразява, принуден от моята сила, която не му е оставила друг избор.

Не че това вече имаше някакво значение.

— Точно заради това се чувстваш различно, когато си със Саймън и когато си с Паркър — продължи след малко тя. — Саймън може и да те задоволява емоционално... но това е единственото, на което е способен.

Затворих очи и се опитах да овладя главозамайването.

— Ами Шарлот? Когато е срещнала татко...

— Тогава тя се чувстваше изключително немощна. Налагаше се да направи нещо, преди тялото ѝ окончателно да я предаде. Но тя се съпротивляваше, защото не искаше да върши онова, което я

принуждаваха. Не беше съгласна. — Вила въздъхна. — Майка ти, Ванеса, беше готова по-скоро да се раздели с живота, отколкото да разбие живота на друг човек.

— Но все пак го е направила — вметнах.

— Да. За нещастие не само нейният живот беше заложен на карта. Има хиляди сирени, които живеят в малки крайбрежни селища по целия свят. За добро или зло, Уинтър Харбър е доста влиятелен град и неговите обитателки приемат това положение изключително сериозно. Когато се разбра, че Шарлот доброволно се отказва от дарбите, с които е надарена, започнаха да ваят заплахи. Към семейството ѝ, към нейните приятели... към всички нейни близки. Сирените са обединени в малки затворени общества и загубата дори на един-единствен член може непоправимо да повлияе на бъдещото поколение. Ето защо другите сирени приеха отказа на майка ти като лично предизвикателство. Накрая тя трябваше да избира между това да промени един живот, или да умре тихо, като при това навреди на десетки други.

— Излиза, че татко просто е попаднал на неподходящото място в неподходящото време, така ли?

— Трудно е за вярване, но да, така е.

„Трудно е за вярване“ беше доста меко казано.

— Но как е успяла да му въздейства? Той е обичал мама... Жаклин. Знам, че е така. Нали ако е влюбен в друга жена, мъжът може да устои на сирената?

— За повечето мъже е така. Но майка ти... и ти... имате необикновено потекло. — Вила особено натърти на „необикновено“.

— Какво ще рече това?

Тя се изправи, отиде до отворения прозорец и вдиша дълбоко.

— Ти си потомка на малка група сирени, заселили се в Северна Канада, които се наричат ненофари^[1].

Ненофари. Спомнях си името от бележката за смъртта на Шарлот в албума на Рейна.

— Какво им е толкова необикновеното на тия... ненофари — казах предпазливо.

Тя се обърна към мен и се облегна с гръб на стената.

— Има два начина една такава група да укрепи общите си сили. За първия говорихме досега — използват силите си, като карат мъжете

да се влюбват в тях. Вторият е да насочат тези чувства към децата си.

— Колкото повече мъже омагьосат и колкото повече деца народят, толкова по-силни стават като цяло, така ли?

— Точно така. През стотиците години ненофарите са успели да преодолеят както неблагоприятните природни условия, така и ограничените ресурси. Доколкото ни е известно, нито една друга група не е оцеляла при такива условия. Следващата по древност общност на сирени след ненофарите е малка група, която живее на Скандинавския полуостров, но тя е с двеста и петдесет години по-нова.

Направих усилие да открия смисъл във всичко това.

— Излиза, че съм плод на някакъв извратен естествен подбор, така ли?

— Може и така да се каже — отвърна Вила. — Силата на ненофарите се увеличава с течение на времето и всяко следващо поколение е по-силно от предишното.

— Какво общо има това с отношенията между Шарлот и татко?

Тя прекоси стаята и седна до мен на дивана.

— Когато някой мъж се окаже мишена на ненофарите, той няма никаква защита срещу тях. Ако е влюбен, това отначало ще го направи безразличен, но няма да го спаси — рано или късно, те го завладяват. Силата им е много мощна.

В главата ми внезапно просветна една картина от това лято.

— Сирените на Уинтър Харбър... Преди няколко месеца, в нощта, когато заливът замръзна, те се събраха на океанското дъно и подмамиха десетки мъже със себе си под водата с намерението да ги убият. — По лицето на Вила не се мярна никаква реакция, докато говорех. Явно чакаше, ако имам някакъв по-специален въпрос, да го задам. — Когато каза, че ненофарите завладяват мъжете... това означава ли, че просто ги карат да се влюбят в тях, или включва и убийство?

— Досега — каза тя с безизразно лице, — ненофарите са отнели живота на тринайсет хиляди четиристотин и дванайсет мъже. Когато е пълна, групата им се състои от единайсет членове.

— Чакай... — Задъхах се. — Може ли... Имаш ли...

Вила скочи и напусна стаята. Няколко секунди по-късно донесе кана със синьо-зеленикава течност и чаша. Трябваше да изпия три

чаши, за да възстановя дишането си. Но това не ми помогна по-лесно да намеря необходимите думи.

— Случвало ли се е ти... — започнах. — Дали някога...

— Дали съм отнемала живот? — довърши вместо мен тя. Изчака да кимна, после помълча, докато обмисляше отговора си. — Не. Направих всичко възможно да го избегна.

Сипах си още една чаша. Ръцете ми трепереха толкова силно, че течността плисна от каната и се разля по масата.

— Знам, че ти е трудно да го приемеш. Жалко, че толкова време са те държали настрана от истината. — Вила протегна ръка, сякаш се канеше да отметне косата от челото ми, но после явно се разколеба и отпусна длан в скута си. — Ето защо Шарлот постъпи по този начин. Затова и баща ти направи всичко онова, за което вече знаеш. Нито един от двамата нямаше избор.

Изгълтах чаша с отвара, преди да проговоря отново.

— Защо го е оставила жив? Защо е напуснала Уинтър Харбър година по-късно, а после се е отказала от мен, когато я е открил?

— Независимо от причините, които я принудиха да започне връзка с него, Шарлот обичаше баща ти — не беше способна да извърши онова, което очакват от нея. Затова го остави да си тръгне, но направи така, че останалите сирени в Уинтър Харбър да мислят друго. Накрая се изплаши, че те могат да заподозрат нещо и да я накажат, като навредят на теб, затова избяга. Когато баща ти измина целия този път, за да ви намери, тя осъзна колко много той те обича и колко по-безопасно ще е да отраснеш при него, далече от нея. В края на краищата сирените не знаеха кой е той. Но започнаха да подозират, че нещо не е наред, когато здравето ѝ отново се влоши. Това не би се случило — или поне не толкова скоро — ако беше взела живота му.

— Ами книжарницата? Пожарът?

Вила замълча.

— Това беше злополука. Майка ти вярваше, че ако прекъсне всякаква връзка с теб, ще успее да те спаси.

Погледнах я в очите.

— Затова ли никога не пожела да ме видиш? Защото и ти си свързана с нея?

— Да. Ето защо преди много време се заклех никога да не чета мислите ти, което всички сирени го могат в една или друга степен.

Дори в моменти като това лято, когато отчаяно исках да се свържа с теб, за да разбера дали си добре. Ако го бях направила обаче, скоро и ти щеше да четеш мислите ми... а това още повече би усложнило положението.

Отместих очи от нейните и огледах излъсканата до блясък масичка за кафе, празните книжни лавици, камината, в която сякаш никога не е горял огън. След всичко, което току-що ми каза, и като знаех истината, която тя бе пазила само за себе си през всичките тези години, не можех да я виня, че предпочиташе простите неща.

— Те са се върнали — казах секунда по-късно, приковала очи в парчето водорасло, залепнало за стената на празната кана. — Ледът в Уинтър Харбър се разтопи и сега... сирените са се върнали.

— Знам. — Гласът ѝ беше тих, непоколебим.

— Двамата с моя приятел... Ние ги спряхме миналото лято. — Погледнах я и сълзи напълниха очите ми. — Сега мисля, че са се върнали за нас.

Този път тя се поддаде на порива. Протегна ръце, прегърна ме и ме притисна до себе си. Галеше косата ми, докато сълзите мокреха рамото ѝ.

— Вече не си сама, Ванеса. Те няма да те наранят — нито теб, нито някой друг — никога вече.

— Откъде знаеш? — прошепнах.

— Защото този път ще свършим работата докрай. — Тя ме притисна още по-силно и нежно ме залюля. — Ще ги удавим.

[1] Това латинско наименование идва от санскрит през персийски и арабски и означава голяма бяла лилия. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 25

— Как си?

Пейдж вдигна поглед от списанието, което четеше. Пристъпих към нея, окуражена, че я намирам будна и седнала. Тя се прибра у дома преди два дни, след едноседмичен престой в болницата и макар да беше укрепнала физически, не беше ясно дали и емоционално е вече стабилна.

— Добре — отвърна тя с бегла усмивка. — Уморена, но добре.

— Това вече е нещо. — Отвърнах на усмивката ѝ и приседнах на края на леглото. Никак не ми беше приятно онова, което се канех да направя, но нямах друг избор. — Пейдж... трябва да поговоря с теб за нещо.

— И аз — каза тя.

— Става ли аз да съм първа? Моля те! — Още не бяхме говорили за онова, което се опита да направи и бях сигурна, че иска да ми обясни. Но предполагах, че обяснението ѝ може да се промени, когато чуе каквото имах да ѝ казвам. Когато кимна, продължих: — Ти беше права.

— За кое?

Пръстите ми се овлажниха, стискайки свития на руло вестник.

— Спомняш ли си как преди няколко седмици ти се стори, че виждаш Рейна и Зара по време на урока в парка.

Малкото руменина, появила се по лицето ѝ, се стопи.

— Да, спомням си как си въобразих, че са там.

Тя сведе поглед към вестника, когато го оставих на одеялото между нас. Вкочаненото ухилено лице на Матю Харисън ни гледаше от първа страница.

— Това да не е...? Той е...?

— Човекът, който ни уговаряше за „Бейтс“ в кафенето. Двамата с Паркър го открихме в училищния басейн същия следобед, когато ти опита да се трансформираш.

Главата ѝ рязко се вдигна.

— Какво сте правили с Паркър? — остро попита тя.

Въпросът и тонът, с който го зададе, бяха толкова неочаквани, че ми трябваше секунда да се съвзема и да отговоря.

— Говорехме си, бяхме се спасили от срещата за представяне на коледжките. Нали сме нещо като приятели.

— Паркър няма приятели момичета. Момичетата ги чука.

Снимката ни край реката. Сигурно я е видяла с новия текст.

— Пейдж, ние двамата с Паркър... Не е това, което си мислиш. Честна дума.

Тя свъси вежди, но не настоя. Вместо това отново премести поглед върху вестника.

— Това нищо не означава — каза. — Просто някакъв мъж. Може и да е съвпадение.

— С тая разлика, че не е само един мъж. Те са причинили и катастрофата с автобуса на Бостънския университет; те са накарали Колин Купър да се хвърли от моста и са убили двамата гмуркачи, които ги откриха в леда. Матю е единственият с предсмъртна усмивка, защото сирената, която му е отнела живота, най-после е възвърнала силата си, за да получи този ефект. Смъртните случаи преди него са били нещо като упражнение, рехабилитация.

— В това няма никакъв смисъл.

Опитах се да ѝ го обясня по същия начин, както Вила го обясни на мен.

— Сирените са загубили голяма част от силата си през трите месеца, докато са били в леда. За да укрепнат, те отново е трябвало да си намерят жертви, а в тяхното безпомощно състояние това е било несравнимо по-трудна задача. За да наклонят везните в своя полза, са започнали с мъже, които са били почти беззащитни. Такива, които не биха могли да им откажат, когато ги примамят. Затова Зара е излязла пред автобуса и е причинила катастрофата — за да ловуват сред вече ранените и пострадалите.

— Искаш да кажеш, че тия момчета са правили любов с група странни жени в болничните легла?

— Тия, които са успели да стигнат до болницата, са късметлии. Ония, които останаха във водата и бяха открити на брега край летището, те са се превърнали в плячка на сирените. И без това вече са били на крачка от смъртта, така че не са ги затруднили особено.

Лицето ѝ се изкриви.

— Ами Колин Купър?

— Неговият случай е по-сложен. — Измъкнах изпод вестника тънка купчинка принтирани листове. — Според мен са попаднали на него онлайн, в сайт за запознанства, и са започнали да си пишат веднага, щом са разбрали за връзката му с „Хоторн“. Искали са да са сигурни, че ние ще научим. Според написаното тук той е страдал от депресия и веднъж за малко не си е отишъл заради предозиране на лекарствата. Писали са си седмици наред, докато си уговорят едина-единствена лична среща, която според него е минала добре. На следващата обаче младата сирена е скъсала с него, очаквайки той да направи нещо драстично в отговор. Чакала го е край реката, когато е скочил.

— Откъде може да знаеш...

— Открих разпечатка на техните имейли в къщата на Бети.

Тя се втрени в мен с ококорени очи и увиснала челюст.

— Отидох там след теб... След като те намерих във ваната. Когато Бети не дойде да те види в болницата, нито отговори на обажданията ми, взех да се притеснявам. Помислих си, че нещо ѝ се е случило, ако ли пък не — да поговоря с нея за това, което ти се опита да направиш. — Взех ръката ѝ в своята; тя се отпусна безжизнена, но поне не се отдръпна. — И за теб се тревожех.

Тя поклати глава. Когато заговори, гласът ѝ потрепваше.

— Тя каза, че те са мъртви и не ги чува вече. Убеди ме, че е за мое добро — да се предпазя от останалите, като заприличам още повече на тях, защото ще мога сама да се защитавам, ако пак се наложи.

— Пейдж — казах тихо, стискайки ръката ѝ, — когато отидох там, Оливър ме нападна. Удари ме и загубих съзнание.

— Че Оливър прилича на стогодишна развалина. Не би могъл и комар да убие, без да си счупи някой кокал.

— Значи е станал по-силен от заклинанията на Бети.

— *Нейните* заклинания ли?

Двете с Вила не бяхме много сигурни по този въпрос, но това беше най-доброто, което ни хрумна при липсата на повече доказателства.

— Според мен сирените успяват някак да контролират Бети, така че да действа в тяхна полза. И да накара Оливър да се грижи за тях... да накара теб да станеш една от тях.

Тя ме гледа втренчено известно време, после издърпа ръката си, блъсна настрана вестника и разпечатките на имейлите и взе списанието.

— Оценявам загрижеността ти, Ванеса, наистина. Но лятото свърши. Всичко приключи. *Край*. Трябва да продължиш напред.

Как ми се искаше това да е възможно.

— Видях ги — казах. — Видях Зара и поне още десетина. В мазето на Бети са, спят в дървени вани, пълни с океанска вода... В каквато сложиха и мен.

Списанието потрепери в ръцете й. Докато говорех, бях вперила очи в корицата; ако я погледнех, не бих могла да продължа.

— Ако знаеше всичко, ти едва ли ще искаш да се трансформираш, Пейдж — меко казах. — Повярвай ми. След това ще си немоощна, слаба и жадна. През цялото време. Ще ти се наложи постоянно да пиеш и да се къпеш в солена вода. Накрая ще трябва да караш момчетата да тичат подир теб, за да имаш достатъчно сили да изкараш деня, без да припаднеш. Животът ти напълно ще се промени. Завинаги.

Настана продължителна тишина. Навън студеният есенен вятър виеше, запращайки мъртви листа срещу прозорците на стаята, които плющяха по стъклото. Вдигнах очи към Пейдж, но тя продължаваше да гледа втренчено в списанието, без дори да примигне.

— Откъде знаеш? — прошепна най-накрая.

Ето че дойде и този момент. Моментът на истината, която криех цели три мъчителни месеца. Произнесена веднъж гласно, тя щеше да стане много по-реална, отколкото досега.

Но и нямаше смисъл да отричам нещо, което, така или иначе, не можеше да се промени.

— Аз съм една от тях — казах.

Тя подскочи така, сякаш подът беше зейнал под краката й. В същия момент вратата се отвори и влезе мама, понесла поднос със сандвичи и вода с лед.

— Предположих, че ще си доста изморена и едва ли ще слезеш на вечеря. — Тя остави подноса върху нощното шкафче и извади

термометър от джоба на жилетката си. Отначало Пейдж не го забеляза, но когато мама го размаха пред лицето ѝ, отвори послушно уста. — Има достатъчно сандвичи и за теб, Ванеса.

— Благодаря — казах, — но имам други планове.

И двете ме погледнаха.

— Нещо като среща ли? — попита мама.

— Нещо като извънредни часове — отговорих, избягвайки питащия поглед на Пейдж.

Изправих се в края на леглото и изчаках мама, докато приглаждаше завивките на Пейдж и повдигаше възглавниците ѝ. Откакто стана злополуката във ваната, тя непрекъснато полагаше нежни грижи за Пейдж и се стараеше нищо да не ѝ липсва. Зае се с тази задача със същия плам и решителност, каквито по-рано влагаше в работата си. А това беше доста обнадеждаваща промяна. Това означаваше и че Пейдж рядко остава сама, което ми позволяваше спокойно да ходя на училище, да се срещам с Вила и да правя всичко друго необходимо, без да се боя от втори опит за трансформация.

Щеше ми се още да поговоря с Пейдж, но мама беше всеотдайна. След като оправи и възглавниците, тя провери термометъра, после седна на ръба на леглото, придържайки студен компрес до челото на Пейдж. Явно не бързаше да си ходи, пък и Пейдж нямаше нищо против присъствието ѝ — сигурно се радваше на възможността да преосмисли всичко научено от мен.

След десет минути се извиних и обещах на Пейдж да мина да я видя пак, когато се върна.

Хукнах към стаята си, където бях струпала всичко необходимо за вечерта. Преди това прерових кутиите с дизайнерски дрехи на мама и си подбрах тясна минипола от черен сатен, червена копринена блуза без ръкави и черни обувки с десетсантиметрови токчета. Реших аксесоарите да са съвсем семпли и се спрях на черни тънки чорапи и рубинени обеци. Втален черен тренчкот щеше да завърши тоалета.

Развързах опашката си и разресах косата си, за да пада отвесно по гърба. Сложих фон дьо тен, руж, червило и спирала, всичките купени същия следобед, и напръсках шията и китките с парфюм, който ухаеше на ванилия и карамфил.

„Не е зле“, казах си, изучавайки външния си вид в голямото огледало, което ме отразяваше в цял ръст. Всъщност това изобщо не

бях аз, но точно това целях. Грабнах телефона и малката чантичка от леглото, послушах се издад затворената врата, за да се уверя, че в коридора няма никой, и се втурнах надолу по стълбите.

— Ванеса! — извика татко откъм кабинета си, докато се тичах през дневната. — Ти ли си? Би ли дошла тук, моля те, искам...

— Излизам и ще се върна късно!

Изтрополих по външното стълбище и забързах по тротоара. Глезените ми се огъваха заради високите токчета, но аз се чувствах толкова нервна, че изобщо не можех да се притеснявам дали ще падна и ще си счупя нещо. След като дни наред планирах тази вечер, сега единственото ми желание беше тя да свърши колкото може по-бързо.

— Здравсти, красавице!

Заковах се на място, но сърцето ми продължи да препуска. Паркър стоеше под навеса на „Il Carrusino“, италиански ресторант, който — ако се съди по неговия уебсайт — предлагаше изискана кухня и най-романтичната обстановка в Бостън. Той също се беше нагласил за случая и носеше черен панталон, бяла риза, вталена жилетка от костюм и раирана вратовръзка. На ръката си беше праметнал черно вълнено палто. Косата му беше пригладена назад, сякаш само е прокарал пръсти през нея след като си е взел душ и оттогава не я е докосвал.

„Не е кой знае какво... Вие сте просто приятели, излезли на вечеря... Нямахте да е по-различно, ако вместо него тук беше Кейлъб, Пейдж, или...“

Той ме целуна по бузата. Целувката му беше толкова лека и недоловима, че сигурно нямаше да усетя какво се е случило, ако коленете ми не се бяха подгънали, затова не ми оставаше друго, освен да се опра на ръката му — за равновесие, когато той ми я предложи.

— Страхотна идея — каза той. — Много се радвам, че го предложи.

— Аз също. — Опитах се да се усмихна, но само като го погледнах, пак се олюлях.

Вътре отказах да сваля тренчката, защото исках тялото ми да остане скрито под дрехите. Докато вървахме след хостесата през главната зала на ресторанта, разделена на уютни сепарета и осветена с приглушена светлина, се напругах да си спомня всичко, което Вила ми беше казала за изпращането на сигнали. Не й споменах какво съм

правила с Паркър, защото се боях, че няма да го одобри, пък и се смущавах от нея, но тя ми разказа най-важното за сирените, за да мога да се справя.

Давах си сметка, че трябва да съм спокойна. Колкото по-напрегната бях, толкова по-слабо щеше да бъде въздействието ми. От мен се очакваше да поддържам много деликатен баланс в разговора, като го оставя повече той да говори и да му покажа, че съм заинтригувана, но и да не мълча през цялото време, така че в същото време да го омайвам с гласа си. Най-накрая, когато се почувствах достатъчно спокойна, трябваше да го докосна. Не беше нужно да е нещо специално — бегло да го погала с пръсти или да се опра на ръката му, когато тръгваме от ресторанта, би свършило работа — най-важното бе да стане естествено.

За нещастие напрежението да си спомня всичко това ме изнервяше още повече. Така че когато Паркър попита как е минал денят ми, отговорих кратко, че всичко е било наред, посегнах към чашата с вода и я бутнах от масата. Когато той започна да разказва какво е правил от сутринта до следобед, аз опрях лакти на масата и се надвесих към него, при което масата се наклони на една страна и кошничката с хляба се озова в скута ми. Щом свещта на масата догоря, я вдигнах над главата си, за да дам знак на сервитьора да донесе нова и по ръкава ми потече тънка струя разтопен парафин.

В моите очи това бяха неопровержими знаци, които показваха, че върша нещо нередно. Не просто защото нямах понятие как точно да го направя, но и защото не биваше да го правя. Все още обичах Саймън, въпреки че той вече не ме обичаше, и не беше честно спрямо Паркър. А горкият Паркър си мислеше, че това е истинска среща. През годините сигурно е разплаквал не едно момиче, но това не значеше, че заслужава да постъпвам така с него.

Постъпката ми си имаше причина: да стана колкото се може по-силна, та когато настъпи моментът, да надделея над Рейна и Зара. Явно обаче трябваше да го направя по друг начин.

— Виж какво... — започнах, канейки се да попия парафина от ръкава си.

— Недей. — Той се протегна през масата и дръпна салфетката от ръката ми. — Като се втвърди, просто може да го изрониш. Ако сега го попиеш, само ще си съсипеш дрехата.

— О! — Погледнах парафина и оставих салфетката: — Благодаря.

— Имам предложение. — Той снижи глас. — Дай да успокоим малко темпото, а? Наблизо има едно местенце, където обичам да ходя. Храната не е кой знае какво, но е добра. Затова пък атмосферата е невероятна. Само дето сме свръхизтупани за там, но на мен не ми пука, ако и ти нямаш нищо против.

— Нямам против — отговорих, докато се надигах от стола. Излезехме ли на улицата, можех нарочно да си счупя токчето и с това извинение да се прибера вкъщи. Или пък да получа внезапен пристъп на измислена болест. Нямаше значение как ще стане, най-важното бе, че тръгването ни от ресторанта поставяше началото на края на нашата вечер заедно.

— Среца на сляпо — подметна към сервитьора Паркър, докато се измъквахме от сепарето. — Само дето не се окаже точното момиче.

Осъзнавайки, че говори за нас, рязко спрях. Той продължи да върви, докато гърдите му не докоснаха гърба ми, после хвана с две ръце талията ми и ме побутна напред.

— Попаднал съм на грешния човек — прошепна той. — Гарантиран начин да доведеш всяка романтична вечеря до жесток край.

По неизвестна причина неговите думи ме развеселиха. Нямах представа дали най-накрая рухнах емоционално заради преживяното през последните няколко минути, или пък мисълта да отидеш на среща с неподходящия човек наистина се окаже толкова забавна, но се смях през цялото време, докато излизахме от ресторанта и продължавах да се кискам, когато тръгнахме по тротоара. От дълго време не се бях смяла така. Усещането бе освежаващо, също като при внезапното ми потапяне в океана.

— Стигнахме — каза след няколко преки Паркър.

Изтрих насълзените си от смях очи и надзърнах в уличката, където просветляше фирмена табела с надпис „ТАСО“^[1].

Мъдреше се над нестабилна жълта барака, декорирана с изрисувани кактуси, сомбреро и магарета. Отпред на тротоара имаше десетина пластмасови стола — и никакви маси — по които седяха влюбени двойки и студенти от колежа, облечени в джинси и якета, нагъваха най-големите такоси, които някога бях виждала, и пиеха бира.

Над главите им се пресичаха пъстроцветни ленти от разноцветни електрически крушки, а от касетофона на земята пред витрината гърмеше изпълнение на мариачи^[2].

— Май ще излезе, че облеклото ми не е на достатъчно високо ниво за такова заведение — казах.

Той се разсмя и това ме накара пак да се разкикотя. Дори не успях да си поема дъх, за да възразя, когато той вплете пръсти в моите и ме поведе по уличката.

Не разбрах дали стана така, защото се заливах от смях, или пък защото от топлата му кожа по ръката ми премина гореща тръпка.

Каквато и да беше причината, тръгнах с него. Взехме храна и намерихме два свободни стола точно в центъра на купона. Докато седях там с Паркър, заобиколена от непознати, дъвчех безразборно натъпканите такос и крещях, за да надвикам музиката и шума, приказвайки за телевизия, филми и други незначителни неща, аз се почувствах различна. Щастлива.

Нормална.

Не исках това да свършва. По всичко личеше, че и Паркър мисли така.

— Не че се фукам, или правя намеци за нещо друго — каза той, когато приключихме с яденето, — но у нас имам страхотен телевизор и музикална система.

— Така ли?

Той кимна и се ухили.

— „Лойс“ не могат да ми стъпят на малкия пръст.

„Лойс“. Киносалонът. Значи иска да отидем у тях и да гледаме филми. Най-вероятно на дивана. Седнали един до друг. В тъмната стая.

— Стана доста късно. — Намразих се заради тези думи, защото те угасиха усмивката му. — Май е време да се прибирам.

Той вдигна ръце в знак, че се предава, после, без да помръдва от място, ми протегна другата. Поех я без колебание.

Прибирах се у дома, вместо да отида с него в тях. Тогава какво лошо, ако държа ръката му на връщане?

Докато вървахме, двамата с Паркър се редувахме да пеем — ужасно при това — песните от любимите си най-тъпи филми на всички времена. (Моята — „Опасна зона“ от „Топ Гън“. Неговата „Всичко, което правя, го правя за теб“ от „Робин Худ“.) Насред пътя

вече се смеех толкова неудържимо, че се наложи да спра и да го помоля да млъкне за малко, докато се съвзема и продължа да вървя. Това забавяне удължи времето ни заедно с трийсет секунди, което ме накара да се почувствам щастлива.

— Сега вече го проумявам — казах, когато стигнахме нашата улица.

— Кое?

— Феноменът Паркър Кинг.

— Извинявай, аз да не би да съм феномен? — Звучеше поласкан.

— Много добре знаеш, че е така. — Спрях малко преди нашия вход и се обърнах с лице към него. — Твое магическо качество е да превръщаш всяко срещнато момиче в купчина сладникава размазня.

Той направи физиономия.

— Не може ли вместо това да ги превръщам в ангели? Или в небесна дъга, например. Във всеки случай нещо по-приятно от размазня.

Усмигнах му се, когато пристъпи към мен.

— Щом си проумяла този феномен — каза той с променен глас, — значи ли това, че вече си го изпитала върху себе си?

Сега моята усмивка угасна.

— Сигурно — отговорих, макар да знаех, че не трябваше да го казвам. Въпреки че беше истина. *Точно защото* беше истина.

Сърцето ми заблъска, сякаш искаше да изскочи от гърдите, когато той вдигна ръката ми, придърпа ръкава и внимателно орони от него засъхналия парафин.

— Също като нов — каза.

Говореше за тренчката. Съвсем логично — с разума си съзнавах, че говори за него. Но всяка друга част от мен го тълкуваше различно.

— Паркър — прошепнах, наблюдавайки как устните му се приближават към моите.

Вместо отговор той ме целуна. Устните му бяха топли, солени, внимателни. Те нежно се притиснаха в моите, сякаш се боеше да не го отблъсна.

Точно това трябваше да направя. Трябваше да го отблъсна, да побягна по тротоара и да се прибера. Но аз отвърнах на целувката му, отначало леко, после все по-настойтелно. Когато устните ни се

разтвориха и върхът на езика му докосна моя, рязко си поех дъх, сякаш някой ме е пробол.

Само че от това не болеше. Караше ме да се чувствам добре. Великолепно. Краката ми ме държаха все по-здраво, ръцете ми ставаха все по-уверени. Сърцето ми продължаваше да блъска в гърдите, но сега звучеше различно в ушите ми — силно, вместо немошно; възбудено, вместо изплашено.

А *вкусът*. Знаех, че устните му са солени от вечерята, но не беше само заради това. Вкусът им беше свеж и ободряващ, както си представях на вкус чаша океанска вода, след като седмици наред съм пила от чешмата. Всяка следваща целувка изостряше апетита ми за още.

— Намерете си стая! — провикна се някой от другата страна на улицата.

Осъзнавайки, че сме пред очите на всички насред тротоара, хванах реверите на Паркър и, продължавайки да го целувам, нежно го притеглих върху тясната ивица трева между две сгради.

— Ванеса... — изрече само с дъха си той и ме притисна с тяло, така че да се опра на стената зад мен.

Усетих как пръстите му се приплъзват надолу по шията и започват да ме разкопчават.

— Ела с мен.

— Къде? — Притворих очи, когато устните му минаха по цялата дължина на ключицата и стигнаха голото ми рамо.

— Където и да е. — Устните му се върнаха върху моите. — Само да е по-далече от тук. Отвъд океана.

— На лодката ти — казах, припомняйки си смътно неговия план какво ще прави като завърши училище.

— Да. — Той се усмихна, без да откъсва устни от моите. — Ти и аз. На моята лодка.

Можех да си го представя. Ние двамата. Около нас нищо друго, освен синьо небе и безкрайна водна шир. Можехме просто да изчезнем, заедно. Не е нужно някой друг да знае за това. Никой нямаше да бъде наранен.

— Добре — прошепнах.

За част от секундата той застина.

— Наистина?

Кимнах, целунах го, привлякох го още по-плътно към себе си.

Някъде в далечината изрева мотор на кола, изскърцаха спирачки.

— Ами твоят приятел? — попита Паркър. — Окончателно ли скъсахте?

Моят приятел. Саймън.

Рязко отворих очи. Измъкнах се от прегръдката на Паркър и се втурнах по тротоара.

Точно навреме, за да видя как зеленото субару с мейнска регистрация стига края на улицата и рязко завива зад ъгъла.

[1] Тако е традиционно мексиканско ястие — питка с различен вид пълнеж. — Бел.прев. ↑

[2] Един от най-разпространените жанрове мексиканска народна музика. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 26

На следващата сутрин надникнах в стаята на Пейдж, която още спеше — също като предишната вечер, когато се прибрах. Поговорих с мама и татко на закуска, а после, вместо да отида на училище, хванах автобуса за южен Бостън. Вила не ме очакваше, а нямах телефонния ѝ номер, за да предупредя за идването си, но независимо от това трябваше да отида някъде. Немислимо беше да се видя с Паркър точно сега — особено след като част от мен копнееше да го срещне и да продължим оттам, където бяхме прекъснали предишната вечер. Тогава просто избягах и се шмугнах в нас само с едно „довиждане“. Пък и не вярвах Вила да има нещо против да я посетя без предупреждение.

Изобщо не съобразих, че тя може и да не си е вкъщи.

Заставах на стъпалата пред вратата, трепереща в студената утринна мъгла, и почуках. Изчаках няколко секунди и опитах пак. Когато вратата остана затворена, се надвесих през металния парапет и потропах по стъклото на прозореца. През прозрачната завеса забелязах, че дневната е пуста.

Предположих, че може би е отишла да поплува и седнах на най-горното стъпало да я изчакам. Извадих телефона от раницата си и за хиляден път, откакто видях колата на Саймън снощи, проверих дали имам ново съобщение.

— Добро утро, слънчице.

Вдигнах очи. Мъж на средна възраст ми се усмихваше от отворения прозорец на камиона от „Чистота“, паркиран през улицата.

— Какво прави хубаво момиче като теб в тая част на града?

Сведох поглед, притиснах телефона към ухото си и се престорих, че слушам някой, който говори от другата страна на линията.

— Искаш ли да се повозиш? — провикна се колегата на мъжа. Тъкмо натика голям черен найлонов чувал с отпадъци отзад в камиона и тръгна към мен.

Страхувайки се, че ако заговоря, гласът ми ще ги съблазни още повече, аз само поклатих глава и се втурнах надолу по стълбите.

Напукана дървена портичка делеше полянката пред къщата на Вила от задния двор и почувствах истинско облекчение, когато я бутнах и тя поддаде неохотно. Затворих я след себе си и я залостих с тежка маса от ковано желязо, за всеки случай.

Задният двор на Вила всъщност се оказа патио^[1].

Също като мебелировката в дома ѝ, той беше просто подреден, с градинска маса, столове и няколко керамични саксии, в които имаше повехнали невени. Към задната врата водеше тясна дървена стълба.

Щом седнах на единия от столовете, главата ми внезапно започна да пулсира, после спря. След няколко секунди това се повтори. Не болеше, но определено усещах напрежение в черепа, сякаш някоя голяма вена натиска челото ми отвътре.

„От стреса е... Ти откачаш и тялото ти реагира...“ Затворих очи и си поех дълбоко въздух, опитвайки да се отпусна. Пулсирането стана още по-силно, по-бързо. Отворих очи и взех да ровя из раницата за бутилката с вода. Отметнах глава назад да отпия голяма глътка и забелязах, че кремавите завеси на втория етаж се веят през трите отворени прозореца. Платът се вдигаше и спускаше като подхванат от внезапен игрив вятреца, само дето не духаше никакъв вятър. Не се усещаше даже полъх. Студеният въздух беше напълно неподвижен.

Но още по-странно беше, че при всяко повдигане на завесите главата ми започва да пулсира. Щом се отпуснеха надолу, напрежението стихваше.

Скочих от стола и хукнах по стълбите нагоре. Задната врата беше заключена, но прозорецът до нея се оказа леко повдигнат. Покачих се на перилата и избутах прозореца нагоре, докато отворът не се увеличи с още няколко сантиметра, после пъхнах ръка през него. Оттук няха никакъв шанс да стигна кръглата дръжка на вратата, но като протегнах показалеца и средния си пръст, успях да вдигна резето. Скочих от перилата и отворих вратата отвън.

Досега бях влизала само в дневната на Вила, но лесно открих стълбите към втория етаж — на гърба на безукорно чиста кухничка. Постоях нерешително на площадката, ужасена от мисълта какво ще заваря горе, но после пулсирането се засили и аз продължих по стълбите. Ако Вила е изпаднала в беда, ако сирените бяха дошли за нея, като са разбрали, че е свързана с мен, тогава трябваше да направя всичко възможно, за да ѝ помогна.

Дори това да означава да се изправя срещу Рейна и Зара. Докато стигна последното стъпало, напрежението в главата ми беше станало постоянно и се засили, когато минах по коридора и погледнах в двете празни стаи; накрая имах чувството, че главата ми е стисната в някакво голямо менгеме. Усещането не беше приятно, но поне не беше и особено болезнено. Когато стигнах последната врата в края на коридора, друга сила набъбна в главата ми, противопоставяйки се на напрежението отвън.

Тънки струйки студена пара се просмукваха изпод затворената врата. Приближих, задържах дъха си и се ослушах... но единственото, което долових, беше плющенето на завесите по стъклата и стените. Вдигнах ръка да почукам, но после се отказах.

Стиснах кръглата дръжка на вратата и ръката ми тутакси отскочи от нея към устата, за да потисне вика. Отначало помислих, че металът е нажежен до червено, но когато опитах пак, този път потупвайки леко с пръст, за да нагодя кожата си към температурата, разбрах, че е студен. Като лед.

Завъртях дръжката и бутнах вратата. Тя не помръдна. Опитах отново, този път натискайки с рамо, и тя леко се откряхна, преди пак да се затвори. Усещайки се силна, както не се бях чувствала месеци наред, аз се облегнах на нея и натиснах с всички сили. Вратата поддаде и аз влетях в стаята, падайки тежко на колене.

Затворих инстинктивно очи. Стоях свита на пода и чаках Рейна и Зара да се появят, а заедно с тях и болката.

Нищо такова не се случи обаче. Напрежението в главата ми остана, но това беше всичко.

Отворих колебливо очи да видя дали не очакват да ги погледна, преди да нападнат, и бавно се изправих, когато видях, че ги няма. Освен мен в стаята имаше само още една жена.

Вила. Седеше във вана с цвят на слонова кост и оформени като птичи пръсти крака, с изправен гръб и изопнати рамене. Лицето ѝ беше обърнато към отворения прозорец насреща, затова не ме видя. Бавно пристъпих към нея през сивкавата студена мъгла. Когато приближих, забелязах, че ваната е пълна със синьо-зеленикава вода... която прави мехури и кипи, сякаш отдолу бумти буен огън. Водата се плискаше през ръба на ваната и аз отскочих назад, когато част от нея попадна върху крака ми. Но и водата, също като парата, която се виеше

над нея, беше студена. Достатъчно бе да изстине с още няколко градуса и Вила вече щеше да седи в леден блок.

Но тя и сега приличаше на замръзнала. Даже не помръдна, когато заобиколих ваната и заставах пред нея.

Дългата ѝ бяла коса падаше свободно върху раменете, които сега изглеждаха кокалести, а не меки като преди и стърчаха, изпъвайки тънката материя на нощницата. Китките ѝ също ми се видяха много по-мършави, а кожата — сивкава. Само преди два дни лицето ѝ беше белязано от меки, плитки гънки, но сега беше цялото провиснало. Набръчканото чело, клепачите, бузите и устата сякаш се стичаха надолу, като че ваната беше вакуум, който се опитва да я всмуче.

Вила изглеждаше стара. Болна. Единствено живо нещо в нея бяха устните, които потрепваха трескаво, сякаш безмълвно нашепваха някакво неразбираемо заклинание... и очите ѝ. Макар и полускрити от увисналата кожа, все още се виждаше, че са сребърни, сияйни и лудо се въртят в орбитите, без да мигат.

Стоях пред нея и се тресях от студ и страх, без да знам какво да правя. Явно сега не изпитваше болка, но дали доскоро не я е боляло. Ами ако беше изпаднала в някакъв вид хипноза? Ако сирените от Уинтър Харбър са открили начин да контролират и нея, както стана с Бети? Ако е послужила за капан, с който да ме примамят по-близо към себе си? Дали тя не беше спусъкът, който, щом го дръпна, щеше да алармира сирените за моето присъствие?

Пристъпих още по-близо и отворих уста. Тъкмо се канех пак да извикам името ѝ, когато напрежението в главата ми внезапно изчезна. Гледах Вила, но виждах Рейна. Зара. Сива вода. Червена лодка. Гребло, облепено с лъскави стикери. Момиче с празни очи и отпусната уста, което се носи по гръб над водата към неясния хоризонт.

— Това аз ли съм? — прошепнах. — Аз ли...

— Ванеса.

Видението изчезна.

— Какво правиш тук? — попита Вила.

Крехкото ѝ тяло се виждаше през мократа нощница, а тя се опитваше едновременно да го прикрие с ръце и да се изправи.

Погледът ми се избистри и видях, че очите ѝ отново са синкавозелени, не сребърни. Въздухът в стаята се беше прояснил, а

водата във ваната не помръдваше. Завесите висяха неподвижно пред прозорците.

— Не трябва да си тук. — Тя посегна към халата на пода до ваната. — Слез да ме изчакаш долу. *Сега* — настоя, когато не тръгнах веднага.

Отидох долу. Пет минути по-късно тя дойде при мен в дневната. Сега се беше преоблякла в джинси и пуловер, а косата ѝ беше увита в хавлиена кърпа. Носеше грим, но изглеждаше така, сякаш за два дни се е състарила с десет години.

— Защо не си на училище? — попита, докато бавно прекосяваше стаята, сякаш всички стави я боляха. Настани се срещу мен.

— Снощи се целувахме с Паркър.

Тя ме погледна. Разбрах, че не този отговор очакваше от мен и казаното определено не е онова, което исках да споделя. Какво пък, ако съм искрена с нея, може и тя да отвърне със същото.

— Момчето, с което се виждам — припомних ѝ. — И което не ми е гадже.

— Разбирам. И как стана?

— Поканих го на среща.

Тя се намръщи.

— Защото не е имало с кого друг да вечеряш ли?

— Защото исках да ме хареса. Още повече отпреди.

— Ванеса, това не е игра. Мислех, че го знаеш.

— Така е, знам. — Наведох се към нея. — Искам да бъда силна. И да мога да помогна, когато дойде моментът.

Тя издържа погледа ми, но не каза нищо.

— Това време приближава, нали? — попитах. — Затова правиш всичко това. Опитваш се да ги чуеш, да разбереш какво замислят.

— Това, което правя, не те засяга.

Наведох се още по-напред.

— Но аз ги видях. Видях Рейна и Зара. Видях и червената лодка — *моята* червена лодка.

Сивкавата ѝ кожа пребледня още повече.

— За какво говориш?

— Там, горе. Тъкмо се канех да те повикам, за да разбера дали си добре, и всички тези картини минаха през главата ми. После ти се

събуди, или излезе от това състояние, каквото и да е то. — Замълчах. — Каквото и да съм видяла... това е част от техния план, нали?

Устните ѝ се свиха, докато изучаваше лицето ми.

— Да — каза най-накрая. — Но няма да се стигне дотам. Те ще бъдат спрени много преди това.

— Как?

— Не ти трябва да знаеш.

— Но ако мога да помогна...

— Не можеш — сряза ме тя и се изправи. — Ти си мишената, но това не е твоята битка, Ванеса. То е нещо много по-голямо от теб. Те може и да са още слаби, когато са сами, но възвръщат мощта си, щом са заедно.

Аз също се изправих.

— А ти какво ще правиш? Ти си сама, пък и — без да се обиждаш — мисля, че мога да доплувам малко по-далече от теб. — Почувствах вина в мига, когато го казах, но такава беше истината.

— Няма нужда да се притесняваш, че съм сама. Макар отдавна да съм се откъснала от общността, все още имам някакви връзки. Просто ми трябва време.

— Ами ако нямаме време? — попитах. — Знаеш ли кога мислят да действат?

— Не и преди да съм готова за тях.

Пристъпих към нея.

— Вила, моля те. Семейството ми, приятелите ми, всички, които обичам... всичко е пълен хаос. Заради мен. Заради това, което съм аз. Сестра ми цял живот се опитваше да се разграничи от мен и това я уби. Майка ми е отгледала чуждо дете, защото баща ми я е помолил и оттогава той живее двойствен живот. Пейдж загуби семейството, защото замразихме залива. Паркър си мисли, че е влюбен в мен и иска да плаваме по света заедно, а аз само го използвам.

— Така ли е наистина?

Въпросът ме опари. Тръснах глава, за да проясня мислите си.

— Ами Саймън... Всичко, което прави, е продиктувано от любов и грижа за мен, а аз през цялото време го наранявам. — Започнах да примигвам начесто, защото очите ми се напълниха със сълзи. — Ако има начин да поправа онова, което съм разрушила, или поне да не влошавам повече нещата, искам да го направя. Имам нужда от това.

Мисля, че ще мога да се справя с всичко останало — солената вода и вниманието на мъжете, с флиртуването и лъжите — ако помогна да спрем сирените, за да не вредят повече на други хора.

Тя мълчеше и за момент си помислих, че сериозно обмисля предложението ми. Но после сложи тънките си кокалести ръце върху раменете ми и ме погледна в очите.

— Съжалявам, че си наранена — каза тихо. — Съжалявам, че семейството ти е разбито. Но трябва да ми повярваш, че най-доброто, което можеш да направиш — единственото, което зависи от теб — е да отидеш на училище. Върви си вкъщи. Живей живота си по най-добрия възможен начин и един ден всичко това ще е останало далече зад гърба ти.

Тя не ме разбра. В този момент беше единственият човек на света, който наистина можеше да разбере какво преживявам... а тя не го усети.

Обляна в сълзи, аз се втурнах покрай нея и побягнах към външната врата.

— Ванеса!

Спрях, сложила ръка върху дръжката на вратата. „Ти беше права, аз сгреших. Двете можем да го направим заедно?“

— Както и да постъпиш оттук нататък, не се опитвай да чуваш мислите. Моите или на някой друг. Ако го направиш, всичко е свършено. Разбираш ли?

Не, не разбирах. Кое щеше да свърши? Нашите отношения? Та те не приключиха ли точно в този момент? И как би могло да ни навреди това, че знаем какво замислят сирените — така ще сме по-добре подготвени, това ще ни даде предимство.

— Да — казах въпреки това, излязох през вратата и я оставих да се затръшне след мен.

После се скитах часове наред. Вървах покрай брега през южен Бостън, стигнах до центъра, минах по моста „Лонгфелоу“ и поех към Кеймбридж. Вървах без да спирам, докато престанах да усещам краката си и небето не започна да прелива от синьо към розово по залез. Накрая ожаднях и спрях в едно кафене да си купя бутилка вода и няколко пакетчета сол. Седнах на една празна пейка на „Харвард скуеър“, заобиколена от колежани, които разговаряха, учеха, правеха

всички онези неща, които правят нормалните младежи, и започнах да пия.

Не се опитвах да подслушвам нечийи мисли. Но по едно време, както гледах празно пред себе си, някакво момиче с дълга кестенява коса и сини очи попадна пред погледа ми и се застоя така, оглеждайки списанията в будката за вестници.

Не беше Зара. Но колкото по-дълго я гледах, толкова по-неясна ставаше картината пред очите ми, докато накрая косата ѝ ми се стори черна, вместо кестенява, а очите ѝ — сребърни, вместо сини. Зави ми се свят, после главата ми се проясни и аз видях Зара да се навежда към зеленото субару с мейнска регистрация. Стоеше в светлината на уличните лампи пред момче, чието лице оставаше скрито в сенките.

„Не е особено верен, но пък е сладък...“

Точно това каза Зара за Саймън в онази нощ през лятото, когато почти успя да го омагьоса.

Споменът ме разтърси и ме извади от унеса. Погледът ми изведнъж се избистри и аз забелязах две неща едновременно.

Първото беше бутилката с вода. Стоеше в скута ми и бистрата течност вътре къкреше... също като водата във ваната на Вила. Докато я наблюдавах, къкренето се усили, мехурчетата станаха по-големи и взеха да подскачат нагоре-надолу, докато водата не се превърна в пара.

Второто беше мобилния ми телефон. Още докато се разхождах из южен Бостън, го бях извадила от раницата и оттогава го държах в ръка. Сега червената светлина сигнализираше, че има ново съобщение.

„Обичам те. Може да поправим случилото се. Ще
дойдеш ли в УХ?“

С.

[1] Вътрешен двор, заграден, частично или напълно, с една или повече сгради. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 27

След всичко, което направих, след като скъсах с него без никакви обяснения, и ме видя да се целувам с Паркър, Саймън все още ме обичаше. Продължаваше да ме иска. Никой не би постъпил така в подобна ситуация... Но Саймън беше различен. Колкото повече наближавах Уинтър Харбър, толкова по-уверена се чувствах — защо ли — че най-страшното е вече зад гърба ни. Че сега всичко ще се уреди и ще можем да посрещнем заедно онова, което тепърва ни чака. Тъкмо както би трябвало да е винаги.

Защото сме един за друг, точно както Пейдж каза.

Щом отговорих на Саймън и се съгласих да се видим, той пак ми писа и предложи да се срещнем в къщата на родителите му, която беше точно до нашата лятна къща. Не бях ходила там от края на лятото, когато си събрахме багажа и я зазимихме. Сега мисълта да се върна ме караше да се чувствам също толкова неспокойна, колкото и предстоящата среща със Саймън, на която трябваше да му кажа цялата истина. Не бях оставала сама в къщата още откакто се върнах в Уинтър Харбър, за да разбера какво точно се е случило с Джъстин — и да науча истината за себе си. Прекарах в нея цяло лято, но тогава беше поносимо, защото мама и татко ми правеха компания. Сега обаче не се чувствах готова да остана сама.

Затова, когато след шест часа шофиране от Бостън най-после стигнах Уинтър Харбър, подминах нашата къща и отидох направо у семейство Кармайкъл.

Слънцето залязваше и къщата беше тъмна. Единствената кола на алеята отпред беше на Саймън, затова с известна надежда реших, че останалите са някъде навън. Имахме толкова много да си кажем, че наистина трябваше да останем сами.

Позвъних на звънеца и отстъпих крачка назад да изчакам. След няколко секунди пак позвъних, после почуках. Никой не отговори, затова отидох до края на верандата и погледнах нагоре; прозорецът в стаята на Саймън, както и всички останали прозорци отпред, беше

тъмен. Проверих телефона си, но там имаше само едно съобщение от Пейдж, изпратено преди часове, в което тя питаше къде съм и настояваше да поговорим. Отбелязвайки наум, че трябва да ѝ се обадя колкото може по-скоро, набрах номера на Саймън, слязох по стълбите и тръгнах покрай къщата. Дневната гледаше към езерото откъм задната част; може би Саймън лежеше там пред телевизора, или просто спеше и затова не чуваше звънеца.

Телефонът му веднага се включи на гласова поща.

— Здравсти, аз съм. Тук съм, отвън. Звънях и чуках, а сега отивам отзад. — Направих пауза. — Обичам те, Саймън. И съжалявам за всичко.

Къщата тъмнееше и отзад, също както отпред. Все пак почуках на вратата, но не получих никакъв отговор. Надзърнах в дневната и видях, че е празна, а телевизорът не работи. Върху малката масичка нямаше никакви чинии, не се виждаха отворени книги по дивана, нямаше признаци той да ме е чакал тук.

Дали не беше променил решението си? Нищо чудно родителите му и Кейлъб да са го убедили, че не е добре двамата с него да се съберем пак и че след всичко преживяно е най-добре да си останем разделени. Сигурно точно заради това ги нямаше вкъщи — излезли са някъде на семейна вечеря, за да предпазят вкупом Саймън да не бъде наранен отново.

Тъкмо се обръщах да сляза обратно по стълбите, когато телефонът ми иззвъня.

— Здравсти! — казах с усмивка на облекчение.

— Здравсти, красавице! Днес ми липсваше в училище.

Стиснах здраво парапета и бързо се огледах, за да се уверя, че все още наоколо няма никого. Толкова се зарадвах на обаждането, че вдигнах, без изобщо да проверя кой ме търси.

— Паркър... Здравсти.

— Всичко наред ли е?

— Всичко е наред. — Загледах се във водата, като се опитвах да си представя как Саймън плува или седи на кея — само и само да изтрия от мислите си усмихнатото лице на Паркър и устните му, които се приближават към моите. Отворих уста да попитам дали не може да му се обадя по-късно, но от гърлото ми не излезе звук.

— Днес си мислех, че лятото отдавна отмина.

— Да — едва успях да кажа.

— И че не е зле да направим един пробен пробег.

— Пробен пробег? — повторих, докато вътрешният ми глас ми крещеше да затварям.

— Какво ще кажеш за Карибите? Ти и аз, ваканция за Деня на благодарността?

— Това звучи... — Гласът ми секна, защото разбрах, че съм забравила какво искам да кажа. Той се беше появил. Саймън гребеше в езерото.

— Ванеса?

— Трябва да затварям — казах.

Минах тичешком през задния двор, усещайки как краката ми се изпълват със сила, каквато не притежавах само преди трийсетина секунди. Явно не беше необходимо да съм близо до Паркър, за да почувствам ефекта от неговото възхищение.

— Саймън! — изкрещях, щом стигнах края на кея.

Той дори не вдигна глава. Доскоро гребеше, но сега лодката се носеше сама към средата на езерото. Сигурно затова не отговаряше на обаждането ми — в Уинтър Харбър обхватът на мобилните телефони беше слаб и ставаше още по-лош, когато се отдалечиш от сушата. Главата му беше наведена, докато разгръщаше страниците на някаква книга. Присвих очи и успях да забележа белите слушалки в ушите му.

Четеше и слушаше музика. Типично занимание за Саймън, но ме изненада, че не го прави в къщата, особено като знаеше за колко време се стига от Бостън дотук и че бях тръгнала веднага.

Пак го извиках и размахвах ръце, но той седеше с гръб към мен. Наблюдавах го, очаквайки, че ще насочи лодката обратно, но той продължи да прелиства страниците, явно погълнат от книгата. Огледах брега с надеждата да зърна малката моторна лодка на Кейлъб, която обикновено държеше в яхтклуба, или някой каяк, изоставен от летовниците. Наоколо обаче не се виждаше нищо. Надзърнах дори в гаража на семейство Кармайкъл за резервна гребна лодка, то там имаше само инструменти. Изтичах отново на кея и пак се опитах да привлека вниманието на Саймън, като виках и махах с ръце.

Никакъв резултат. Лодката навлизаше все по-навътре.

Приклеках на ръба на кея. Изгарях от копнеж да бъда със Саймън сега, в този момент, но бяхме разделени от седмици и можех

да изчакам още няколко минути. Цветът на небето бързо преминаваше от лавандулов към сив и ако не носеше фенерче със себе си, скоро нямаше да има достатъчно светлина за четене. Тогава сигурно щеше да обърне към брега и да ме потърси.

„Та, като стана дума за вярност...“

Гласът прорязва черепа ми. С вик стиснах очи и сграбчих главата си с две ръце.

„Само три прости думички и ти веднага се втурна насам...“

Болката се усилваше, люлеейки тялото ми на всички страни.

„Това можеше да компенсира всичко, което направи... Ако Саймън вече не си беше тръгнал...“

Престанах да се люлея. Престанах да дишам. Очите ми бавно се отвориха, сякаш се събуждах от сън. Лек порив на вятъра караше мъртвите листа по клоните на дърветата да шумолят и бръчкаше повърхността на водата... насочвайки лодката, която вече се носеше успоредно на брега.

Не знаех дали досега е лежала в лодката, или просто Саймън я е закривал с тялото си, но вече ясно я виждах. Седеше в единия край, облечена с джинси и униформеното вълнено яке на „Бейтс“. Все още беше изпосталяла, с бледа кожа. Дългата ѝ коса беше подстригана на късо каре, което обрамчваше лицето ѝ и подчертаваше силно изпъкналите скули.

Зара изглеждаше коренно различно и беше още по-зашеметяваща от когато и да било.

Едва се изправих на крака.

— Саймън!

Никакъв отговор. Само обърна поредната страница, сякаш беше съвсем сам в лодката.

— Саймън! Аз съм, Ванеса! Моля те, обърни се!

Гледах го как вдига айпода си и увеличава силата на звука. Когато беше попадал в мрежите на Зара, всеки път гласът ми го освобождаваше от магията, фактът, че спокойно седи само на две крачки от нея, говореше само едно — отново е в нещо като хипноза, но с музиката се опитва да я пребори.

Или пък да се изолира от мен?

„Спри.“ Думата лумна в съзнанието ми. „Моля те, той нищо не ти е направил. Остави го на мира.“

Не знаех как мислено да се свързвам с друга сирена и да нахлувам в главата ѝ, както Зара току-що направи. Вила не ми позволяваше да слушам мислите на другите, нито искаше да им говоря. Зара обаче явно чу негласната ми молба; нищо не отговори, но се обърна в моята посока, лека усмивка изкриви устните ѝ, а в очите ѝ заигра слаба светлина, докато не засияха. После, когато се убеди, че е спечелила вниманието ми, тя се наклони напред и сложи ръка върху коляното на Саймън.

Той не трепна, както би се очаквало. Както на мен ми се искаше. Вместо това вдигна глава. Отвърна на усмивката ѝ. Тя се приплъзна в лодката, докато помежду им останаха само няколко сантиметра, нежно задърпа айпода и накрая слушалките поддадоха, а тя му каза нещо и го накара да се засмее.

— Саймън!

Изкрещях толкова силно, че случайните минувачи се развикаха присмехулно в отговор; той обаче не ме чу. Или просто не ми обърна внимание. Прибра косата на Зара зад ухо ѝ и я погали с пръсти по бузата, както хиляди пъти беше правил с мен. Тя склони лице в дланта му и очите им се срещнаха.

— Не — прошепнах, когато двамата още повече се доближиха един до друг. — Моля те... не го прави.

Но те го направиха. Точно пред мен, а аз нямах сили да отклоня очи. Саймън и Зара се целунаха. Истинска целувка, с прегръдка и впиване в другия, така че дъх да не ти остане.

Паднах на колене. Как се стигна дотук? Ако Зара е по-слаба отпреди, тогава как изобщо е успяла да впримчи Саймън, да не говорим, че го е накарала да се качи на лодката, да се остави да бъде отнесен в средата на езерото и да се целува с нея? Кога ли го беше омаяла — преди, или след молбата му да дойда?

В мига, в който си зададох въпроса, вече знаех. Станало е преди това. Защото ако Саймън все още ме обича, тя ще е безсилна пред него. Дори да бяха започнали да се целуват, щяха да спрат, когато го извикам.

Преди тази мисъл напълно да ме парализира, те спряха да се целуват. Зара се изправи и това леко разклати лодката, а тя, без да сваля очи от него, смъкна ципа на якето си. То се плъзна по ръцете ѝ и падна в краката ѝ. Тя се наклони първо наляво, после надясно и

разбрах, че си сваля обувките. Навън беше най-много десетина градуса, но тя носеше отдолу само прилепнала трикотажна блуза без ръкави и джинси, сякаш сме в края на лятото, а не е есен. Саймън не остана безразличен към това и наблюдаваше всяко нейно движение, без да откъсва очи.

Докато тя не се хвърли във водата. Тогава той скочи на крака, книгата тупна на дъното на лодката и тя силно се залюля. Саймън загуби равновесие и на два пъти се стовари на тясната седалка, преди отново да се закрепил и да започне да сваля якето и пуловера.

— Саймън! — отчаяно извиках. — Спри! Не знаеш какво...

Но беше прекалено късно. Явно неспособен да понесе и една секунда по-дълго далече от нея, той се хвърли във водата още несвалил панталона, тениската и обувките.

Нямах никакъв план. Не знаех какво ще направя, като ги стигна и дали Саймън изобщо ще ме познае. Но не ме беше грижа. Без да обръщам внимание на препускащото си сърце и пулсиращата болка в главата, смъкнах якето, набързо събух маратонките и запратих телефона си на кея. Метнах се във водата, която беше толкова студена, че мускулите ми веднага се вдървиха и се наложи да загребвам и да ритам с крака, докато не овладеем напълно движенията си. Но сигурно продължавах да съм в шок, защото въпреки усилията не можех да плувам толкова бързо както последния път и ми трябваха минути, а не секунди, докато стигна лодката.

През това време Зара и Саймън се бяха отдалечили на няколко метра, бяха спрели на едно място и се целуваха в най-дълбоката част на езерото... точно срещу лятната ни къща.

— Остави го, Зара! — изкрещях, залавяйки се за единия борд на лодката.

— О, Ванеса! — извика нехайно тя, сякаш всичко си беше в реда на нещата, а ние сме стари познати, срещнали се случайно на улицата. — Радвам се, че се присъедини към нас.

— Той не ти трябва — казах. — Можеш да имаш всяко момче, което пожелаеш.

— Точно така. Радвам се, че го спомена. — Тя обви още по-силно ръце около врата му. — Но сега искам него. И съм щастлива да кажа, че чувствата ни са взаимни. Нали така, Саймън?

Той се опита да я целуне отново, но тя леко се отдръпна. Когато стана ясно, че чака отговор, устните му се повдигнаха в бавна, ленива усмивка. Каза нещо толкова тихо, че не успях да чуя, и Зара го накара да повтори, по-високо.

— Обичам те — каза той.

„Обичат те.“ Сърцето ми машинално подскочи... но той гледаше нея, не мен. Когато тези думи се понесоха по въздуха, лицето ѝ сякаш се промени — кожата ѝ засия, бузите ѝ се закръглиха и блясъкът в очите ѝ стана по-ярък.

Колкото нейното тяло се наливаше със сила, толкова моето се вцепеняваше. Започнах да потъвам и добре че беше лодката, за да се задържа на повърхността, когато топлата течност, пареща очите ми, се смеси със студената езерна вода. Примигнах и погледът ми се избистри достатъчно, за да видя как Зара, все още обвила ръце около Саймън, изчезва под водата.

Опрях крак о борда на лодката и се оттласнах, устремена към мястото, където доскоро бяха двамата. Когато наближих, потопих глава и се обърнах, за да виждам дъното, продължавайки да плувам с дълги равномерни движения. Едва ли бях изостанала чак толкова, но те не се виждаха никъде. Дори да бяха наблизко, не успях да ги забележа заради тъмнината. За разлика от нощта, когато се хвърлих от Скалите на Хиона, а светлинните лъчи на сирените осветяваха дъното на океана, сега езерото беше непрогледно. Не виждах даже ръцете си, с които загребвах водата. Даже когато се опитах да чуя мислите на Зара, в главата ми продължи да царува тишина. Единственото, което ми оставаше, бе и аз да не мисля, та дори ако някой се опита да чете мислите ми, да не открие нищо.

Тъй като години наред бях плувала като обикновен човек, сега продължавах да задържам въздуха си под водата и отворих уста чак когато дробовете ми пламнаха. Минута след потапянето ми под водата без колебание започнах да дишам.

„Напускаш ни толкова скоро...?“

Едва чувах гласа на Зара през хълцането ми, докато се давех, и клокочещата наоколо вода. Опитах се пак да вдишам, този път по-бавно, защото реших, че съм вдишала прекалено бързо и твърде много вода първия път, но същото се повтори. Вместо да успокои и зареди тялото ми, водата го задушаваше.

Да не са отровили езерото? Затова ли Саймън поиска да се видим тук? Защото те са направили нещо, та в него да е невъзможно да се диша. Водата не миришеше по-особено, нито вкусът ѝ беше различен, но...

Мислите спряха да препускат в главата ми, когато задържах дъха си и водовъртежът около мен престана. На няколко метра от мен, все още с ръце около Саймън, който се съпротивляваше, Зара ми се усмихваше иззад прозрачната маска на гмуркач. Маската беше свързана с дълга гъвкава тръба за пластмасова черна бутилка, прикачена отзад на кръста ѝ.

„Този път ще го направим както трябва... Ще ги удавим.“

Споменът за казаното от Вила толкова бързо проблесна в ума ми, че нямаше как Зара да го е чула, дори да ме подслушваше. Аз обаче го чух. И сега вече знаех какво е искала да каже.

Езерото е отровно за сирените.

Защото е пълно със сладка, а не със солена вода.

Дробовете ми сякаш избухнаха, когато срещнах очите на Саймън. Или силата на Зара си имаше предел, или водата му беше помогнала да се съвземе; каквато и да е причината, нейната сила вече не действаше и сега той се бореше да се освободи от хватката ѝ. Оттласнах се силно с крака, устремена към тях, но Зара лесно ми се изплъзна, отплувайки встрани и още по-надълбоко. Опитах отново, но тя просто се гмурна още по-надолу. Налягането блъсна главата и гърдите ми като чук и скоро не ми оставаше друг избор, освен да сменя посоката.

Имах нужда от въздух. Иначе и двамата със Саймън щяхме да умрем.

Главата ми разцепи бодната повърхност. Пълнейки жадно дробовете си с кислород, аз огледах къщите покрай брега, надявайки се да зърна Кейлъб, господин и госпожа Кармайкъл, разхождащи се местни хора... но там нямаше никой. Всички къщи бяха тъмни.

Опитах да насоча мислите си към Вила за помощ, да ѝ пратя нещо като предупреждение, което ще я подтикне да се свърже с приятелите си в Уинтър Харбър, за които говореше. Но преди да намисля какво да кажа, видях белите проблясъци. Започнаха като малки и слаби петънца, но ставаха все по-големи и по-ярки. Отначало помислих, че са мълнии, тъй като през лятото сирените променяха

времето в своя полза, но тези бяха много и при това се появиха наведнъж. Освен това излизаха изпод водата, вместо да идват от небето.

Очи. Десетки очи. Сребърни, примигващи, просветващи, наобиколили ме като широка рибарска мрежа.

„Здравей, Ванеса...“

Един чифт приближи към мен. Разпознах устата на Рейна под маската, малката бенка отдясно на носа.

„Много мило от твоя страна да се грижиш за Пейдж, докато отсъствахте...“

Все още ритайки с крака във водата, аз се отдръпнах на няколко сантиметра от нея. Щом го направих, очите от другата страна приближиха.

„Не знам какво щеше да прави теб... какво ще прави занапред без теб.“

— Моля ви — прошепнах, примигвайки, за да разпръсна водните капки, натежали по миглите ми. — Ще ви оставя на мира. На никого няма да кажа, че сте живи. Само го пуснете и ние ще се направим, че...

— Че това никога не се е случвало?

Извърнах се назад. Зара и Саймън се бяха показали над водата, извън кръга на сирените.

— Ванеса! — извика Саймън, плюейки вода.

Метнах се към тях, точно когато Зара запуши устата му с ръка. Но той не откъсваше от мен очи — широко отворени, ужасени — повече заради мен — знаех го — отколкото заради себе си.

— Съжалявам — каза Зара, накланяйки глава, сякаш е объркана. — Хайде да си припомним какво се случи съвсем наскоро. Ти и тоя малък многознайко тук замразихте залива при Уинтър Харбър, освободихте нашите мишени, лишихте ни от живот за три месеца, отмъкнахте моето гадже и сестра ми...

— Кейлъб не ти е бил гадже — креснах. — А ти отмъкна *моята* сестра. Ти ми отне Джъстин, и то за какво? За да си разчистиш пътя към едно момче, което така или иначе не можеш да имаш никога, независимо колко се стараш.

Тя притисна още по-здраво ръка към устата на Саймън и сребърните ѝ очи се присвиха.

— Колкото до Пейдж — продължих с мокри изтръпнали устни, — не съм направила нищо, освен че станавме приятелки. А ти искаше да я разболееш. Веднага след като родеше бебето, щяхте да я превърнете в покварено ненаситно чудовище — същото като вас. Като всички вас.

Настъпи тишина. За секунда всичко — водата, вятърът и дърветата — замря.

— Не искаше ли да кажеш — обади се Зара с глас, мек като коприна — същото като всички *нас*?

Погледнах към Саймън, който престана да се съпротивлява и отвърна на погледа ми, проумявайки бавно смисъла на казаното. Тя почака, докато шокът го парализира и, възползвайки се от слабостта му, го повлече обратно под водата.

— Не — хвърлих се след тях, но две ръце стиснаха здраво краката ми — едната левия, другата — десния. Още четири оплетоха ръцете и раменете ми. Заизвивах се и започнах да ритам, губейки и последните си сили. Когато първо брадичката, после устата и носът ми се потопиха под езерната вода, не ми оставаше нищо друго, освен здраво да стисна устни и да задържа дъха си.

Замъкнах ме чак на дъното на езерото. Рейна плуваше начело на групата, а сребърните ѝ очи изпускаха два дълги лъча светлина, които разсичаха мрака. Огледах се за Зара и Саймън, мълчаливо призовавайки Вила, но освен моите похитители не чувах и не виждах нищо друго.

На дъното сирените ме завлякоха до група скали и привързаха китките и глезените ми с нещо, което ми заприлича на копринени шалове. Съпротивлявах се, но — както ме предупреди Вила — дори да им липсваше сила поотделно, тя се възвръщаше, когато се съберяха заедно. Изтощено от жаждата и липсата на кислород, тялото ми изгаряше, сякаш ме бяха хвърлили в огнени пламъци, а не на дъното на езеро.

И когато една млада сирена с дълга руса коса постави маска върху лицето ми, аз с благодарност поех солената вода.

„Силна си — прозвуча в главата ми гласът на Рейна. — Точно като сестра си. Тя също не се даде без съпротива.“

Наблюдавах я как се спуска върху пясъка срещу мен, а дългата ѝ бяла рокля се носи като облак около нея. Вътрешно кипях, но

продължавах да разсъждавам трезво. Миг по-късно Рейна продължи.

„Поздравления. Ти и твоите приятели направихте нещо, което никой в дългата ни история не беше постигал. Успяхте да ни спрете. Временно, но все пак успяхте. Това вече само по себе си е постижение.“

Гледах я твърдо в очите.

„Трябва обаче да разбереш едно. Онова, което направи — което се опита да направиш — е нещо много по-голямо от теб или мен, от Зара или Пейдж. Смъртта на Джъстин беше нелепа и ако обстоятелствата позволяваха, това нямаше да се случи.“

„Това никак не прилича на извинение“, изстрелях в отговор.

„И не е извинение. — Очите й светнаха. — Тя стана случайна жертва. Винаги сме мислели, че си загинала заедно с майка си, и ако смъртта на сестра ти помогна да осъзнаеш каква си — а ние да разберем, че една спяща сирена е способна да ни накара да млъкнем — тогава значи си е заслужавало.“

Мислите ми се върнаха към онова, което Вила ми каза за роднините ми в Канада — могъща група сирени, избили хиляди мъже — но успях да ги блокирам навреме, преди Рейна да разбере повече от онова, което вече знаеше.

„Сега някои от нас смятат, че ти трябва да си понесеш заслуженото. Че трябва да бъдеш подложена на същото, което се опита да причиниш на нас.“

Наблюдавах как сирените се струпват наоколо, без да помръдна глава. Те всички дишаха с маски и ме изучаваха иззад тесните им сребристи визьори.

„Но тъй като държа да действам единствено в интерес на дългосрочните цели на групата, а не просто да те убия, както сигурно заслужаваш... ще ти дам един шанс.“

Отново погледнах Рейна. Лицето й не показваше никаква емоция, докато се готвеше да постави ултиматума си.

„Ти можеш да изпълниш желанието на дамите, като изтърпиш една дълга агония, която ще завърши с мъчителна смърт... даже ще бъдем така добри да придружим твоето подпухнало безжизнено тяло до кея зад къщата ви.“

При тези думи белите светлилки, които ме заобикаляха, взеха да проблясват и да подскачат нагоре-надолу, сякаш сирените кимаха

одобрително.

„Или пък можеш да се присъединиш към нас.“

Втренчих се свирепо в нея, щом го чух.

„Вече няма да действам толкова необмислено — предупреди ме тя. — Благодарение на теб нашата изтъкната общност преживя значителен упадък. Въпреки това — и то също може да стане благодарение на теб — ние ще се възродим. По-здрави и по-силни отвсякога. Ти притежаваш способности, каквито сирените на твоята възраст и с твоя опит нямат. Можеш да се превърнеш в предимство за нас, както и ние за теб.“

„Това — изрекох мислено, гледайки я втренчено — никога няма да стане.“

„Отказваш?“

Тя се обърна, поглеждайки през рамо.

„Дори ако това е цената да спасиш единствения човек на света, за когото си готова на всичко? За когото трябва да направиш всичко, особено като се имат предвид някои прегрешения?“

В мрака зад нея се разля мека светлина. Нейното сияние беше достатъчно да видя самодоволната усмивка на Зара и гърдите на Саймън, които се надигаха и спускаха под ръцете ѝ.

Той беше жив. Когато светлината се смеси с водата, забелязах черен мундщук, пъхнат в устата му. Другият му край беше прикачен към малка кислородна бутилка, полегнала в пясъка до него.

Горещите сълзи парнаха очите ми, преди да се разтворят в студената вода наоколо.

„Ще го пуснеш ли? Ако направя това, което искаш от мен, ще го освободиш и ще го оставиш на мира, така ли?“

„Ванеса.“ Алените ѝ устни се нацупиха. „Нека бъдем реалисти“

„Какво тогава?“ Мислено изкрещях това. „Какво точно ми предлагаш?“

„За да се присъединиш към нас, ти трябва да отнемеш живот.“

Задишах учестено. Солената вода забълбука в маската ми, засилвайки кръговрата.

„Ако вземеш неговия живот, ще станеш по-силна, отколкото дори можеш да си представиш, а той ще умре с твоя образ пред очите. Докато попива думите ти, в този един-единствен миг, той ще е щастлив, отколкото е бил през всичките си дни на тая земя. Ти му

причини голяма болка, ето защо Зара успя да го контролира за известно време, но той все още те обича, Ванеса. Повече отвсякога.“

Тръснах глава и стиснах силно очи.

„Тогава това как ще го спаси!“, попитах.

„Не съм казала, че можеш да го спасиш от смъртта. Просто можеш да му спестиш да те гледа как бавно се давиш, което ще го убие много преди да спрем сърцето му.“ Тя замълча. „Физически погледнато, той ще умре и в двата случая.“

„Той ще ви остави на мира“, казах. „И двамата ще заминем оттук и никога повече няма да се върнем. Ако кажете, ще отидем в най-далечната точка на страната, дори може да заминем в чужбина. Той е твърде добър... не го заслужава...“

„Хайде да не забравяме чия беше идеята да се замрази залива — прекъсна вътрешния ми плач Рейна. — Това наказание не е само за теб.“

„Зара“, изрекох умолително наум, докато се гърчех. „Помисли за Кейлъб. Знам, че още го обичаш. Представи си колко ще го съкруши смъртта на неговия брат. Ако си въобразяваш, че като се почувства самотен, това по някакъв начин ще увеличи шансовете ти...“

Водата внезапно се развълнува и силен тласък в гърба ме повали меко върху скалите. Предпазих главата си с ръце и се опитах да стана, но се отказах, защото водата бързо се избистри и видях картината пред себе си.

Очите на Рейна помръкнаха, щом се изправи лице в лице с висока жена с дълга тъмна коса. Тя стоеше на мястото, където се намирах аз допреди малко; която и да бе, явно не искаше да продължавам да говоря. Останалите сирени се струпяха зад Рейна, опитвайки се да си придадат заплашителен вид, но видимо губеха сили. Едни трепереха, други се бяха прегърбили, очевидно все още твърде немошни след престоя в замръзналия залив, за да стоят изправени. Препречваха водата между мен и Саймън, но аз все още виждах краката му и знаех, че е там.

Това, разбира се, не значеше, че е още жив.

„Ненофарите няма да одобрят това поведение.“

Главата ми запулсира от усилието да се съпротивлявам. Познавах този глас.

„Ненофарите никога не са знаели какво става и няма да го научат“, каза Рейна. „Тях не ги е грижа за групи като нашата.“

„Ще се загрижат, ако ги помоля.“

Гласът на жената с дългата черна коса звучеше също като този на Вила. Но косата на Вила беше бяла, а фигурата ѝ имаше по-меки и закръглени очертания. Джинсите и тениската на тази жена обгръщаха по-стройно, по-силно и младо тяло.

„Дали ще те приемат с отворени обятия след седемнайсетгодишно отчуждение обаче“, каза Рейна. „Едва ли имаш право да претендираш за добро поведение, след като си извършила най-големия грях — изоставила си семейството си.“

„Напуснах, защото така трябваше“, каза жената. „Защото бяхме заплашени — аз и детето ми — от вашата принуда да вършим неща, които да ни превърнат в едни от вас.“

„Искахме същото, което и любимите ти ненофари очакват да правиш под тяхно ръководство.“ Рейна изкриви уста. „И колкото и да е странно, ето те тук сред нас, при това изглеждаш така, сякаш не е минал и ден оттогава. На колко си всъщност — четиридесет и пет? Четиридесет и шест?“

„Пусни ги, Рейна“, каза жената. „Ако го направиш, обещавам ненофарите нищо да не разберат. Обещавам да направя каквото поискаш от мен.“

„Странни неща обещавааш, Шарлот...“

Отворих смаяно уста в маската. Гледах жената, която приличаше на Вила, очаквайки тя да поправи Рейна и да отрече, че е Шарлот... но тя просто стоеше там, неподвижна, силна, нетрепваща.

„Те никога не са си приличали!“

Рейна нападна в мига, когато някакъв вик сякаш разцепи черепа ми. Заслепяващата вихрушка от пясък и вода не ми позволи да видя неговия източник. Все още се опитвах да го открия с поглед, когато една ръка се обви около кръста ми и ме дръпна нагоре, далече от езерното дъно. Колкото повече се издигахме, толкова по-прозрачна ставаше водата.

„Това ли е... Не може да бъде... Моля те, кажи, че не е...“

Но това наистина беше тя. Пейдж се отдалечаваше с плуване от Зара, имаше маска със солена вода и държеше още една такава в ръцете си.

„Тя просто искаше да помогне“, отвърна Шарлот. „Да ти звучи познато?“

Не намерих сили да отговоря. Пейдж се беше трансформирала. Някак беше успяла да се превърне в една от нас. Вътре в мен се блъскаха толкова различни чувства — потрес, страх, разочарование, гняв, любов — че не беше възможно да се концентрирам само върху едно от тях и да отговоря.

„Ванеса“, продължи Шарлот, докато повдигаше едно пробито потънало кану и ме полагаше под него. „Седемнайсет години се опитвам да те пазя от разстояние. Знам, че е трудно да ме разбереш и обещавам всичко да ти обясня, но по-късно... Сега нека първо те спася.“

Тя побърза да развърже ръцете и краката ми. В този миг лицето ѝ се озова на сантиметри от моето и аз ясно видях гладката кожа, стегнатата шия, сребърните очи. Изглеждаше като две жени едновременно: по-млада версия на Вила, която опознах през последните седмици, и по-зрял вариант на онази, която видях за първи път на снимката в стаята на Бети. Сякаш беше и двете заедно, някъде по средата.

„Спомняш ли си какво направи с бутилката вода на пейката при Харвард скуеър“, попита тя.

Кимнах, припомняйки си как водата кипеше и се превръщаше на пара в пластмасовата бутилка.

„Помниш ли как го направи?“

„Мисля, че да.“

„Когато ме чуеш да пея за теб, искам да го направиш отново. Става ли!“

„Тук ли? Със...“

Канех се да я попитам дали очаква да повторя това с водата в цялото езеро, но тя беше изчезнала, преди да успея да го направя.

„Ами Саймън?“, изкрещях подире ѝ. „А какво ще стане с Пейдж!“

Никакъв отговор.

Лежах под кануто, вдишвах солената вода и се опитвах да овладеея мислите, които се стрелкаха като торпеда из главата ми. Отдалече се носеше шум на връхлитаща вода. Чувах се викове, последвани от стонове и плач. По едно време се разнесе един-

единствен пронизителен звук. Започна сякаш в центъра на мозъка ми и се разля наоколо, докато по едно време цялото кану взе да се тресе.

Заковах поглед в един гладък камък. Гледах го, докато картината започна да се размива пред очите ми и не се появи образът на Зара. Рейна. Пейдж. Толкова силно се напрегнах да се съсредоточа — вече виждах, вместо да мисля и наблюдавах, вместо да чувствам — че не съм усетила кога във водата около мен започнаха да се появяват мехурчета, сякаш се канеше да заври. Видях Джъстин, съсредоточих се в усмивката ѝ, в трапчинките по бузите ѝ, в ясните ѝ сини очи. Мехурчетата набъбнаха и се завихриха, ставайки все по-големи и по-бързи.

Видях Саймън. Как се разхожда из двора на „Бейтс“, как ме държи в прегръдките си в каруцата. Как ме гледа в болничната стая; как се обръща да види дали вървя след него, докато скитаме из гората; как първо на мен предлага купата с пуканки, докато четиримата с Кейлъб и Джъстин гледаме филм преди години.

Видях Паркър, облегал на гардеробчето ми в училище. Наведен над мен да превързва коляното ми на лятната естрада в парка. Да се хвърля през борда на яхтата. Да посяга към ръката ми.

Водата се развълнува и кипна, стенойки като океана, когато блъска брега след буря. Кануто се вдигна над пясъка и се понесе встрани, увлечено от бодната вихрушка. Аз го последвах. Силата беше толкова могъща, че изтръгна маската и бутилката от мен. Опитах се да ѝ се противопоставя, но бях прекалено изтощена и тялото ми отказа да се подчини.

Докато зад мен не се появи някой. Притисна ме към себе си, обви грижовни ръце около кръста ми, около раменете ми. Едно лице се опря в моето и аз разпознах близките черти незабавно.

Бе дошъл за мен. Някак, сигурно с помощта на Шарлот и Пейдж, беше успял да ме открие в тази пералня от двайсет акра.

Тялото ми отново се изпълни с живот. Сложих длани върху раменете му, за да го насочвам. После се извих и поех направо, усещайки подводните течения с цялото си тяло, заслушана в тях, яхайки ги към брега, към виещите сирени, към червените и сини светлини, които проблясваха над водата.

Когато главата ми най-накрая разцепи повърхността, видях, че полицаите са в нашия заден двор. Заедно с Бети, Оливър и Кейлъб.

Успях да се добера само до платформата за скокове на трийсетина метра от брега. Повдигнах отпуснатото тяло на Саймън върху подскачащата над водата метална стълбичка и го притиснах с моето. Устните ми, опрени във врата му, се стоплиха от лекия отслабващ пулс.

Останах така, докато пристигне помощ, броейки секундите между два удара на сърцето, също както някога ги броях между изтрещяването на две гръмотевици. През цялото време шепнях едни и същи думи отново и отново.

— Писано ни е да сме заедно... Писано ни е да сме заедно... Писано ни е да сме заедно...

ГЛАВА 28

— Точно в този момент Хавайският университет изглежда доста добър вариант.

Свалих надолу вестник „Глоуб“ и погледнах Пейдж, която седеше на градинския стол край мен. Тя разтри длани, после ги сви на шепи и започна да духа в тях.

— Какво ще кажеш — палми, топла тюркоазна вода...

— Аз пък си мислех, че искаш да стоиш колкото се може по-далече от водата.

Усмивката ѝ угасна. Тя вдигна ципа на пухената си грейка, скръсти ръце и зарея поглед над езерото.

— Останали са ни само диетични дъвки без захар. Дали да не изтичам до магазина за още бонбони? Дечурлигата, дето обикалят и викат „Лакомство или пакост“ са бърбиви, а не ми се ще да ни излезе име на единствената къща без шоколад.

Някъде зад нас се разнесе оглушително и дълго дрънчене, сякаш чиниите от цял сервиз изпопадаха на пода, после гласът на мама взе да вика татко.

— Едва ли сега това има някакво значение — казах.

Тя се намръщи.

— Наистина ли ще я продадат?

Погледнах към езерото. Гладката му неподвижна повърхност отразяваше голите върхове на дърветата и сивото небе.

— Наистина се канят да опитат.

— Но не живеят ли тук...

— Открай време — довърших. — Да.

Тя се наклони към мен и снижи глас, сякаш не бяхме единствените, които седят навън в този студ.

— Нали майка ти знае? Не ѝ ли обясни, че този път са си отишли завинаги и че случилото се от миналата седмица никога няма да се повтори?

— Обясних й. Но след като са я лъгали двайсет години, сигурно вече не знае на какво да вярва.

— Баща ти обаче не знае каква точно е била... е Шарлот?

— Не. Защото никога не е отнемала човешки живот; когато я види пак, тя ще изглежда с десетилетия по-възрастна от годините си. А за да е още по-сигурно, си боядисва косата и носи цветни лещи. — Погледът ми отново попадна на вестника. На първа страница беше публикувана снимка на мъж с шапка и фланелка на „Ред сокс“, който крещеше одобрително от трибуната на стадион „Фенуей парк“. Под снимката имаше заглавие, което бях препрочела стотици пъти през последните двайсет и четири часа: „Тялото на изчезналия служител от градската служба «Чистота» Джералд О’Мали, 43, е открито в Южен Бостън“.

Макар да го видях само веднъж, веднага го познах. Джералд О’Мали беше оня работник от „Чистота“, който ме заговори пред къщата на Вила... Пред къщата на *Шарлот*. По думите на Шарлот, след като съм си тръгнала онзи ден, те се върнали да съберат боклука от другата страна на улицата. Тя ги проследила, докато следвали обичайния си маршрут към брега, и тогава, както каза, направила онова, което трябвало да направи.

Кълнеше се, че в този ден за първи път е отнела човешки живот. И че го направила само за да се сдобие с необходимата сила и да ме отърве от сирените на Уинтър Харбър. Каза, че променила името си, когато пристигнала в Бостън, за да скрие от татко и от всички останали коя е всъщност. Бързо се състарила, защото отказвала да се поддаде на нуждите на тялото си. Когато животът изтекъл от тялото на онзи мъж и се влял в нейното, тя се подмладила с години.

Също като мама, която стоя заключена в стаята си цели два дни, след като разбра истината за моята биологична майка, за татко и за мен, аз не знаех на какво да вярвам вече. Ето защо, след като благодарих на Шарлот, задето е помогнала на Пейдж да ни спаси двамата със Саймън от завихрените във водовъртежа и задушени сирени, й казах, че имам нужда известно време да не се виждаме. Трябваше ми време да размисля — за предпочитане без наблизо да има някой, който чете мислите ми.

— Защо го направи, Пейдж? — попитах тихо.

— Ванеса... нали вече ти казах?

— Пак ми кажи. — Погледнах я. — Моля те.

Тя се облегна и несъзнателно притисна към гърдите си оранжевата пластмасова тиква, която стоеше в скута ѝ.

— Миналото лято, когато загубих... всичко... исках да имам нещо, което да е само мое. Вие и вашите бяхте страхотни, дете ме прибрахте, но те си оставаха *твоите* родители. Живеех във вашата къща, ходех в твоето училище. После, наред цялата тая истерия с колегите, си дадох сметка, че се стремя към едно бъдеще, което не е моето. Ако не се беше случило всичко онова през лятото, аз щях да си завърша тукашната гимназия и сигурно нямаше да продължа в колеж. Най-вероятно щях да работя в ресторанта, да се омъжа за някой местен рибар — Джонатан със сигурност щеше да ме зареже заради някоя гениална красавица от Бръшляновата лига, която родителите му одобряват — и да народя милион деца.

Посегнах да хвана ръката ѝ. Тя не се дръпна.

— После... Знам ли. Бети ме убеждаваше да се трансформирам, защото Рейна и Зара така са искали, но дори те да нямаха нищо общо с това, мисля, че пак щях да се изкуша. — Тя замълча. — Поне тази сила щеше да си е само моя, разбираш ли? Щях да я използвам, както аз го разбирам — да помагам на хората, не да им вредя.

— Но...

— Ванеса... — Тя бегло ми се усмихна и стисна ръката ми. — Знам, че е трудно и прекалено сложно. Но вече няма връщане назад.

Насилих се да отвърна на усмивката ѝ, като в същото време си я представях как се дави със солената вода в океана, преди тялото ѝ най-накрая да приеме новата си функция. За нещастие, когато ѝ описах собствените си преживявания, само бях затвърдила нейното решение да премине през всичко това — особено я беше окуражила мисълта, че двете заедно имаме по-голям шанс да надделеem над сирените веднъж завинаги. Малко след като тръгнах уж на училище, а вместо това отидох при Шарлот, Пейдж помолила мама за колата, уж за да се поразсее, и поела към Мейн. Открила Бети в нейната стая. Баба ѝ стояла вцепенена пред отворения прозорец, но Пейдж успяла да я извади от транса, като я викала високо по име и я прегръщала силно.

Оказа се, че при сирените силата на любовта действа на жените по същия начин, както и на мъжете. Ето как Рейна и останалите бяха контролирали Бети.

Макар Саймън да се кълнеше, че сирените не биха могли да оцелеят сковани в леда в продължение на месеци, те все пак успяха. Намирали се в безсъзнание, докато ледът не започнал да се топи, но след това телата им поели солената вода и те бавно взели да се съвземат. Единствените мъртви били онези, които гмуркачите откриха още замръзнали; бяха извадени твърде рано на земята, а двамата мъже скъпо заплатиха за своето откритие.

Оцелелите сирени започнали с Оливър. Възползвали се от своята немощ, за да го убедят, че ако наистина толкова много обича Бети, трябва да направи всичко възможно да върне Пейдж у дома — въпреки нейното настояване, че в Бостън е най-добре за нейната внучка. Тъй като чувствата на Оливър към Бети били по-силни от страха му пред сирените, това дало ефект. Той направил както му казали, включително им сковал вани, помогнал им да укрепнат, за да могат да преследват своите мишени и да манипулират Бети така, че тя да манипулира Пейдж. Крайната им цел била трансформацията на Пейдж, за да имат още един член в орделите си редици. Тя трябвало да убеди и мен да се присъединя към тях... или да ме убие.

За щастие, щом Бети дошла на себе си, Оливър също се освободил. Неохотно — били твърде слаби, за да откажат — двамата помогнали на Пейдж за трансформацията в океана зад тяхната къща. Пейдж бързо се възстановила и двете с Бети започнали да се ослушват за другите сирени. Когато ги чули, побързали да предупредят силите на реда за опасност от нови случаи на удавяне и стигнали езерото секунди след Шарлот. Когато Кейлъб се върнал от яхтклуба, видял езерото да ври и светлинни лъчи да се издигат от дъното, затова се присъединил към останалите в нашия заден двор.

— Погледни всичко откъм добрата страна — каза малко покъсно Пейдж, откъсвайки ме от моите мисли. — Сега сме повече като сестри в сравнение с преди.

Преди да реша какво да отговоря, дочухме звънеца на външната врата, а Пейдж скочи и се втурна към къщата.

— Да се надяваме, че малките чудовища няма да имат нищо против дражета за освежаване на дъха — извика през рамо тя.

Малките чудовища. Говореше за дечурлигата, дето викат „Лакомство или пакост“, но въпреки това сравнението ми се стори странно. Също като всичко онова, за което избягвахме да говорим

преди няколко седмици, сега не бързахме да обсъдим сериозно нейната трансформация и какво влече след себе си тя; едва тази вечер ѝ бяхме отделили малко повече време. Но когато рано или късно стигнем до темата, първият от многото ми въпроси щеше да бъде как е възможно да се отнася така безгрижно към новото си състояние. Дали това просто беше защитна реакция, както се надявах... или наистина се радваше да е една от нас.

— Ментова?

Отметнах глава при звука на този глас. Саймън стоеше зад празния градински стол до мен и отваряше пакет дъвки.

— Надявам се да сте запазили по-вкусните неща за маскираните — добави той. — Нали не искате да ви излезе име, че сте единствената къща, където не раздават лакомства на Хелоуин.

Изправих се и приближих към него, а сърцето ми щеше да изскочи.

— Саймън...

Той протегна към мен ръка. Поех я предпазливо, страхувайки се, че ще се дръпне. Очите ми се навлажниха, когато не го направи. Двата мълчаливо прекосихме поляната, отдалечавайки се от къщата.

След като се нагълта с езерна вода, достатъчна да напълни малък басейн, Саймън прекара четири дни в болница. През това време ходих да го видя най-малко десетина пъти, но всеки път някакви други хора — Кейлъб, техните родители, даже негови учители от гимназията — ни пречеха да поговорим. А сега не знаех откъде да започна.

— Пак си с очила — направих опит да завържа разговор след няколко минути.

Той се усмихна и несъзнателно намести рамката на носа си.

— Не са по-различни.

Спряхме на края на кея.

— От кое не са по-различни? — попитах.

— От лещите. Те бяха предложение на Райли. Според него трябваше да помогнат.

— Да виждаш по-добре ли?

— Може и така да се каже. — Той пусна ръката ми и пхна длани в джобовете на палтото си. — Видях как те гледат момчетата, Ванеса. В училище, в кафенето. Естествено, тогава си мислех, че е заради изключителната ти красота и всяко момче, което *не я оценява*, сигурно

е сляпо. Не можех да ги виня. Единственото, което ми оставаше, беше да поработя върху външния си вид, за да не се заглеждаш по други.

— Нямаше нужда да го правиш. Нямаше нужда да правиш каквото и да било.

— Правилно. Ти така или иначе щеше да скъсаш с мен.

Посегнах да хвана ръката му, но се отказах, когато усетих как тялото му се напрегна.

— Опитвах се да те предпазя — казах с треперещ глас. — Не знаех как да ти го кажа, но веднага разбрах, че не можем да останем заедно.

— Само си предполагала — бързо отговори той. — Не си го знаела със сигурност. Не би могла, щом като първо не си говорила с мен.

— Ожаднявам — казах и гърлото ми веднага пресъхна. — Когато съм щастлива, развълнувана, притеснена, гневна — всеки път. Налага ми се да изпивам литри солена вода всеки ден. Трябва да вземам солени вани и да плувам в океана колкото се може по-често. *Не желая* и ти да преминаваш през това.

— Ванеса — тъжно започна той, — когато обичаш един човек, ти не просто преминаваш през неговите проблеми. Нито ги търпиш, надявайки се всичко скоро да свърши. Вие двамата заедно ги решавате — не защото не искаш да си разваляш спокойствието, а защото животът на двама ви е свързан, пътищата ви са преплетени. Когато ти си щастлива, и аз съм щастлив, а когато не си... нищо друго няма значение.

Сведох поглед, бършейки навлажнените си очи.

— Не мислех, че ме обичаш.

— Не си... Как е възможно...

— Мислех, че само така си *въобразяваш*. Заради това, което съм аз. А така ми се искаше да повярвам, че чувствата ти са истински... но не бях сигурна.

Той нищо не каза. Когато отново вдигнах очи, беше зареял поглед над езерото със стисната челюст.

— Единственото, в което бях сигурна — продължих почти шепнешком, — е, че аз те обичам.

Челюстта му се отпусна, после той замръзна. Стисна очи с потрепващи клепачи, а адамовата му ябълка заигра.

— Колкото и да не приемах мисълта, че няма да съм с теб, не можех да си представя как те лишавам от един истински, пълноценен живот. И когато каза, че се местиш от „Бейтс“ в Бостънския университет — това щеше изцяло да промени живота ти заради нещо, което дори може да не е истинско... не можех да го допусна.

Той отвори очи. Проследих погледа му до квадратната платформа за скокове, на която преди няколко дни бях притискала тяло към неговото, сякаш проблемите ни са свързани. Преплетени.

— Онова беше истинско. — Той ме погледна, очаквайки очите ни да се срещнат. — Знаеш ли защо бях толкова сигурен?

Поколебах се, но кимнах.

— Когато те видях с онова момче, направо се сринах. Нищо не остана от мен.

Онова момче. Паркър.

— Саймън, нека ти обясня...

— И за трите пъти ли? — Тъгата в гласа му се загуби, той стана рязък и остър. — Наистина ли можеш да обясниш какво правеше на яхтата му, на оная снимка в клюкарския сайт, на тротоара пред вас в Бостън? Да не говорим за всичко онова, на което не съм бил пряк свидетел.

— Нищо не е станало — казах, усещайки как гърдите ми горят. — Само се целувахме, това е...

— Ванеса... — Той поклати глава. — Видях ви. Това не беше просто целувка. Нямах нищо случайно.

Отвърнах очи. Дали да му кажа? Дали да призная, че това обожание ме прави силна. И причината защо имах нужда да бъда силна. Или пък да го оставя да повярва в най-лошото, за да може да продължи сам оттук нататък.

— Съжалявам.

Рязко обърнах глава към него. Той ме гледаше, а топлиите му кафяви очи бяха пълни със сълзи.

— Толкова съжалявам — тихо повтори, — че позволих на Зара да ме омагьоса. Съжалявам, че я целунах. Съжалявам, дето й признах, че... изпитвам към нея нещо, което чувствам само към теб.

— Недей. — Пристъпих към него, нежно обхванах с ръце лицето му и избърсах сълзите му. — Това вече няма значение. Нищо лошо не си направил.

Той взе ръцете ми и ги свали от лицето си.

— Наистина вече няма значение. Не бих направил това, ако чувствата ми към теб все още са силни като някога.

— Но аз те накарах да страдаш — настоях. — Всичко, което съм направила, или пък не съм, те е ранявало. Естествено е било да се чувстваш така.

— Чувстваш.

Видях как сълзите отново потекоха по страните му.

— Какво? — прошепнах.

— Аз *се чувствам* различно. — Ръцете му, все още стиснали моите, потрепериха. — Ето как разбрах, че е истинско. Ако не беше така, силата ти вече да ме е погълнала. Щях да съм забравил какво си направила, още преди да се наложи да ти прощавам. — Той замълча и си пое въздух, почти хлипайки. — Сега щях да те обичам даже по-силно отпреди.

Бавно отпуснахме ръце, после се дръпнахме един от друг, а аз едва осъзнавах какво е онова, което бавно пълзи по ръцете и краката ми.

— Аз те обичам, Ванеса — каза той, но гласът му се пречупи. — За добро или лошо, това никога няма да се промени. Само че точно в този момент усещам и нещо друго към теб. Много силно. Много болезнено.

Внимателно се вгледах в него, представяйки си какво би било, ако не мога да го видя, когато искам и когато имам нужда от него.

— За какво говориш? — попитах.

— Казвам... че май имам нужда от известно време, за да се справя с тези чувства.

Нямах право да питам за това, но трябваше да разбера.

— Колко време ти е нужно?

— Не знам. Надявам се да не е чак толкова много. — Той ме погледна с насълзени очи. — Но ти не си сама, имаш Пейдж. И семейството си. Там всичко е наред, нали?

— Ами да. Това стига ли ти? Въпреки че е съвсем друга тема.

— Винаги ще съм до теб, ако ти потърбявам — меко каза той, отстъпвайки назад. — Но ако се справиш някак и без мен за известно време... ще съм ти много благодарен.

Наблюдавах го как се отдалечава. Продължи да отстъпва заднешком още няколко крачки, после се обърна и бавно пое напред. Вместо да тръгне към нашата къща, откъдето дойде, той мина направо през тревата отстрани — право към тях.

Не помръднах от мястото си още няколко минути. Стоях така, едва усещайки студения ветрец, смътно долавяйки момчешките викове откъм езерото, музиката, която се разнасяше в къщата, и кикотенето на маскираните деца по улицата. Чаках Саймън да се върне тичешком през поляната, да ме грабне в прегръдките си и да признае, че е направил ужасна, недопустима грешка. Да ми каже, че и двамата сме сгрешили, но заедно можем да поправим всичко, защото трябва да останем заедно, каквото и да се случи.

Но той не го направи. И когато първите снежинки започнаха да падат от небето, обсипвайки езерото и боцкайки разгорещената ми кожа, аз вече не го чаках.

Тръгнах бавно през ливадата. Стигнах къщата, влязох вътре, минах през дневната и покрай кухнята и махнах на татко, който увиваше чинии в опаковъчно фолио с балончета и ги подреждаше в кашони. Продължих по коридора, после нагоре към втория етаж и видях през прозореца на стълбището Пейдж да пуска пакетчета с дъвки в пластмасовите тикви на трио малки вещици. Гореподминах стаята на нашите и спалнята за гости, без да поглеждам вътре. В края на коридора завих и влязох през отворената врата.

Заварих мама в стаята, която навремето деляхме с Джъстин, да подрежда и сортира летните дрехи — нещо, което нямаше сили да направи при тръгването ни от Уинтър Харбър в края на лятото.

— Здравсти — казах.

Тя се обърна и бегло ми се усмихна.

— Здравей, скъпа. Как се чувстваш?

— Добре съм. — Пристъпих в стаята и обходих с поглед старите плакати с печени омари и ретро картичките от езерото Кантака, окачени по стените. — Ами ти?

— Малко съм луднала, но иначе съм добре. — Тя извади куп прилежно сгънати тениски на Джъстин от гардероба и ги сложи в отворения куфар върху леглото. — Баща ти каза ли ти, че вече получихме оферта? Още няма нищо потвърдено, но купувачът е готов да преговаря, когато вземем окончателно решение. — Тя спря за

момент и сложи ръце на хълбоците. — Толкова неща има за уреждане обаче, че кой знае кога ще стане това.

— Още не мога да свикна с мисълта, че продавате къщата.

— Е, когато приливът се обърне, пред теб има само два пътя — каза тя с въздишка, насочвайки се към раклата с резервни завивки. — Или да стоиш, докато водата мие краката ти и да затъваш все по-дълбоко в мокрия пясък... или се махаш от пътя ѝ. Може да се качиш нагоре по брега или изобщо да изчезнеш. Важното е да не позволиш да те погълне.

— Не ми се ще да бъда погълната.

Тя се обърна към мен, устните ѝ образуваха тясна права линия.

— На мен също.

След минута продължи с опаковането, а аз се облегнах на вратата на дрешника. Обходих с поглед стаята и спрях очи на прозореца, зад който снегът се сипеше все по-гъсто и все по-бързо, а после се загледах в старинното огледало, което висеше до него. То беше изработено от потъмняло сребро, което обаче за миг засия като ново.

— Пазиш ли всички ония джунджурии от колежа, които накупи миналата година? — попитах, присъединявайки се към мама пред дървения шкаф.

Ръцете ѝ замряха само за миг, преди да продължат със сгъването.

— Какви джунджурии?

— Ами порцеланови чаши и ключодържатели. Имаше чадъри и тениски, доколкото си спомням.

— Може би съм запазила няколко — отговори.

— Хубаво. — Замълчах. — Имам чувството, че ще ми потрябват.

Тя престана да сгъва и опакова и ме погледна.

— Защо?

Тогава, мислейки за Джъстин, за мама и татко, за Шарлот и Пейдж, за Саймън и Паркър, за това какво е да се изправиш срещу страховете си и да се опълчиш на призраците, които доскоро си се преструвал, че не съществуват, аз обявих на глас нещо, което — чак сега си дадох сметка — бях планирала от месеци.

— Защото имам намерение да кандидатствам в „Дартмут“.

Издание:

Триша Рейбърн. Мъртво вълнение

Американска. Първо издание

ИК „Егмонт“, София, 2011

Редактор: Вихра Василева

Коректор: Таня Симеонова

ISBN: 978-954-270-708-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.